

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐẠI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Có tự do thì báo chí mới trung thực !!!

Ngày 21-06 tới đây được Cộng sản gọi là “Ngày Báo chí Cách mạng VN”. Nó phát xuất từ việc ông Hồ Chí Minh (lúc ấy mạo nhận là Nguyễn Ái Quốc) sáng lập báo “Thanh Niên” ngày 21-6-1925. Trong lịch sử báo chí đất Việt, từ những năm 60 thế kỷ 19 đã có “Gia Định báo” rồi một số báo khác lần lượt ra đời tại Sài Gòn, Hà Nội và vài địa phương khác nữa. Nhưng báo “Thanh Niên” đã mở ra một dòng báo chí mới do người CS chủ trương và gọi là “báo chí cách mạng”, nói là để đấu tranh “vì độc lập, tự do và chủ nghĩa xã hội”. Do ý nghĩa này, năm 1985, đảng CSVN đã ra Quyết định số 52 lấy 21-6 hằng năm làm “Ngày báo chí VN” và đến năm 2000 thì đổi thành “Ngày Báo chí Cách mạng VN”, nói là để “nâng cao vai trò và trách nhiệm xã hội của báo chí, thắt chặt mối quan hệ giữa báo chí với công chúng”, nhất là “tăng cường trên báo chí sự lãnh đạo của Đảng”.

Trước năm 1975, nền báo chí CS này -nhờ một mình một chợ- đã “thành công” trong việc xô cả nhân dân miền Bắc lao vào cuộc Cải cách Ruộng đất đẫm máu, giết hàng trăm ngàn nông gia vô tội, qua những bài báo của HCM, Trường Chinh, Trần Huy Liệu... vu khống địa chủ và đề cao chuỗi tàn sát ấy như một cuộc cách mạng “long trời lở đất”; tiếp đó là vào trận chiến triệt hạ phong trào Nhân văn Giai phẩm, tiêu diệt giới trí thức miền Bắc, qua các bài báo của Tố Hữu, Phạm Huy Thông... không bỏ mảy lông vụn tinh hoa của đất nước. Người ta một thời gian, công cụ truyền thông độc quyền của đảng tiếp tục huy động nhân dân Bắc xông vào cuộc chiến “giải phóng” miền Nam qua việc đổi trả trình bày VNCH như một địa ngục, nơi đó nhân dân đói khổ triền miên, Mỹ Ngụy kèm kẹp tứ bề, và chính quyền chỉ là tay sai Đế quốc; qua việc dựng lên những anh hùng “dỏm” như Lê Văn Tám, Nguyễn Văn Bé... để kích thích thanh niên (gần cả 3 triệu) lao mình vào chỗ chết (sinh Bắc tử Nam); rồi qua việc vẽ ra (trước mắt ngoại quốc) hình ảnh VNDCCCH như chốn đầy phúc lạc (“Thiên đường của các con tôi” theo “Bài ca mùa xuân 1961” của Tố Hữu). Thứ báo chí tuyên truyền dối trá này, khôn thay, lại được sự hỗ trợ của nhiều “trí thức thiên tả” ngày thơ ngoài nước thuộc phong trào phản chiến và nhiều “trí thức thiên cộng” khờ khạo trong nước thuộc MTGPMN. Người ta còn nhớ chuyện mục sư Roger Casalis, một trong những lãnh đạo Tin lành cao cấp tại Pháp từng nói: “Xã hội tốt đẹp mà Đức Giê-su mong muốn xây dựng ở trần thế nay bắt đầu thực hiện tại Bắc Việt”. Linh mục quốc doanh Trương Bá Cần, năm 1974 từ Sài Gòn, cũng viết tập sách nâng bi tro trên nhan đề “20 năm xây dựng xã hội chủ nghĩa miền Bắc”. Đến khi từng đoàn dân miền Bắc vượt qua sông Bến Hải để vào Nam sau năm 1975 thì mới bẽ đầu vì thấy mình đã bị báo của Đảng lừa gạt cách trắng trợn.

Thế là từ cuộc “sáng mắt” nhân dân này, báo chí cách mạng xem ra chuyển sang hướng ru ngủ và che giấu. Biết người miền Nam đa phần có tín ngưỡng, đảng truyền những tổ chức hay giáo hội quốc doanh cho ra đời các tờ báo “kết hợp tôn giáo với XHCN” để ru ngủ tín đồ. Điển hình như tờ “Công giáo và Dân tộc” của Ủy ban Đoàn kết CG, tờ “Giác Ngộ” của Giáo hội Phật giáo VN... Các công cụ đội lốt tôn giáo này là thứ thuốc độc bọc đường, dùng giáo lý để tô son trát phấn cho cái chế độ vốn coi niềm tin vào những thực thể thiêng liêng là kẻ thù số một, và để lôi kéo tín hữu tin vào “Thánh Hồ” hơn vào “Đức Chúa” và “Đức Phật”, hầu họ nhắm mắt trước những sai lầm lỗi tội ác của nhà cầm quyền và mù quáng tin tưởng vào đường lối chủ trương thâm độc của đảng. Việc che giấu thì nay được thực hiện đặc biệt với những sự kiện mang tầm quốc tế. Chẳng hạn khi VN -ngày 24-9-1982- tham gia hai Công ước Quốc tế Nhân quyền, thì chẳng tờ báo nào trong nước đăng nguyên vẹn hai văn kiện quan trọng này cho toàn dân được biết, và cho tới nay vẫn vậy. Sáng ngày 14-3-1988, để bảo vệ chủ quyền lãnh hải Tổ quốc trong một cuộc chiến bi hùng, 64 chiến sĩ Quân đội Nhân dân VN đã hy sinh trên bãi Gạc Ma thuộc quần đảo Trường Sa, thế mà chẳng có một giọng tin tức hay tuyên dương trên báo đài CS ngay lúc ấy lẫn sau này. Đến ngày giáp năm biến cố, nhiều báo chí có công gọi lại kỷ niệm nhưng đa phần đều bị cấm cản. Hiệp định biên giới Việt Trung đã được ký kết ngày 30-12-1999 nhưng cho tới nay, đã có công báo hay đảng báo nào đăng đầy đủ văn bản cùng với đồ bản của Hiệp định này cho quốc dân được am tường?

Đầu thế kỷ 21, khi các phương tiện truyền thông hiện đại như điện thoại di động, mạng lưới toàn cầu, xa lộ thông tin được phổ biến tại đất Việt, thì hầu như chẳng còn mấy ai tin vào báo chí các loại (rất hùng hậu) của đảng. Dân có mua báo giấy nhà nước (khá rẻ) thì chủ yếu để gói hàng hoặc dùng trong nhà vệ sinh. Bên cạnh đảng báo nay xuất hiện dân báo. Đương đầu với báo lẻ phải (sống bằng tiền thuê của dân) là báo lẻ trái vốn ngày càng đông đảo, tự bỏ vốn (tiền bạc, công sức) nhưng chẳng chút kiếm lời, ngoài mỗi lợi là chiếm lĩnh diễn đàn dư luận và tâm trí độc giả. Thế là báo chí cách mạng chuyển sang kiểu “nói lầy nói được” hay “tăng lờ im lặng” một cách trơ trẽn, vì biết đa phần dân chúng vẫn chưa tiếp cận được với nền thông tin tự do và đảng vẫn còn có thể dùng bạo lực hành chính (bắt đọc báo nhà nước, cấm coi “báo phản động”) để tiếp tục bưng bít tai mắt và đầu độc tâm trí học sinh sinh viên lẫn viên chức trong bộ máy công quyền. Người ta còn nhớ trong vụ Tòa Khâm sứ và giáo xứ Thái Hà (2008), bắt chấp những thông tin đầy đủ rõ ràng từ phía các nạn nhân được từng ngày đưa lên mạng, báo đài CS (nhất là Hà Nội Mới và An ninh Thủ đô) vẫn xuyên tạc sự việc cách vô liêm sỉ. Nào cất xén lời phát biểu của Tổng giám mục Ngô Quang Kiệt, nào dàn dựng những video clip vu khống linh mục và giáo dân Thái Hà. Khi Ts Cù Huy Hà Vũ bị nhà nước ra tay trấn áp bịt miệng (2010), báo đảng “bê hội đồng” ông lập tức. Hàng loạt tờ từ VietnamNet tới Tuổi Trẻ, Dân Trí... đồng loạt đưa những bản tin bịa đặt như nhau (“Ông CHHV và bà HLNQ trong vụ thế rất “riêng tư” với “Hai bao cao su đã qua sử dụng”). Khi xảy ra các cuộc biểu tình rầm rộ của dân chúng tại Sài Gòn và Hà Nội chống Tàu cộng xâm lược (khởi từ 05-06-2011), không bài viết, dòng tin nào của báo lẻ phải đã động đến sự kiện đáng tự hào này. Trong hai tờ báo lớn tại VN là Thanh Niên và Tuổi Trẻ, thì trên TN bài quan trọng nhất kỷ niệm 100 năm ngày HCM lần đầu xuất ngoại, trên TT

**GIẢI NHÂN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Có tự do thì báo chí mới trung thực !!!**
- Trg 03 ► **Thư gửi Quốc hội và Chủ tịch nước về việc mua vũ khí của Mỹ**
-Ls Ng. Văn Đài, Lê Quốc Quân.
- Trg 04 ► **Kêu gọi ký kiến nghị ngăn chặn CSVN gia nhập HĐNQ...**
-Ủy Ban Vận Động (Hoa Kỳ)
- Trg 05 ► **Một mùa Phật đản không bình thường ở Đà Nẵng.**
-Phòng Thông tin Phật giáo QT.
- Trg 06 ► **Cây muông lạng gió chông đưng**
-VRNs (Dòng Chúa Cứu Thế).
- Trg 07 ► **Thời cơ một cuộc cách mạng.**
-Nguyễn Trung Chính.
- Trg 09 ► **Nguyễn Phú Trọng không đọc sách.**
-Ngô Nhân Dụng.
- Trg 10 ► **Người chiến sĩ bàn phím (thơ)**
-Thị Bang.
- Trg 11 ► **Điểm mặt các thể lực thù địch**
-Nền Hồng.
- Trg 13 ► **Đông Đô Đại Phố, China Town ở Việt Nam.**
-David Thiên Ngọc.
- Trg 15 ► **Con rồng Trung Cộng đã tỉnh giấc và sẽ làm dậy sóng Biển...**
-Chu Chi Nam.
- Trg 18 ► **Làm sao rửa tội cho Th.tướng**
-Nhật Bình.
- Trg 20 ► **Lại nói về các quan lớn ở VN.**
-Song Chi.
- Trg 22 ► **Về chuyện quản lý đất nước.**
-Lm Nguyễn Hồng Giáo.
- Trg 23 ► **Đấng thiên tài!**
-Võ Việt Vinh.
- Trg 24 ► **Dân nâng thuyền, dân có thể lật thuyền.**
-Thanh Quang.
- Trg 25 ► **Xây lòng thù hận, xây nổi hờn căm.**
-Hoàng Thanh Trúc.
- Trg 27 ► **Biểu tình chống TQ đã làm lộ rõ bản chất Lãnh đạo đảng.**
-Hoàng Việt.
- Trg 28 ► **11 cuộc biểu tình rồi sao nữa?**
-Vũ Thạch.
- Trg 31 ► **Khỏa thân để giữ đất.**
-Tuồng An, RFA.

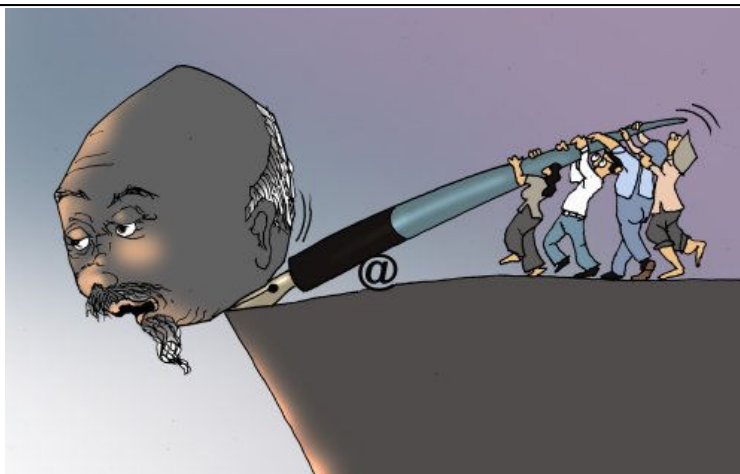
CỰC LỰC PHẢN ĐỐI DỰ THẢO NGHỊ ĐỊNH QUẢN LÝ, CUNG CẤP, SỬ DỤNG DỊCH VỤ INTERNET VÀ NỘI DUNG THÔNG TIN TRÊN MẠNG.

bài quan trọng nhất là chuyện học sinh thi tốt nghiệp trung học. Những tờ khác như VNexpress hay Vietnamnet chỉ tràn ngập các bản tin giải trí. Đến ngày 21 và 22-8-2011, đài truyền hình Hà Nội lại chơi trò vu khống và xuyên tạc khi gọi những người biểu tình là “phản động”. Gần đây hơn, trong các vụ cướp đất ở Tiên Lãng, Văn Giang, Vụ Bản, Cần Thơ..., trong các vụ hành hung công dân tại nhà từ thiện Chương Mỹ, thư viện Hán Nôm, sở Thông tin Truyền thông Hà Nội... bất chấp vô vàn hình ảnh và lời nói của các chứng nhân/nạn nhân, báo chí cách mạng ta vẫn lừa bịp dư luận cách ngang tàng, vẫn thân nhiên đi đến tận cùng sự bỉ ổi và đê tiện. Vụ Văn Giang với cuộc trấn áp nhân dân tàn bạo đã bị thu hình qua những video clip làm nổi tung các màn hình máy tính, thế nhưng báo Vietnamnet ngày 26-04 vẫn hào hứng đăng lại lời lẽ lếu láo của Bùi Huy Thanh, chánh văn phòng UBND tỉnh Hưng Yên : «*Quá trình tổ chức hỗ trợ thi công và cưỡng chế giải phóng mặt bằng bàn giao đất tại xã Xuân Quan đã thực hiện đúng tinh thần chỉ đạo của Chính phủ, đảm bảo tuyệt đối an toàn về người và phương tiện; được đông đảo cán bộ, đảng viên và nhân dân huyện Văn Giang nói chung, xã Xuân Quan nói riêng đồng tình ủng hộ...*». Về vụ việc tại thư viện Hán Nôm ngày 18-05, thì “*Người ta phải rùng mình ớn lạnh trước việc những tờ báo mang cái tên đẹp đẽ như Quân đội Nhân dân, Cựu chiến binh VN lại đi làm những việc chuyên đánh phá nhân dân, bịa đặt không tiếc lời bất chấp tất cả mọi sự thật và lương tâm*” (Nguyễn Hữu Vinh)

Mới đây, sáng ngày 11-6, toàn văn “Dự thảo Nghị định quản lý, cung cấp, sử dụng dịch vụ internet và nội dung thông tin trên mạng” đã được công bố trên trang mạng của Bộ 4T. Văn bản dài 30 trang, 5 chương với rất nhiều điều cấm mà hàng chục triệu người Việt sẽ phải đối mặt. Nhân danh và lấy cớ “*đảm bảo an ninh quốc gia, trật tự an toàn xã hội và phòng chống tội phạm trên mạng, phòng ngừa, phát hiện, ngăn chặn, đấu tranh chống các hành vi sử dụng, lợi dụng Internet và cung cấp thông tin trên mạng để xâm phạm an ninh quốc gia, xâm phạm trật tự, an toàn xã hội và lợi ích của công dân; phòng, chống lộ, mất bí mật nhà nước qua mạng...*”, Nghị định quả là sự khai triển điều 88 bộ Luật Hình sự vào lĩnh vực Internet, và chỉ có một mục tiêu duy nhất: bịt mắt, bịt tai, bịt miệng người dân để chỉ còn đảng làm Thần Công lý và Thần Sự thật. Để khởi xuất hiện trên mạng các video clip ném phao thi tại trường Đồi Ngô, Bắc Giang hôm 04-06..., các tin tức thuộc dạng thâm cung bí sử như “60.000 tỷ rót cho nông nghiệp và nông thôn vừa qua thì trên 10.000 tỷ đã đổ vào dự án nuôi 1000 con bò của bà Thái Hương, chủ ngân hàng Bắc Á, thân hữu của ngài Thủ tướng...”, các bình luận “*xác xược*” về việc nhà cầm quyền khởi công xây dựng Đền thờ cha mẹ anh em HCM tại xã Kim Liên, huyện Nam Đàn ngày 10-06... Để khởi có những trang mạng trình bày chính xác, lý luận đúng đắn và phán đoán chân thực về những sự kiện và vấn đề ảnh hưởng tới tôn giáo, quốc gia, dân tộc như Dân Làm Báo, Nữ Vương Công Lý, Anh Ba Sàm...

Nhìn lại nền báo chí cách mạng, ai cũng thấy nó chưa bao giờ trung thực, vì nó chưa bao giờ được tự do, trái lại bị lèo lái và sử dụng bởi những con người sống chỉ vì một mục đích: thu tóm trong tay mọi quyền lực để tha hồ thụ hưởng mọi quyền lợi, bất chấp dân tộc, đất nước. Vì thế nền báo chí đó cũng chưa bao giờ “*nâng cao [được] vai trò và trách nhiệm xã hội của báo chí, thắt chặt [được] mối quan hệ giữa báo chí với công chúng*” cả; trái lại nó đã và đang góp phần tạo nên những nhà báo viết theo đơn đặt hàng, những công dân hải sợ trước cường quyền hay vô cảm trước vận nước, một quốc gia ngày càng thụt lùi, hỗn loạn và có nguy cơ bị ngoại bang xóa sổ. Thứ báo chí thiếu trung thực đó chỉ có lòng trung thành, nhưng trung thành bênh vực đối trá thì đã là một sự bội phản gây tác hại cho chính chủ của nó và cho cộng đồng nhân dân trong đó nó đang tung hoành.

BAN BIÊN TẬP

Sức bật của Internet (Babui-Dcvonline.net)

THƯ GỎI QUỐC HỘI VÀ CHỦ TỊCH NƯỚC (về việc mua vũ khí của Mỹ)

.....*LS Nguyễn Văn Đài - LS Lê Quốc Quân - BS Phạm Hồng Sơn 01-06-2012*.....

Kính gửi: -

Quốc hội Khóa 13 nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam - Ông Trương Tấn Sang, Chủ tịch nước, Đại biểu Quốc hội

Thưa Quốc hội và Ông Chủ tịch,

Chúng tôi, những người ký tên dưới đây, xin gửi tới toàn thể các Đại biểu Quốc hội và Ông Chủ tịch những suy nghĩ và đề nghị sau:

Như Quốc hội và Ông Chủ tịch đã thấy, những đe dọa, xâm phạm chủ quyền của Trung Quốc đối với nước ta trong thời gian gần đây ngày càng gia tăng. Theo quan điểm của chúng tôi, Việt Nam đang đứng trước một thách thức sống còn đến từ phía Trung Quốc. Nhìn lại một số hành động của Trung Quốc như Tuyên bố lãnh hải 04-09-1958, chiếm đoạt Hoàng Sa 1974, đánh chiếm một phần Trường Sa 1988, Tuyên bố đô thị Tam Sa năm 2007 và những sự kiện gần đây, chúng ta phải khẳng định rằng Trung Quốc đang rắp tâm thôn tính nước Việt Nam ta một lần nữa.

Như vậy việc Nhà nước Việt Nam đang nỗ lực mở rộng quan hệ quốc tế, tăng cường hợp tác quân sự và tìm mua vũ khí từ các cường quốc quân sự như Mỹ, Nga, Pháp.... là một hướng đi đúng đắn. Chúng ta trân trọng quan hệ láng giềng nhưng chúng ta không thể để cho láng giềng xâm hại. Chúng ta yêu hòa bình nhưng chúng ta phải có đủ năng lực để phòng thủ.

Tuy nhiên, qua cuộc tiếp xúc với một số nhà lập pháp của Mỹ, các Thượng nghị sỹ John McCain, Joseph Lieberman, Sheldon Whitehouse, Kelly Ayotte vào ngày 19-01-2012 và qua một số cuộc trao đổi khác với các viên chức Mỹ, chúng tôi được biết Việt Nam chưa thể mua được một số vũ khí Mỹ mà chúng ta đang cần, vì một trở ngại rất lớn là tình trạng vi phạm quyền con người tại Việt Nam đang có chiều hướng xấu hơn.

Vậy, chúng tôi đề nghị Quốc hội và Ông Chủ tịch **phải có những hành động thiết thực để chứng minh cho chính giới và công luận Mỹ thấy rằng việc tôn trọng quyền con người ở Việt Nam bắt đầu được cải thiện.** Với tinh thần đó chúng tôi đề nghị Quốc hội và Ông Chủ tịch tập trung giải quyết ngay những vấn đề sau:

1- Chấm dứt hoàn toàn việc sử dụng vũ lực trong thu hồi đất đai như đã xảy ra đối với gia đình ông Đoàn Văn Vươn ở Tiên Lãng, Hải Phòng, nhân dân ở Văn Giang, Hưng Yên và Vụ Bản, Nam Định, Cần Thơ... Đảm bảo tính vô tội của những người nông dân khi họ phải tự vệ chính đáng.

2- Chấm dứt hoàn toàn việc sách nhiễu mọi công dân, đặc biệt là giới trí thức, vì họ đã tham gia tuấn hành bảo vệ Tổ quốc, kiến nghị về mọi vấn đề của đất nước và thực hành các quyền tự do khác như đã quy định trong Hiến pháp và các công ước quốc tế mà Việt Nam tham gia.

3- Cải thiện điều kiện giam giữ trong các nhà tù đồng thời tiến hành các thủ tục hợp lý để trả tự do cho các tù nhân lương tâm.

Thưa Quốc hội và Ông Chủ tịch, tăng cường quan hệ với Mỹ và tiến tới quan hệ đồng minh toàn diện với Mỹ là xu thế tất yếu của các quốc gia đang phải đối mặt với mộng bá quyền của Trung Quốc tại khu vực Đông Bắc Á và Đông Nam Á. Việt Nam chúng ta không thể mãi tự cô lập, đứng ngoài xu thế đó.

Trân trọng,

Luật sư Nguyễn Văn Đài, Luật sư Lê Quốc Quân, Bác sỹ Phạm Hồng Sơn

Thêm 1 nhà bất đồng chính kiến VN bị tù về tội 'tuyên truyền chống nhà nước'

VOA 06-06-2012

Tòa án Nhân dân tỉnh Ninh Thuận ngày 6/6 tuyên phạt một nhà bất đồng chính kiến 5 năm tù giam và 3 năm quản chế về tội danh 'tuyên truyền chống nhà nước' theo điều 88 Bộ luật hình sự, theo tin AFP cùng ngày.

Ông Phan Ngọc Tuấn, 53 tuổi, ngụ tại Phan Rang, bị cáo buộc đã phát tán các tài liệu và truyền đơn có nội dung chống nhà nước tại Hà Nội và Sài Gòn trong thời gian từ tháng tư năm 2010 tới khi bị bắt hồi tháng 8 năm 2011.

Ông Tuấn bị tố cáo là đã nhận tiền từ các cá nhân và tổ chức phản động ở nước ngoài để thực hiện các hành vi bôi xấu đảng Cộng sản và nhà nước Việt Nam. Ông Tuấn đã bác bỏ tất cả những lời buộc tội. Cũng theo bản cáo trạng, ông Tuấn còn "lôi kéo" con trai là Phan Nguyễn Ngọc Tú tung lên mạng những clip video có nội dung "chống phá Nhà nước".

Các cáo trạng về tuyên truyền chống nhà nước và âm mưu lật đổ chính quyền thường được áp dụng đối với những nhà bất đồng chính kiến tại Việt Nam.

Thời gian gần đây, hàng loạt các nhà hoạt động cổ súy dân chủ tại Việt Nam lần lượt lãnh án tù, khiến quốc tế lên tiếng bày tỏ quan ngại.

Ông Phil Robertson, Phó giám đốc phụ trách khu vực Châu Á thuộc tổ chức Theo dõi Nhân quyền Human Rights Watch, phát biểu với VOA Việt ngữ:

"Một người bị tuyên án tới 5 năm tù và 3 năm quản chế chỉ vì rải truyền đơn. Đây quả là một điều rất sốc và hết sức hà khắc, cho thấy mức độ vi phạm nhân quyền của Việt Nam. Chính quyền Hà Nội tìm cách che giấu các hành động vi phạm nhân quyền đáng xấu hổ của họ bằng cách không loan báo thông tin về việc bắt giữ, giam cầm các trường hợp như của ông Tuấn cho tới sau khi bản án được đưa ra, vì họ e rằng sẽ có những sự phản đối như trong vụ án của tiến sĩ luật Cù Huy Hà Vũ hay mới đây nhất là phiên tòa xử 4 nhà hoạt động Công giáo trẻ ở Vinh. Cho nên, ngày càng có nhiều các vụ việc bị che giấu thông tin cho tới khi ra tòa tuyên án."

Báo cáo nhân quyền của Bộ Ngoại giao Mỹ và phúc trình thường niên của Tổ chức Ân xá Quốc tế công bố cuối tháng rồi đều nhận xét rằng trong năm qua, Việt Nam vẫn tiếp tục sách nhiễu và tăng cường đàn áp những tiếng nói bất đồng chính kiến.

Nguồn: AP / AFP / Interview/w Mr. Robertson

KÊU GỌI KÝ KIẾN NGHỊ

ngăn chặn Cộng sản VN gia nhập Hội đồng Nhân quyền Liên Hiệp Quốc

Ủy Ban Vận Động - Hoa Thịnh Đốn 09-06-2012

ỦY BAN VẬN ĐỘNG NGĂN CHẶN CSVN GIA NHẬP HỘI ĐỒNG NHÂN QUYỀN LIÊN HIỆP QUỐC

P.O. Box 801, Annandale, VA 22003
(703) 373-9333; (703) 618-5157;

Email:

ubvd.nqLHQ@gmail.com

THƯ KÊU GỌI: KÝ KIẾN NGHỊ NGĂN CHẶN CSVN GIA NHẬP HỘI ĐỒNG NHÂN QUYỀN LHQ

Kính gửi:

Quý Vị lãnh đạo các Tôn giáo, Cộng đồng, Hội đoàn, Đoàn thể; Quý Tổ chức Nhân quyền; Quý Cơ quan Truyền thông; Quý Đồng hương Hải ngoại và Quốc nội.

Kính thưa Quý Vị,

Như chúng tôi đã trình bày trước đây, nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đang vận động các quốc gia trên thế giới để được bầu vào Hội Đồng Nhân Quyền Liên Hiệp Quốc (HĐNQ/LHQ) nhiệm kỳ 2013-2016. Khoảng giữa tháng 5 mỗi năm, Đại Hội Đồng LHQ gồm 193 quốc gia sẽ bầu thay thế các thành viên mãn nhiệm kỳ. Gần đây, họ đã vận động chính phủ Áo Quốc ủng hộ họ. Hình như chính phủ này hứa sẽ đồng ý.

Ai cũng biết CSVN là một trong những chế độ vi phạm nhân quyền trầm trọng nhất thế giới. Nếu được đắc cử vào cơ quan nhân quyền này của LHQ, họ sẽ lợi dụng danh nghĩa thành viên làm xóa mờ hình ảnh chà đạp nhân quyền tột tể của họ, đánh bóng chế độ, tuyên truyền lừa dối công luận, tiếp tục trừ dập những nhà tranh đấu cho tự do tôn giáo, cho dân chủ và nhân quyền, để đảng CSVN tiếp tục ngự trị và đàn áp nhân dân Việt Nam.

Để ngăn chặn CSVN vào Hội Đồng Nhân Quyền này, Ủy Ban chúng tôi sẽ đưa ra các công tác: (1)

Lập hồ sơ vi phạm nhân quyền của CSVN; (2) Tổ chức ký kiến nghị trên mạng toàn cầu; (3) Lấy chữ ký của đồng hương và người bản xứ; (4) Vận động các chính phủ, các Đại sứ tại LHQ không bỏ phiếu thuận cho CSVN.

Ở dưới đây là bản Kiến nghị gửi đến Ông Tổng Thư ký LHQ Ban Kim-moon, Bà Cao ủy Nhân quyền LHQ Navi Pillay và các nhà Lãnh đạo các Quốc gia thế giới để vận động giúp chúng ta đạt được mục tiêu. (*)

Ủy ban Vận động trân trọng kêu gọi quý vị hưởng ứng chiến dịch này bằng cách:

1- Bấm vào đường dẫn (link) ở cuối Bản Kiến nghị để ký tên. Quý vị chỉ cần điền email, tên đường hay vùng, thành phố, tiểu bang (hay quốc gia), zip code của quý vị.

2- Chuyển email này đến bà con, người quen, bạn bè đồng hương và người ngoại quốc để họ ký tên..

3- Kính nhờ các Cơ quan Truyền thông, các Cộng đồng Người Việt Tị nạn khắp nơi tiếp tay phổ biến và vận động ký tên thật đông. Quý vị có thể in ra và lấy chữ ký bằng tay rồi gửi đến Ủy ban chúng tôi.

Thành thật cảm ơn tất cả Quý vị.

Kính chào đoàn kết và quyết tâm.

Hoa Thịnh Đốn, 9-6-2012

Tm. Ủy ban Vận động,

Các thành viên sơ khởi: Ô. Đỗ Hồng Anh (DC); Ô. Nguyễn Thanh Bình (Boston, MA); Ô. Nguyễn Trung Châu (Tổng Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị VN, NY); Ô. Trần Văn Giỏi (Connecticut); BS Đỗ Văn Hội (FL); Ô. Cao Xuân Khải (NH); TS Lê Minh Nguyên (Mạng Lưới Nhân Quyền Việt Nam, CA); Ô. Trần Quán Niệm (NJ); Ô. Lý Văn Phước (MD); BS Nguyễn Quốc Quân (Cao Trào Nhân Bản, VA); Ô. Hà Văn Tài (SBTN Boston, MA); Ô.

Nguyễn Văn Tánh (NY); Ô. Nguyễn Đình Toàn (Phila, PA); Ô. Lưu Văn Tươi (FL).

(*) Hạn chót ký tên là 30-4-2013. Nếu số người ký tên càng nhiều thì ảnh hưởng càng lớn.

KIẾN NGHỊ THƯ

Kính gửi ông TTK Liên Hiệp Quốc và các nhà Lãnh đạo Quốc gia thế giới

Xin hãy ngăn chặn CSVN gia nhập Hội Đồng Nhân Quyền LHQ

Thưa Ông Tổng Thư Ký Ban Kim-moon và các vị Lãnh đạo Thế giới:

Chế độ Cộng sản Việt Nam hiện là một trong những chế độ vi phạm nhân quyền trầm trọng nhất thế giới. Họ tước đoạt mọi quyền tự do căn bản của người dân kể cả tự do tôn giáo; họ đàn áp, bắt bớ, giam cầm người bất đồng chính kiến một cách độc đoán và bất hợp pháp. Các cơ quan quốc tế nhân quyền như Ân Xá Quốc Tế, Human Rights Watch.. thường xuyên lên án.

Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đang ráo riết vận động để được bầu vào Hội Đồng Nhân Quyền Liên Hiệp Quốc nhiệm kỳ 2013-2016. Nếu đắc cử, họ sẽ lợi dụng quy chế thành viên làm xóa mờ hình ảnh vi phạm nhân quyền tột tể, đánh bóng chế độ, lừa dối công luận, trừ dập những nhà tranh đấu, tiếp tục ngự trị, đàn áp nhân dân Việt Nam. Họ không xứng đáng và không nên được bầu vào Hội Đồng Nhân Quyền LHQ.

Vì thế, tôi thỉnh cầu ông TTK và Quý vị Lãnh Đạo Thế Giới với mọi quyền hạn và ảnh hưởng hãy ngăn cản CSVN vào Hội Đồng Nhân Quyền LHQ.

Trân trọng kính chào,

Tên; Địa chỉ; Thành phố; Tiểu bang (Quốc gia); Email

Xin vui lòng bấm vào đường dẫn dưới đây để ký Kiến Nghị. Nếu không được, xin bấm Ctrl rồi bấm vào đường dẫn.

<https://www.change.org/petitions/un-secretary-general-and-world-leaders-please-prevent-vietnamese-communist-government-from-joining-un-human-rights-council>

*****

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Một mùa Phật Đản không bình thường ở Đà Nẵng

Paris 01-06-2012

Tường trình từ Đà Nẵng

Như thế là các chùa thuộc Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN), đặc biệt chùa Giác Minh và chùa An Cư ở Đà Nẵng, bước vào năm thứ ba không được tổ chức Lễ Phật Đản.

Theo bản Tường trình của Hòa thượng **Thích Thanh Quang**, Chánh Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Quảng Nam Đà Nẵng gửi lên Viện Hóa Đạo, thì **chùa Giác Minh** bị bao vây cô lập từ ngày 7-08-2011 cho đến nay vẫn không thay đổi.

Năm nay, Mùa Đại lễ Phật Đản đã đến, từ ngày 03-05-2012, lúc 22g30, hơn chục công an vào chùa kiểm tra nhân khẩu, cư trú. Ngày 05-05-2012 anh chị em Phật tử thuộc Gia đình Phật tử Việt Nam từ các huyện: Thăng Bình, Núi Thành, Duy Xuyên, Đại Lộc về dự Đại lễ Phật Đản. Nhưng lúc 9g khi anh chị em vừa đến đầu kiệt 7 đường Hoàng Diệu dẫn vào chùa Giác Minh thì bị lực lượng dày đặc công an, dân phòng, Mặt trận và các ban ngành khác của chính quyền phường Bình Hiên chặn lại không cho vào chùa tham dự lễ. Họ nói rằng : **“Nơi đây không có chùa Giác Minh gì cả, chỉ có cơ sở thờ tự. Chúng tôi đang tập phòng cháy chữa cháy vào giờ này nên không ai được vào...”** (!?!) **Họ xô đẩy anh em Phật tử không cho đứng tại chỗ hướng về chùa niệm Phật, mà ra lệnh phải đi đến các chùa khác.** Đôi bên lời qua tiếng lại thì xe công an đến bắt 4 Phật tử đó là anh Nguyễn Chiến, chị Đỗ Thị Thương, chị Ngô Thị Diệp, chị Nguyễn Thị Lý chờ về đồn công an phường Bình Hiên và phường Bình Thuận, hạch sách, bôi nhọ : **“Ông đó (tức HT. Thích Thanh Quang) đội lột tu hành, làm việc bất hợp pháp để người ở nước ngoài gởi tiền về dùng”,** rồi lập biên bản bắt **“cam kết từ nay về sau**

không được đến chùa Giác Minh”. Họ giam anh chị em đến chiều mới thả ra.

Trong hoàn cảnh bị bao vây, cô lập khắc nghiệt, chùa vẫn thiết trí lễ đài trong chùa để ghi nhớ ơn Đức Từ Phụ, đáp đền 4 ơn, và chư anh linh, thánh tử đạo, chư chiến sĩ đã vị quốc vong thân, cũng như thể theo tâm nguyện của quý Ngài tôn đức trong Hội đồng Lương viện : **Mùa Phật Đản nhớ Ôn Phật, cầu nguyện Tổ quốc Việt Nam toàn vẹn lãnh thổ, lãnh hải, cầu Linh quyền cho người chết, tự do dân chủ, nhân quyền... tự do Tôn giáo cho nhân dân an lạc.**

Đại lễ cử hành vào lúc 9g30 ngày Rằm, tức 5-5-2012. Tăng chúng chùa Giác Minh trang nghiêm thanh tịnh, lắng nghe Hòa thượng Trụ trì Thích Thanh Quang tuyên đọc Thông điệp Đại lễ Phật Đản 2556 của đức Đại lão Hòa thượng Đệ ngũ Tăng thống. Sau là 3 hồi chuông bát nhã vang lên, đánh lễ Phật, cúng dường chư Phật, thánh tử đạo, cầu siêu cho chư anh linh chiến sĩ đã bỏ mình vì Tổ quốc và hương linh nơi bốn tự. Hoàn kinh lễ tạ vào lúc 11g cùng ngày.

Riêng tại **chùa An Cư** của Đại đức **Thích Thiện Phúc**, Đặc ủy Giáo dục kiêm Đặc ủy Thanh niên của Ban Đại diện Quảng Nam-Đà Nẵng thì bị ngăn cấm, chặn giữ không cho ra vào chùa từ ngày 3 đến ngày 5-5. Chính quyền địa phương có những hành động bất nhân, thiếu văn hóa, phi đạo đức, đàn áp tôn giáo hơn mọi năm đối với chùa An Cư và chúng đạo hữu Phật tử. Họ ném đá, rung cửa, nhỏ keo vào ổ khóa, cho người đến la hét chửi bới, bôi nhọ chùa nhân ngày Đại lễ trọng đại của Phật giáo.

Bản tường trình của Đại đức Thích Thiện Phúc cho biết người canh gác thường ngày được gia tăng

thành đội quân hùng hậu, đủ thành phần nam lẫn nữ. Họ đặt loa phóng thanh phát lại bài viết của ông Doãn Nguyên Hưng số ra 192-193 trên báo Công an Đà Nẵng đánh phá GHPGVNTN, và đọc đi đọc lại nhiều lần, mà nội dung chính yếu gồm 4 điểm :

1- Tôn vinh Giáo hội Phật giáo Nhà nước thành lập năm 1981, đồng thời bôi nhọ Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất.

2- Chỉ trích và phỉ báng Nhị vị Đệ tứ Tăng thống Thích Huyền Quang và Đệ ngũ Tăng thống Thích Quảng Độ.

3- Bêu xấu Anh Võ Văn Ái, Giám đốc Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế.

4- Triệt hạ, bôi nhọ nhân phẩm chư Tôn đức của các ban Đại diện nói chung, và Hoà thượng Thích Thanh Quang và Đại đức Thích Thiện Phúc nói riêng.

Kể đến họ đưa phụ nữ kéo đến cổng chùa, bắt chùa phải mở cổng để họ vào nói chuyện với Sư cô Thích Nữ Quảng Ý. Nhưng chùa không chấp nhận vì không muốn có sự cố xảy ra. Lập tức họ phản ứng bằng cách ăn nói cực kỳ thô tục. Một nhóm cán bộ khác tới nắm cửa cổng chùa đập phá âm âm, đem những chiếc xe honda chắn ngang trước cổng ngòi canh gác, ngăn cấm không cho bất cứ ai được vào. Chùa lâm cảnh nội bất xuất, ngoại bất nhập. Một lúc sau, họ ném gạch và đá ba lác vào sân, dùng keo 502 đổ vào ổ khoá cổng chùa. Mục đích của họ là khủng bố tinh thần và quản thúc thầy trò trong chùa.

Ban đêm họ chong điện các lối vào chùa và canh gác suốt đêm. Sang ngày 05-05-2012 nhằm rằm Phật Đản, họ gia tăng quân số rất đông. Đến 10g sáng, thấy tình thế căng thẳng, Phật tử chẳng ai vào được vào chùa lễ Phật, nên dù ít ỏi chùa quyết định tiến hành đại lễ để tưởng nhớ Ôn Hóa độ chúng sanh của Đức Phật.

Thành công trong việc ngăn cấm Phật tử vào chùa, người canh gác bắt đầu thừa dần. Khoảng 12g trưa vì vào chùa Giác Minh không được nên huynh trưởng Hồ Đù sang chùa An Cư lễ Phật.

Khi ra mở cửa mới phát hiện ổ khoá đã bị họ đổ keo 502 vào đông cứng, phải dùng kềm loại lớn cắt ống khóa. Vài giờ sau có thêm các Huynh trưởng Gia đình Phật tử như anh Chiến, anh Thao, chị Diệp, chị Khá cùng đến. Đây là 4 anh chị bị Công an phường Bình Hiên bắt khi họ đến chùa Giác Minh. ●●●●●●

dựng nhà, có ai xin phép dựng bàn thờ trong nhà hay không? Nếu các gia đình đặt tượng để thờ trong nhà, trước sân nhà hoặc trên sân thượng đều vi phạm mục đích sử dụng đất hay sao?

Chỉ vì muốn bức tử tượng Đức Mẹ La Vang hay muốn lập thành tích dâng dâng mà vị tân chủ tịch đang ra sức bày mưu tính kế để khùng bố tinh thần giáo dân.

Kính mong cộng đoàn dân Chúa

anh sống “rất xa với khu sinh hoạt tôn giáo”.

Nhưng khi anh Long mang đơn đến gặp ông Nguyễn Quang, chủ tịch xã Gia Kiệm, thì ông này không thèm xem nội dung đã phán một câu: “Phép với tắc cái gì! Mày đi về đi”. Với sự đơn sơ vốn có của một nông dân, anh Long xem như việc xây đài Đức Mẹ là không cần xin phép và tiến hành xây đài Đức Mẹ La Vang. Quả thật, luật pháp cũng không hề có điều khoản nào cấm xây tượng đài để thờ phượng trong vườn của gia đình.

Khi xây gần xong trụ thiên Đức Mẹ thì ngày 6-5-2009, anh Long bị ông chủ tịch xã Nguyễn Quang gọi lên và lập “Biên bản vi phạm hành chính”, số (không số)/BB ngày 6 tháng 5 năm 2009 về “xây dựng đền đài trái phép”. Điều đó cho thấy sự sai trái của ông chủ tịch xã Nguyễn Quang khi xử lý một sự việc hết sức đơn giản. Dân làm đơn xin phép thì không giải quyết dù việc đó luật pháp không cấm, đến khi dân làm thì rình chụp bắt để lập biên bản. Đề nghị các cấp trên của ông chủ tịch xã Gia Kiệm cho làm rõ việc này và xử lý nghiêm minh những kẻ không đủ khả năng xử lý công việc.

“Biên bản vi phạm hành chính” trên cũng có nhiều vấn đề để bàn. Về nội dung thì vô cùng cầu thả. Biên bản không có số, không có con dấu của cơ quan chức năng, không có chữ ký của người chứng kiến (là công an xã Nguyễn Phi Công). Khi trích điều khoản mà anh Long bị vi phạm thì ông Quang dựa trên căn cứ pháp lý không rõ ràng. Biên bản ghi: “Các hành vi trên đã vi phạm vào điều.... khoản.... điểm.... của nghị định số 22 Quy định về xử phạt VPHC trong lĩnh vực XD đền đài trái phép”. Đó ai biết được “nghị định số 22” là nghị định nào và nội dung như thế nào!

Tại buổi làm biên bản vi phạm hành chính đối với anh Long, khi viết biên bản, ông Phạm Thành Chung, cán bộ Tư pháp xã Gia Kiệm đã thắc mắc với ông Nguyễn Quang về căn cứ pháp lý khi xử phạt anh Long vì ông Chung không thấy có điều khoản nào qui định việc này. Ông Quang liền phán: “Thì cứ ghi vào là ‘căn cứ vào điều... không số’!”

Những điều trên cho thấy ông Nguyễn Quang đã có những hành vi và lời nói không đúng pháp luật, không biết có xứng đáng là chủ tịch xã Gia Kiệm hay không.

CTV CSSR

Cây muốn lặng gió chẳng dừng

VRNs 14-06-2012

Đồng Nai – Một dân làm báo có tên là Hồng Linh ở xã Gia Kiệm, huyện Thống Nhất, tỉnh Đồng Nai gửi tin đến VRNs (ct: trang mạng Dòng Chúa Cứu Thế) cho biết: chiều hôm 12-6-2012 một đám đông người tự xưng là cán bộ xã Gia Kiệm gồm công chức Địa chính–xây dựng, công chức Tư pháp–hộ tịch và số còn lại không rõ chức vụ đã kéo đến nhà anh Nguyễn Văn Long ở 4/4C ấp Đông Bắc đưa cho anh giấy mời của Chủ tịch UBND xã Gia Kiệm là ông Đinh Văn Huy.

Nội dung giấy mời ghi “Làm việc liên quan đến sử dụng đất không đúng mục đích”.

Thực chất sự việc của anh Long bắt đầu từ năm 2009. Sau khi đi cầu nguyện với Đức Mẹ tại La Vang (Quảng Trị), anh đã được lành bệnh hiểm nghèo. Để tạ ơn Đức Mẹ, anh đã xây trong khuôn viên đất nhà anh một đài bê tông và đặt tượng Đức Mẹ La Vang cao 0.6m để gia đình sớm tối cầu nguyện. Tại hạ đến với anh và gia đình từ lúc ấy. Công an huyện Thống Nhất cấu kết với UBND xã Gia Kiệm hết đe dọa triệt hạ tượng đài đến đe dọa bắt tù anh.

Thời ông Chủ tịch Nguyễn Quang đã qua, (ông Quang đã bị truy tố vì tội tham nhũng –www.chuacuuthe.com/archives/13547) tưởng rằng mọi sự đã bình yên, nào ngờ đến thời ông Đinh Văn Huy chính quyền tiếp tục dùng bạo lực chuyên chính để đe dọa anh và gia đình.

Ngày 24-8-2011, một lần nữa UBND xã Gia Kiệm lại đe dọa đập tượng trong tư gia anh Long (www.chuacuuthe.com/archives/15599)

Theo tác giả Hồng Linh, “nếu một pho tượng Đức Mẹ cao 0.6m đặt trong khuôn viên nhà mình mà ‘liên quan đến sử dụng đất không đúng mục đích’ thì hàng vạn gia đình giáo dân Công giáo vùng Gia Kiệm đều vi phạm cả hay sao? Vì khi xin phép xây

khắp nơi cầu nguyện để mọi người được sống trong bình an.”

Điều khó hiểu là trong giấy mời, ông Chủ tịch xã Đinh Văn Huy lại ghi ngày “13 tháng 06 năm 2013”, nghĩa là ông mời anh Long trước cả một năm!!! Theo giấy mời này thì anh Long có cả một năm để chuẩn bị tinh thần đối chất với lực lượng hùng hậu của xã Gia Kiệm chỉ vì việc thực hành tự do tôn giáo của mình.

VRNs đăng tải nội dung Giấy mời và Biên bản giao giấy mời của xã Gia Kiệm đối với anh Nguyễn Văn Long.

PV. VRNs

TIN CŨ NHỮNG VIỆC LÀM SAI TRÁI CỦA CHÍNH QUYỀN XÃ GIA KIỆM VÀ HUYỆN THỐNG NHẤT CTV Dòng Chúa Cứu Thế 29-06-2009

Dư luận trong và ngoài nước vừa qua vô cùng bức xúc trước tin ông Nguyễn Quang, chủ tịch xã Gia Kiệm, huyện Thống Nhất, Đồng Nai đã chỉ đạo việc đập phá trụ thiên Đức Mẹ La Vang trong tư gia của anh Nguyễn Văn Long tại Đội 4, ấp Đông Bắc, Gia Kiệm, Thống Nhất, Đồng Nai.

Tìm hiểu sự việc, chúng tôi phát hiện thấy rất nhiều dấu hiệu sai trái và vi phạm pháp luật của các cán bộ từ huyện đến xã mà chỉ đạo là ông Nguyễn Quang, chủ tịch xã Gia Kiệm.

Sau khi được ơn chữa lành của Đức Mẹ La Vang, anh Nguyễn Văn Long đã quyết định xây một đài Đức Mẹ La Vang trong khu vườn của gia đình mình để tạ ơn Mẹ và để gia đình anh sớm hôm quây quần đọc kinh cầu nguyện. Đây là việc nhà nước và luật pháp không cấm, nhưng vì tôn trọng chính quyền, ngày 06-01-2009, anh Long đã viết “Đơn xin phép” để xây tượng đài Đức Mẹ, vì gia đình

THỜI CƠ MỘT CUỘC CÁCH MẠNG

.....Nguyễn Trung Chính 02-06-2012.....

Nhân đọc bài "Việt Nam nhất định có Cách mạng sớm nếu..." của tác giả Nguyễn Ngọc Già, và vì tin rằng đây là một chủ đề quan trọng, nên xin được phép gửi đến quý vị một bài viết trước đây.

Theo các nhà khoa học xã hội đã từng nghiên cứu các cuộc cách mạng trên thế giới, quần chúng có đông đảo xuống đường làm thành một biển người đối kháng với bộ máy cầm quyền độc tài hay không sẽ tùy thuộc vào một yếu tố duy nhất: cảm nhận của quần chúng về khả năng thành công của một cuộc cách mạng. Cảm nhận đó của quần chúng lại tùy thuộc vào ảnh hưởng của những xung động lực đến từ 3 tác nhân: nhà cầm quyền, lực lượng đối kháng, và quần chúng.

Về phía nhà cầm quyền độc tài chuyên chế thì lúc nào họ cũng (a) tỏ rõ thái độ không bao giờ tự động rời bỏ hoặc chuyển giao quyền lực; (b) sẵn sàng sử dụng bộ máy cầm quyền để đè bẹp các thế lực đối kháng; (c) ngăn chặn thông tin đến từ phía đối kháng; (d) ém nhẹm những thông tin bất lợi cho bộ máy cầm quyền; (e) tuyên truyền ồ ạt với thông tin một chiều để thuyết phục quần chúng rằng nhà cầm quyền đất nước rất được quần chúng tín nhiệm, rất có chính nghĩa và rất vững chắc; (f) tung hỏa mù bằng cách đưa ra những sự kiện/vấn đề nóng nhằm làm cho quần chúng và những người đối kháng với bộ máy cầm quyền bị lạc đường, mất định hướng, phần tán lực lượng, hoài nghi lẫn nhau, bị cuốn hút vào những hứa hẹn hay mục tiêu nhằm nhĩ, có ảo tưởng rằng bộ máy cầm quyền sẽ tự sửa sai và làm tốt hơn; (g) dựng lên một kẻ ngoại thù để khơi dậy lòng yêu nước, để răn đe là sẽ bị mất nước nếu không hợp tác với nhà cầm quyền, hoặc để trấn áp với lý do vì an ninh quốc gia.

Ở một mặt khác thì nhà cầm quyền độc tài lại rất bất an: (a) vì biết rằng đại đa số quần chúng sẽ không bao giờ công khai ý nghĩ chống đối của mình để cho nhà cầm quyền biết, bộ máy cầm quyền càng độc tài chuyên chế thì dân càng giỏi che giấu, cho nên khó biết dân thực sự đang nghĩ gì và sẽ làm gì nếu có cơ hội; (b) vì không biết quần chúng tin ai hơn, tin vào tiếng nói của nhà cầm quyền hay tin vào tiếng nói của thành phần đối kháng; (c) vì không biết giữa "tâm trạng của quần chúng" với "suy

đoán của nhà cầm quyền về tâm trạng của quần chúng" có khoảng cách bao xa và khoảng cách đó có đủ để kích nổ một cuộc cách mạng hay không; (d) vì nếu có cuộc cách mạng nổ ra không biết là bộ máy cầm quyền có chịu nổi áp lực và có khả năng sống còn hay không; và (e) vì khi đã có một cuộc cách mạng nổ ra thì nhà cầm quyền sẽ có hai sự chọn lựa là (e1) nương nhand và đáp ứng phần nào yêu sách của quần chúng hoặc là (e2) thẳng tay đánh dẹp nhưng, khổ nạn là, cả hai sự chọn lựa đều có khả năng làm cho quần chúng quyết tâm hơn trong việc giải thể chế độ độc tài.

Về phía đối kháng với nhà cầm quyền thì họ (a) chủ tâm thu thập thông tin, nhất là thông tin mật từ phía nội bộ nhà cầm quyền, nên có nhiều thông tin hơn quần chúng; (b) biết rõ về bản chất, thực chất, và những vấn nạn của bộ máy cầm quyền hơn là quần chúng; (c) cố gắng thuyết phục quần chúng rằng một cuộc cách mạng đối mới đất nước là cần thiết; (d) cố gắng thuyết phục quần chúng rằng một cuộc cách mạng đối mới sẽ có nhiều cơ hội thành công; và (e) kêu gọi quần chúng hành động. Những người đối kháng chỉ ra mặt khi (1) tin rằng quần chúng sẽ nghe theo và (2) tin rằng có thể giật sập được bộ máy cầm quyền.

Khả năng quần chúng có nghe theo lời kêu gọi hay không tùy thuộc vào uy tín của lực lượng đối kháng. Ở trong môi trường để xuống đường thì lời kêu gọi của lực lượng đối kháng khó thuyết phục quần chúng rằng nhà cầm quyền đang yếu thế. Tuy nhiên, môi trường như vậy sẽ dễ khuyến khích lực lượng đối kháng xuống đường hơn vì ít nguy hiểm hơn. Ngược lại ở trong môi trường càng khó xuống đường chừng nào thì lời kêu gọi của lực lượng đối kháng càng có uy tín đối với quần chúng. Khả năng trừng trị của nhà cầm quyền càng mạnh chừng nào thì sự kêu gọi của lực lượng đối kháng càng có uy tín chừng ấy đối với quần chúng, vì quần chúng tin rằng đó là dấu hiệu cho thấy nhà cầm quyền đã suy yếu rồi nên những nhà đối kháng mới dám ra mặt. Dấu hiệu "nhà cầm quyền đã suy yếu" khuyến khích sự tham dự của quần chúng.

Thông thường thì thành phần đối kháng với nhà cầm quyền sẽ "trốn kín" cho đến khi họ thấy có cơ hội

thành công mới ra mặt đối kháng và kêu gọi quần chúng xuống đường làm một cuộc cách mạng đối mới. Đặc biệt là những người đối kháng nằm bên trong hệ thống cầm quyền, những người một thời đã từng là công thần cao cấp của chế độ. Họ có rất nhiều thông tin về sự rạn nứt bên trong và thấy rõ cái bệ rạc của hệ thống cầm quyền. Sự đánh giá của họ về tình hình sẽ chính xác hơn là những người quan sát từ bên ngoài. Theo đó, ước tính của họ về thời điểm hành động cũng đáng tin cậy hơn. Vì thành phần đối kháng với nhà cầm quyền độc tài luôn bị đe dọa bởi hiểm họa ở cấp độ cao nhất cho nên họ phải "trốn kín" là điều đương nhiên. Nhưng một khi họ đã dám ra mặt chống đối nhà cầm quyền thì quần chúng có thể nhận ra là thời cơ đã tới và rất có thể sẽ đáp ứng lời kêu gọi xuống đường làm một cuộc cách mạng đối mới đất nước.

Về phía quần chúng, họ tiếp cận thông tin từ cả hai phía, phía nhà cầm quyền và phía đối kháng, rồi dùng thông tin đó để ước đoán tình hình và làm quyết định. Thông tin từ phía đối kháng thì cố gắng thuyết phục quần chúng đứng lên chống nhà cầm quyền còn phía nhà cầm quyền thì làm ngược lại. Dưới một bộ máy cai trị độc tài, quần chúng ít được tiếp cận với thông tin trung thực và càng khó tiếp cận với thông tin đối kháng. Do đó, kết quả là đại đa số quần chúng sẽ có khuynh hướng thờ ơ.

Nếu như phía đối kháng có giới đưa thông tin đến quần chúng, nếu như quần chúng có thể liên tục tiếp cận thông tin đối kháng, và nếu như thông tin đối kháng thuyết phục được quần chúng rằng một cuộc cách mạng đối mới là cần thiết... thì quần chúng sẽ áp ủ giấc mơ đối mới và giữ kín trong lòng chờ cơ hội. Nhưng quần chúng sẽ không hành động nếu như họ không nhìn thấy khả năng thành công. Họ phải nhìn thấy dấu hiệu "nội bộ nhà cầm quyền đang bị rạn nứt, rớt vào khủng hoảng, sắp bị sụp đổ." Họ phải nhìn thấy "chính quyền đã suy yếu." Họ phải nhìn thấy "có một lực lượng đối kháng có thực lực" đang đứng sau lưng quần chúng vận động lật đổ nhà cầm quyền. Quần chúng có được những cái "thấy" như vậy thì mới hy vọng họ chịu xuống đường, mới dám biến giấc mơ đối mới đã áp ủ và giữ kín trong lòng thành hành động cụ thể.

Sự thật là: quần chúng không biết được sức mạnh thực sự của nhà cầm quyền, vì thông tin này chỉ đến từ biến cố thật. Hay nói một cách khác là, quần chúng chỉ thực sự biết nhà

cầm quyền có sức mạnh tới đâu sau khi đã có một cách mạng nổ ra. Sự thật là: nhà cầm quyền độc tài cũng không biết được sức mạnh thực sự của quần chúng, vì thông tin chỉ đến từ biển cỏ thật. Hay nói một cách khác là nhà cầm quyền thực sự biết quần chúng có đủ sức mạnh để giải thể chế độ độc tài hay không chỉ sau khi đã có một cách mạng nổ ra. Biển cỏ thật là cái giá rất cao, cho cả hai phía, để có được thông tin này. Vắng mặt “biển cỏ thật” để sự thật tự phơi bày thì chỉ còn lại “sự thật theo cảm nhận” tác động lên cán cân chính trị. Cán cân nghiêng về phía nhà cầm quyền độc tài hay nghiêng về phía lực lượng đối kháng sẽ tùy thuộc vào sự cảm nhận của quần chúng. Do đó, tận dụng thông tin để gây ấn tượng “như thật” là một cuộc chiến tiền biển cỏ. Muốn quần chúng xuống đường, phía đối kháng phải thắng trận chiến thông tin tiền biển cỏ, phải tạo ấn tượng “như thật.”

Một cuộc cách mạng chỉ có thể xảy ra khi có đủ hai điều kiện: (1) quần chúng phải tin là cần phải có một cuộc cách mạng đổi mới và đáng để tham gia và (2) phải có một lực lượng đối kháng đứng ra điều hợp, thúc đẩy và hướng dẫn cuộc cách mạng. Không có niềm tin vào một cuộc cách mạng đổi mới và không có một lực lượng đối kháng làm dung môi cho một cuộc cách mạng thì quần chúng khó có thể tự phát thành biển người đối kháng.

Những cuộc cách mạng mới đây được báo chí nhận xét là những cuộc cách mạng tự phát và không có lãnh tụ. Cụm chữ “một cuộc cách mạng tự phát” không đồng nghĩa với “không có một lực lượng đối kháng làm dung môi cho cuộc cách mạng” và “cuộc cách mạng không lãnh tụ” không đồng nghĩa với “không có một lực lượng đối kháng đứng trong bóng tối hay đứng sau lưng quần chúng để vạch kế hoạch và điều hợp chương trình hành động.” Điều này có nghĩa là, nói thế nào thì nói nhưng trên thực tế thì vai trò của một lực lượng đối kháng trong tiến trình dẫn đến một cuộc cách mạng khẳng định là không thể thiếu.

Nhìn vào tình hình của Việt Nam, người ta có thể hiểu được tại sao đại đa số quần chúng tỏ vẻ thờ ơ trước thời cuộc. Dân chúng Việt Nam không hèn nhát cũng không thiếu tinh thần trách nhiệm như một số người đã nhận xét. Nó chỉ đúng với những gì quan sát được trên bề mặt. Nhà cầm quyền độc tài “khoaí” cách nhìn này vì họ muốn mọi người tin là như vậy để tự bỏ hy vọng sẽ có một cuộc cách

mạng đổi mới đất nước. Thật ra, sự thờ ơ của quần chúng trong một đất nước đang nằm dưới sự khống chế của một bộ máy độc tài toàn trị cho người ta thấy được hai vấn đề cực kỳ quan trọng, có thể nói đó là hai điều kiện đang làm “đông lạnh” sức mạnh của quần chúng. Đó là (1) đại đa số quần chúng chưa tiếp cận được hoặc chưa tiếp cận đủ thông tin từ phía đối đối kháng, do đó, chưa cảm nhận được sự cần thiết của một cuộc cách mạng đổi mới đất nước; hoặc/và (2) đại đa số quần chúng chưa thấy những dấu hiệu và do đó chưa cảm nhận được khả năng thành công của một cuộc cách mạng.

Điều kiện thứ nhất tuy là đang làm đông lạnh quần chúng nhưng, sau khi đã nhìn thấy, thì chính nó lại là một cơ hội lớn để cho lực lượng đối kháng hoạch định một chiến sách khác tích cực hơn để “làm tan đông lạnh” thúc đẩy một cuộc cách mạng đổi mới đất nước. Chiến sách đó có thể là tạo điều kiện để quần chúng tiếp cận thông tin đối kháng một cách sâu rộng hơn và liên tục bằng cách tích cực ĐẨY thông tin đến tay quần chúng thay vì chờ quần chúng tự KÉO thông tin một cách nhỏ giọt từ những nguồn không được tự do tiếp cận như tình trạng hiện tại.

Chỉ trông cậy vào những cơ quan truyền thông để thực hiện chiến sách này thì chưa đủ. Muốn làm được công việc này cần có sự sáng tạo, có phương án tốt và có sự tham gia đồng đảo của cá nhân. Và cá nhân không phải chỉ đơn thuần là tham gia truyền tải thông tin mà là tham gia vào cuộc chiến thông tin để giải phóng đất nước khỏi ách độc tài toàn trị. Mỗi một cá nhân dù sức để biến một hạch nhân thành lực lượng lớn. Một que diêm không cho đủ lửa nhưng hàng triệu que diêm có thể làm tan cả Bắc Băng Dương. Phải thắng “cuộc chiến thông tin tiền biển cỏ” thì lực lượng đối kháng mới có hy vọng động viên được quần chúng xuống đường làm một cuộc cách mạng đổi mới đất nước.

Một chiến sách tích cực hơn cho một cuộc chiến thông tin tiền biển cỏ thôi cũng chưa đủ. Cần phải có một lực lượng đối kháng có thực lực. Không có một lực lượng đối kháng đủ thực lực đứng ra vận động, quần chúng khó có thể cảm nhận được khả năng thành công của một cuộc cách mạng. Hai học giả Jack A. Goldstone và John Hazel cũng đồng ý về điểm này. Hai ông nói, trong bài viết Understanding the Revolutions of 2011, một cuộc cách mạng có thể thành công cần phải hội đủ một số

yếu tố. Thứ nhất, quần chúng phải nhìn thấy chính quyền là một đại họa cho tương lai của đất nước. Thứ hai, công thần cao cấp của chế độ, đặc biệt là trong quân đội, đang bất mãn hoặc không còn muốn chống đỡ cho chế độ nữa. Thứ ba, một đám đông quần chúng kết hợp diện rộng (tham dự của mọi giai tầng, mọi tôn giáo, mọi sắc tộc) phải được “ai đó” động viên để xuống đường đối kháng với chính quyền. Và, sau cùng là những quyền lực quốc tế sẽ không nhúng tay trợ giúp cho nhà cầm quyền độc tài (nếu được thì đứng ra bênh vực quần chúng thì càng tốt).

Với hiện tình của đất nước, thành lập một **liên minh tôn giáo** và một **công đoàn lao động** đại diện cho công nhân có lẽ là con đường nhanh nhất để có được “ai đó” đứng ra vận động quần chúng. Một liên minh tôn giáo và một công đoàn lao động cũng sẽ cho lợi thế và cơ hội nhiều nhất trong vai trò là lực lượng đối kháng để quần chúng cảm nhận được khả năng thành công của một cuộc cách mạng đấu tranh bất bạo động. Một công đoàn lao động cần có sự tham gia của các luật sư và chuyên gia am tường về nhân sự và luật lao động, đang làm việc trong quốc nội và tại hải ngoại, để hướng dẫn công nhân đấu tranh. Một liên minh tôn giáo đã từng được hình thành trong quá khứ đấu tranh của đất nước. Hình thành 1 liên minh tôn giáo cho nhu cầu khẩn thiết của đất nước ngày hôm nay không phải là 1 khái niệm lạ và cũng không phải là việc khó thực hiện.

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:

<http://8406vn.com>

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamconggiao.com

www.tudodanchvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

**Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên
đây, Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam**

NGUYỄN PHÚ TRỌNG KHÔNG ĐỌC SÁCH

Ngô Nhân Dụng 01-06-2012

Một bài trên mạng VietNamNet mới phỏng vấn và nêu lên các con số cho thấy người Việt Nam hiện nay rất ít đọc sách. Theo bài này thì trung bình mỗi năm một người Việt Nam chưa “đọc hết” một cuốn sách. Dem tổng số sách (không kể sách giáo khoa) chia cho dân số, tính bình quân cứ mười người Việt đọc được bảy cuốn sách. Trong số đó, phần lớn chỉ là sách giải trí mà không bồi bổ trí thức. Một giám đốc nhà sách bị quan hơn nữa, nghĩ rằng chắc số sách đọc còn ít hơn nữa. Những cuốn sách có giá trị trên thế giới, được dịch ra tiếng Việt chỉ in chừng 500 cuốn, trong một nước dân số 85 triệu. Có người so sánh, cho biết dân Thái Lan mỗi năm trung bình một người đọc khoảng năm cuốn sách, tức là đọc nhiều gấp bảy lần một người Việt.

Người ta đọc sách nhiều thì chắc trình độ hiểu biết cao hơn, cách suy nghĩ cũng chín chắn hơn. Nói chung, việc đọc sách chắc chắn phải ích lợi cho cả nền kinh tế quốc dân. Các nhà nghiên cứu phát triển cho biết khi dân một nước đọc sách nhiều hơn thì họ dễ gia nhập vào đời sống kinh tế hiện đại hơn vì bây giờ làm nghề gì cũng phải có kiến thức. Ở các nước chậm tiến thì dân ít đọc sách. Nhưng việc đọc sách đem tới ích lợi kinh tế nhiều hơn khi phổ cập trong toàn thể xã hội chứ không tập trung trong một tầng lớp “ưu tú” ở các thành phố. Bài báo trên VietNamNet đã nêu thí dụ về nước Mỹ, nhận định: “Cái hay ở Mỹ là tri thức sách vở, kiến thức của mọi người được lan tỏa đến số đông hơn là chỉ một nhóm người như ở Châu Âu.” Vì trình độ kiến thức chung cao cho nên “Chỉ có nước Mỹ mới sinh ra những tỉ phú như Bill Gates, Steve Jobs... những người sống bằng khoa học, trí tuệ.”

Người Việt Nam bây giờ ít chịu đọc sách, chắc vì người lớn thì coi phim bộ, thanh niên thì coi trình diễn nhạc trẻ và coi báo đăng hình

quần áo giày dép một mới nhất. Cho nên mới có cảnh các thiếu nữ tôn thờ ca sĩ ngoại quốc, ôm hôn cả cái ghế mà thân tượng mới ngồi lên. Mới có cảnh một cô chủ tịch công ty xây dựng đi thăm công trường đây xi măng, nhôm với sắt mà lại mặc váy hồng, đi giày cao gót cũng màu hồng giống như đang đi mua sắm.

Nhưng không nói gì đến người dân thường, mà cả những người lãnh đạo đảng Cộng sản cũng không chịu đọc sách nữa. Như ông Nguyễn Phú Trọng chẳng hạn. Trong Hội nghị Trung ương đảng mở rộng vừa rồi, ông tổng bí thư khẳng định đảng Cộng sản Việt Nam sẽ không chấp nhận “tam quyền phân lập”. Riêng câu này đủ để ghi tên Nguyễn Phú Trọng vào lịch sử sự thoái hóa trong nhân loại. Loài người tiến bộ, mình không theo kịp, rồi còn đi thụt lùi, cho nên gọi là thoái hóa. Từ thế kỷ 17, 18, trong nhân loại đã nảy ra ý kiến phải đặt giới hạn trên quyền hành của những người cai trị. Vì thế phải tách ra ba thứ quyền: có người soạn ra luật pháp, có người chỉ lo thi hành luật pháp, và những người khác nắm quyền phán đoán xem có hành động nào sai luật pháp hay không. Từ thế kỷ 18 đã nhiều Quốc gia thí nghiệm ý kiến này trong tổ chức chính quyền. Đó là những Quốc gia đạt được tiến bộ nhanh nhất và cao nhất về kinh tế, văn hóa, và xã hội. Loài người đã rút kinh nghiệm như vậy hơn 200 năm nay. Bây giờ ông Nguyễn Phú Trọng nhất định bác bỏ không chấp nhận “phân quyền!” Như vậy chẳng phải là thoái hóa thì gọi là cái gì? Điều đáng kinh ngạc là, sau khi ông Nguyễn Phú Trọng nói trâng tráo như thế, không thấy có ai trong Quốc hội và trong Tòa án tối cao ở Việt Nam mở miệng bàn một câu nào cả! Trên lý thuyết họ nắm quyền lập pháp và tư pháp, nhưng đành ngậm miệng. Tình trạng thoái

hóa không phải là độc quyền của ông tổng bí thư đảng Cộng sản!

Lời tuyên bố trên cũng chứng tỏ ông Nguyễn Phú Trọng không chịu đọc sách. Có một cuốn sách bán đầy ở Hà Nội, ai có thời giờ làm ơn mua một cuốn gửi cho ông tổng bí thư đọc để giúp ông mở mắt ra. Đó là cuốn “Người Trung Quốc và những căn bệnh trong nhân cách” của Hà Tông Tư, do Phạm Bá dịch, nhà xuất bản Công an Nhân dân in năm 2007. Ông Hà Tông Tư kịch liệt đả kích chế độ chuyên chế ở Trung Quốc trong hơn 2.000 năm lịch sử. Cho nên ông viết rõ ràng: chỉ có phân quyền mới thật sự dân chủ.

Hà Tông Tư nhiệt liệt ca ngợi chế độ tự do dân chủ, thể hiện qua việc cai trị bằng Hiến pháp, luật pháp, mà ông gọi là Hiến chính. Ở trang 40 cuốn sách trên, tác giả viết: “Nguyên tắc cơ bản của pháp trị là: Mở rộng tự do cá nhân với khả năng lớn nhất, hạn chế tối đa quyền hạn của kẻ cầm quyền.” Trang sau, ông nêu ra tiêu chuẩn: “Bản thân Hiến pháp có bao hàm tư tưởng thực sự hạn chế và ràng buộc quyền lực chính trị không. Và trên thực tế nó có ràng buộc, hạn chế quyền lực chính trị một cách có hiệu quả hay không?” Và Hà Tông Tư khẳng định: “Nguyên tắc phân quyền là đặc trưng cốt lõi của Hiến chính, chủ yếu là tách biệt quyền tư pháp với quyền hành chính, thể hiện ở chỗ tư pháp phải được độc lập.”

Chắc chắn ông Nguyễn Phú Trọng chưa hề để mắt đến những ý kiến nêu trên. Mà đây không phải là ý kiến của “những thế lực thù địch” nào cả. Đây là một tác giả người Trung Quốc, sách đã phổ biến ở Trung Quốc, lại được nhà xuất bản Công an Nhân dân ở Việt Nam in ra. Trong hàng ngũ công an cũng có những người muốn phổ biến những ý kiến tiến bộ như vậy. Thế mà cả ông tổng bí thư lẫn những người về họp cùng với trung ương đảng chẳng ai chịu đọc sách cả!

Nhân lúc ở Việt Nam đang bàn sửa Hiến pháp, cũng xin trích ý kiến của Hà Tông Tư giải thích tại sao cần phân quyền: “Ràng buộc và hạn chế quyền hạn và hành vi của chính phủ, đó là nhiệm vụ chủ yếu của

Hiến pháp.” Ai đọc qua bản Hiến pháp nước Mỹ thì thấy rõ ý Hà Tông Tư. Hầu hết các điều trong bản Hiến pháp ngăn ngòi đó toàn là những giới hạn quyền hành của chính phủ liên bang. Đọc cuốn sách của Hà Tông Tư thấy ông cho là chính chế độ chuyên chế gây ra bao nhiêu điều đáng xấu hổ cho người Trung Hoa, thí dụ như tính ý lại, không có tinh thần trách nhiệm, nịnh trên nạt dưới, hèn yếu, nhu nhược, vân vân!

Hà Tông Tư trích lời triết gia người Anh John Stuart Mill: “Chế độ chuyên chế, xét từ bản chất, nó đã có khuynh hướng dùng chính sách ngu dân!” (trong bản dịch đã viết nhầm tên triết gia Mill thành Miel nhiều lần, mặc dù cuốn sách Bàn Về Tự Do của J. S. Mill đã được dịch và in ở Việt Nam). Ở trang 703, Hà Tông Tư còn bình luận: “Chính sách ngu dân bao giờ cũng đi đôi với việc bẻ quan tòa cứng, cấm tự do ngôn luận... cùng dựa vào nhau mà thành hình.” Mười trang sau, ông viết thêm: “Tội ác chuyên chế là tội ác lớn nhất trên thế gian! Hạn chế tự do ngôn luận là thâm hiểm nhất, xảo trá nhất, bỉ ổi nhất, tàn nhẫn nhất, và cái tội “ngu dân”. Trên hết, phải bắt đầu tôn trọng và thực hiện quy tắc phân quyền, đừng có nghe ông Nguyễn Phú Trọng.”

Nếu mấy ông bà trong trung ương đảng Cộng sản Việt Nam chịu khó đọc Hà Tông Tư thì trước hết họ sẽ thấy phải trả lại quyền tự do ngôn luận cho người dân, để ít nhất tránh khỏi những lời kết tội: “Thâm hiểm nhất, xảo trá nhất, bỉ ổi nhất, tàn nhẫn nhất,” và cái tội “ngu dân”. Trên hết, phải bắt đầu tôn trọng và thực hiện quy tắc phân quyền, đừng có nghe ông Nguyễn Phú Trọng.

Bao giờ đất nước có tự do thì người dân mới có hứng thú đọc sách. Như tác giả bài trên VietNam Net viết về những Bill Gates và Steve Jobs thành công trong xã hội Mỹ: “...Chỉ ở môi trường đó mới giúp những người có phát minh, sáng kiến có thể giàu có được. Họ chính là những người đang làm ra sản phẩm và hàng hóa hỗ trợ con người. Ở Việt Nam thì không thể có chuyện như vậy.”

Thực ra không thể nói có liên hệ nhân quả trực tiếp giữa trình độ

kiến thức của dân chúng Mỹ với sự thành công của những nhà kinh doanh Bill Gates và Steve Jobs. Hai hiện tượng diễn ra song song, cả hai đều cùng do một nguyên nhân gây nên, là xã hội tự do. Khi các ngành báo chí, xuất bản được tự do thì dân chúng sẽ đọc sách nhiều hơn, khi các nhà kinh doanh được tự do thì những người có sáng kiến táo bạo

dễ thành công lớn. Muốn bảo đảm xã hội được tự do thì phải tổ chức theo quy tắc phân quyền, mọi người Việt Nam phải nhắc nhở cho ông Nguyễn Phú Trọng điều đó để ông đọc thêm. Hy vọng ông sẽ hiểu ra rằng cường lại không phân nhiệm ba quyền lập pháp, hành pháp, và tư pháp tức là cản trở sự tiến bộ kinh tế của cả dân tộc. ●●●●●●●●

NGƯỜI CHIẾN SĨ BÀN PHÍM

(Xin kính tặng các chiến sĩ bàn phím, đang đấu tranh cho tự do dân chủ và yểm trợ đắc lực cho các anh hùng đấu tranh)

Nửa đêm chòng tỉnh dậy
Nhìn vợ hiền ngủ say
Anh nhẹ nhàng, bước ngay ra bàn phím
Mười ngón tay dạn dày
Lướt ào ào mưa bay !

Trên bàn phím nhỏ
Tiếng gõ xuyên đêm dài
Đi nhanh hơn đạn bay
Khiến quân thù khiếp hãi.
Mắt đăm đăm nhìn lên màn ảnh nhỏ
Như tìm bóng thù qua lỗ châu mai !

Trên ba mươi năm nay
Kể từ ngày bùng súng
Mỗi ngày như mọi ngày
Gió thu buồn hiu hắt
Chập chờn cơn tình say
Từng đêm dài thao thức
Cuộc thắng trăm đổi thay !

Anh trôi theo vận nước
Đêm quân hành từng bước
Mưa từng cơn bay bay
Làm trai dòng giống Việt
Trách nhiệm quần hai vai !

Hôm nay !
Trên bàn phím nhỏ
Anh tiếp tục quân hành
Đòi dân chủ công bằng
Súng đạn là lời văn
Bắn mau hơn lần chớp.
Chẳng có cấp chỉ huy
Anh hành quân phối hợp
Cùng muôn người yêu nước
Quyết đòi lại tương lai !

Nơi tuyến đầu hải ngoại
Muôn chiến sĩ đồng hành
Dàn trận chống gian manh
Đủ anh hào trai, gái
Già, trẻ cùng đấu tranh !

Văn hành như suối chảy
Tựa muôn tràng liên thanh
Nã liên hồi chẳng nghỉ
Yểm trợ các anh hùng đấu tranh
Quyết xung phá đoạt thành !

Chính nghĩa rồi sẽ thắng
Những anh hùng bàn phím
Dững cảm trong đấu tranh
Cổ hoàn thành nhiệm vụ
Chẳng màng đèn lợi danh
Muôn đời trong bóng tối
Những anh hùng vô danh !

thibang 14/6/2012 (DCVOnline)

ĐIỂM MẮT "CÁC THỂ LỰC THÙ ĐỊCH"

Nền Hồng (Danlambao) 06-06-2012

Không biết cụm từ "*các thể lực thù địch*" ra đời từ khi nào nữa? Nhưng trên các báo chính thống của đảng và Nhà nước cũng hay nhắc đến, các báo mạng cũng xuất hiện cụm từ này nhiều (Google search: khoảng 7.930.000 kết quả - 0,20 giây). Khái niệm hay định nghĩa về "*các thể lực thù địch*" là gì còn khá mơ hồ? Nhưng có lẽ mỗi chúng ta đều hiểu một cách nôm na rằng cụm từ này ám chỉ những người và/hoặc nhóm người trực tiếp hoặc gián tiếp chống lại đảng và Nhà nước ta. Chúng luôn làm cho đảng lo sợ, mất uy tín, làm cho đảng và dân không còn "như cá với nước" nữa, làm người dân suy giảm hoặc không còn tin vào chế độ "dân chủ gấp vạn lần" bọn tư bản đang "giãy mãi chưa chết!!", không tin vào chính quyền "của dân, do dân, vì dân!!" nữa.

Rất nhiều bài báo, tài liệu đề cập đến "*các thể lực thù địch*", nhưng lại chẳng chỉ ra cụ thể chúng là ai, chúng đang ở đâu, chúng đang làm những gì, tại sao chúng thù đảng, thù nhân dân ta đến thế? v.v... Bởi vậy, có lẽ chúng ta nên điểm mặt chỉ tên các nhóm "*thể lực thù địch*" để giúp đảng và chính phủ "lo"!!

"Các thể lực thù địch" chúng là ai?

1- Đó là đám quan lại cấu kết với nhau, từ "cấp cao" đến cấp xã để cướp đất người người dân. Loại thể lực thù địch này thời gian gần đây nổi lên như ong, từ thành thị tới nông thôn, từ miền xuôi tới miền ngược, từ đồng bằng, miền biển tới miền núi, từ Nam ra Bắc, từ địa đầu Móng Cái tới mũi Cà Mau. Bọn này làm mất hết niềm tin của người dân vào đảng, vào chính quyền nhanh nhất, gây bức xúc và bất ổn xã hội kéo dài nhất, gây cho người dân nỗi uất hận căm phẫn nhất bởi chúng không từ một thủ đoạn nào để cướp bằng được những tấc đất chúng muốn và chúng vô cảm trước những phản ứng, khiếu nại chính đáng của người dân.

2- Đó là đám công chức làm ở các cơ quan công quyền, quen thói "hành dân" hơn là phục vụ dân. Nhóm thể lực thù địch này lấy tiêu chí "hành dân" là niềm hạnh phúc. Chúng nhan nhản ở các cơ quan công quyền: cấp phường, xã, quận huyện, sở, bộ ngành v.v... Chúng gây cho người dân bức xúc, khổ sở, muốn được việc phải mất tiền (mà đáng ra không phải

mất) nên làm suy giảm niềm tin của người dân vào đảng, vào chính quyền

3- Đó là "một bộ phận không nhỏ" đám quan lại "chui" sâu vào hệ thống đảng, chính quyền, các cơ quan đoàn thể các cấp. Nhóm này đa phần xuất thân từ "bần cố nông", nhưng sau khi lên làm quan, chúng giàu lên một cách nhanh chóng và khủng khiếp. Tài sản ít thì hàng vài chục tỷ đồng, nhiều thì trăm triệu thậm chí tới tỷ đôla. Làm "quan phụ mẫu" là phải chăm lo cuộc sống cho dân, giúp người dân có cuộc sống ổn định, sung túc, nhưng chúng không bao giờ dám chia sẻ kinh nghiệm hay dạy dân làm giàu theo cái cách mà chúng giàu lên như thế !!! Nhóm này cũng thuộc loại có học, nhưng đa phần là học rờm, có bằng thật, một số có bằng "đểu"! Chúng dùng những đồng tiền kiếm được một cách bất chính để làm băng hoại các giá trị và đạo đức xã hội. Phá hoại một cách nhanh nhất, làm xói mòn niềm tin của người dân với đảng và chính quyền "sâu" và "bền vững nhất"!!

4- Đó là nhóm những kẻ cầm đầu các tập đoàn kinh tế. Bọn này chỉ chú trọng vào việc làm suy yếu kinh tế đất nước. Chúng làm cho đất nước nhanh chóng đi vào suy kiệt, cuộc sống của người dân ngày càng bị bần cùng hóa. Lý thuyết của bọn này là không quan tâm nhiều tới chính trị, nhưng khi chúng làm cho kinh tế suy kiệt thì lệ thuộc chính trị là lẽ tất yếu!! Lúc đó còn đâu là thể diện và sức mạnh của đảng và chính quyền nữa!!

5- Đó là nhóm những kẻ biên soạn ra các bộ Luật của đất nước. Bọn này học hành cao, thông hiểu luật pháp quốc tế và trong nước. Chúng làm hại đảng ta, chính phủ ta bằng cách soạn ra các bộ luật, các thông tư, nghị định, quyết định có những điều khoản rất mơ hồ, có hại cho dân. Những bộ luật, thông tư, nghị định, quyết định này là nguyên nhân sâu xa gây ra những đau khổ cho nhiều gia đình, nhiều người dân lương thiện, và gây ra những bất ổn trong xã hội mà khó có thể khắc phục được trong một thời gian ngắn.

6- Đó là "một bộ phận không nhỏ" đám quan lại trong hệ thống từ cấp tỉnh đến cấp phường, bao gồm cả chính quyền, quân đội, bộ đội biên phòng, hải quân, công an phường xã, an ninh—không biết vô tình hay cố ý—đã gây ra những nguy cơ tiềm ẩn về

an ninh cho đất nước. Nhóm "*thể lực thù địch này*" đã để cho kẻ thù tiềm ẩn len lỏi, sống hàng chục năm vô tư không cần phép tắc ở những nơi hiểm yếu như Cam Ranh, Vũng Rô, Tây Nguyên, v.v... coi biển của ta như ao nhà, coi đất của ta như ruộng vườn của chúng. Chúng (vô tình hay cố ý?) tạo điều kiện thuận lợi cho kẻ thù truyền kiếp có cơ hội thuận lợi tìm hiểu, nghiên cứu tâm tư, suy nghĩ, văn hóa, thói quen, địa hình địa lý của người Việt Nam ta, đến mức tại những nơi hiểm yếu đó kẻ thù thông thạo như làng, như thôn, như tổ dân phố nhà nó. Đó là chưa kể thế hệ F1 ra đời ngày càng nhiều ở nhiều tỉnh/thành phố trong cả nước. Thử hỏi khi có chiến tranh như năm 1979, quân đội của kẻ thù truyền kiếp tràn sang, những "chuyên gia" nông nghiệp, ngư nghiệp, khai khoáng này có thành người chỉ điểm, dẫn đường cho quân đội của chúng để đi giết dân ta không???

7- Đó là những kẻ bồi bút nhan nhản khắp nơi. Những thể lực thù địch này tuy có học cao, hiểu rộng, có kẻ là TS, GS, PGS, đi khắp mọi nơi, sự kiện nào cũng có mặt nhưng lương tâm của chúng thì vắng mặt định kỳ. Chúng chuyên đưa tin bịa đặt hoặc sai sự thật, không phản ánh đúng thực trạng cuộc sống của mọi tầng lớp nhân dân. Chúng ru ngủ, làm cho đảng ta, chính phủ, nhà nước ta luôn nghĩ rằng cuộc sống của người dân dưới sự lãnh đạo sáng suốt của đảng, sự "tận tâm vì dân" của nhà nước, được sung sướng, thuộc nhóm người "hạnh phúc" cao trên thế giới. Hệ quả là cuộc sống của người dân khổ cực, lam lũ nhưng nào ai biết đến!!

8- Đó là nhóm những kẻ đại diện cho nhà nước, cho chính phủ ở nước ngoài. Đáng lý chúng phải tận tâm lo việc nước việc dân nhưng thay vào đó chúng đi buôn lậu sừng tê giác, kim cương, vàng, đôla, v.v... Nhóm thể lực thù địch này có thành tích bôi tro trát trấu vào mặt đảng, nhà nước, chính phủ nhanh nhất và rộng rãi nhất, khắp năm châu bốn biển.

9- Đó là "một bộ phận không nhỏ" các "CAC" (công an chìm) và nổi, những kẻ sẵn sàng vùi dập lòng yêu nước chính đáng của người dân. Chúng thản nhiên đập vào mặt người dân giữa ban ngày, giữa hàng chục, hàng trăm ống kính camera của các phóng viên trong và ngoài nước khi họ biểu tỏ lòng yêu nước. Chúng không cần biết đến Hiến pháp là gì. Một công dân nào đó chỉ cần "ho he" đòi quyền hiến định là chúng xuất hiện, không từ một thủ đoạn bỉ ổi, bần

thủ nào (kể cả ném phân vào nhà họ) để đe dọa, buộc mọi người phải từ bỏ quyền chính đáng mình. Bằng việc đưa ra lý thuyết: “*mọi việc lớn bé đã có đảng và Nhà nước lo, không việc gì đến chúng bây*”, nhóm thể lực thù địch này trực tiếp triệt tiêu ý chí của người dân, làm gia tăng nỗi sợ hãi thường trực trong mỗi con người (bị tù đầy hoặc bị đánh đập, hoặc mất hết phương kế kiếm ăn nuôi vợ chồng con...), từ đó chúng làm cho người người, nhà nhà trở nên “vô cảm”. Bởi vậy, khi ra đường, nhìn thấy đánh nhau thì “*đã có đảng, nhà nước lo không phải việc của mình*”; nhìn thấy tai nạn giao thông cũng đã “*có đảng, nhà nước lo*”... Rồi mai kia khi bọn bành trướng TQ sang như năm 1979, lúc đó ai cũng “*đã có đảng và nhà nước lo*” thì còn gì là ruộng vườn, xã tắc nữa!

10- Đó là đám quan lại ngồi trên các pháp đình xử án. Bọn thể lực thù địch này có “chiêu” đối trắng thay đen, ăn tiền hối lộ trắng trợn của nạn nhân hoặc những người thừa kiện. Chúng hại đảng và chính quyền ta bằng cách làm suy giảm niềm tin của người dân vào công lý, vào pháp luật. Từng ngày, từng giờ chúng tạo cho người dân thấy rằng ở đất nước “*Chính quyền của dân, do dân, vì dân*” dưới sự lãnh đạo sáng suốt của đảng không có sự hiện diện của pháp luật, của công lý, mọi người dân không được bình đẳng nhau nhau trước pháp luật. Bọn này cũng gián tiếp làm gia tăng nhiều loạn và bạo lực xã hội, gây ra tình trạng ngày càng nhiều kẻ giết người, cướp đồ đánh người vô cớ, trộm cướp, hãm hiếp... Bởi từng ngày từng giờ chúng tạo cho một bộ phận người dân, đặc biệt là thanh niên, thiếu niên có suy nghĩ đơn giản rằng: cứ đánh người, cứ giết người, cứ trộm cướp, nếu bị bắt thì chạy tiền là án phạt sẽ được giảm nhẹ, sẽ được “*ân xá*” ra tù sớm.

11- Đó là những “*chú công an nhân dân*” xử lý công việc bằng cơ bắp nhiều hơn là bằng trí tuệ! Nhóm thể lực thù địch này có những “tuyệt chiêu” mà người dân ai cũng sợ, đến nỗi khi làm việc với chúng bây giờ ai cũng phải cảnh giác, không đi một mình! Bọn này có thể “*biến một người sống thành một xác chết*” chỉ sau vài phút “*lập biên bản*”, hoặc tự va đầu vào gậy, tự đập đầu vào tường chấn thương sọ não mà chết, hoặc nhẹ hơn thì đi bệnh viện cấp cứu. Chúng là những kẻ còn đồ núp dưới bóng “*công an nhân dân*”, “*dân phòng*”. Đám này học hành thấp kém, nhưng được cái vai u, cơ bắp nở nang! Chúng hạ uy tín của đảng bằng cách

núp dưới bóng đảng (để làm nhiều việc ác với nhân dân) bởi khi nhìn kỹ trên trán chúng thì hầu hết (khoảng 90-95%) đều thấy hiện lên hai chữ “*đảng viên*”! Chúng coi dân như kẻ thù không đội trời chung. Chúng đánh người dân (kể cả nhân viên/nhà báo của chính phủ đi thi hành công vụ) giữa thanh thiên bạch nhật, không sợ các ống kính ghi hình. Chúng làm những việc mà ngay cả đến mấy con chó nghiệp vụ do chúng huấn luyện cẩn thận còn không dám làm, quay lưng bỏ đi. Chúng thể hiện một thứ văn hóa của “*bầy sói*”. Khi thấy người dân chúng nhảy vào xâu xé thể hiện cơn cuồng khát máu, cơn thèm khát được đánh người như những chiếc lò xo bị nén, nay gặp dân nó bật lên. Chúng đánh cả phụ nữ, đá thẳng vào bụng người phụ nữ ngay cả khi chị đã bị đồng bọn của chúng khóa tay. Loại thể lực thù địch này gây cảm phần cao độ trong dư luận quần chúng nhân dân. Chúng hại đảng, hại chính quyền bằng cách chứng minh cho nhân dân, cho thế giới thấy rõ bản chất của chế độ do đảng ta lãnh đạo đã thay đổi hoàn toàn, nhà nước ta không còn là của dân, do dân, vì dân nữa!!

12- Đó là bọn “*mãi lộ*” trên khắp các nẻo đường của Tổ quốc. Chúng ngang nhiên chặn xe ô tô đang lưu thông trên đường để vòi tiền mãi lộ, đến mức mà báo chí của chính phủ phải gọi chúng là bọn “*cướp cạn*”. Loại thể lực thù địch này cũng thuộc nhóm ít học. Bọn chúng ngoài việc gây bức xúc cho xã hội, góp phần làm suy giảm niềm tin ở người dân nhanh nhất thì chúng còn góp phần làm gia tăng nghèo đói cho người dân do chúng gián tiếp gây tăng giá vận chuyển hàng hóa, giá cước vận chuyển hành khách... Bên cạnh đó, chúng cũng “*đánh*” vào “*hầu bao*” của Nhà nước thông qua việc gián tiếp làm cho hệ thống cơ sở giao thông nhanh bị xuống cấp bởi tình trạng xe ô tô quá tải lưu thông dày đặc trên đường hàng ngày mà chúng bỏ qua do đã ăn mãi lộ. Đôi khi chúng cũng là nhân tố gây bức xúc cho người dân, là ngòi nổ cho những cuộc “*tụ tập đông người*” để phản đối thứ văn hóa cướp xù chúng dành cho nhân dân.

13- Đó là những kẻ lưu manh, côn đồ. Nhóm này có một bộ phận là nạn nhân của nhiều nhóm thể lực thù địch khác. Chúng học vắn thấp, không công ăn việc làm, sống chuyên nghề trộm cướp, đòi nợ thuê. Đặc điểm dễ nhận biết nhất là chúng thường cất trục đầu, xăm trổ đầy tay, đầy mình nhìn rất gớm ghiếc. Chúng lấy việc đánh người làm thích thú, giết người

không ghê tay. Nhóm thể lực thù địch này gây nhiều loạn xã hội, gây hoang mang cho người dân, đem lại cho mỗi người dân đang sống trong “*Thiên đường xã hội chủ nghĩa*” nỗi lo sợ, không biết hôm nay ra đường có bị chúng đánh không nếu nhớ có bị va quệt xe ???...

14- Đó là một bộ phận nhỏ ở “*thượng tầng kiến trúc*” vẫn kiên định theo một thứ chủ nghĩa đã chết và “*thối rữa*” hơn 20 năm nay ngay tại nơi nó được sinh ra làm nền tảng phát triển đất nước, đặt sự phát triển của đất nước như xây một căn nhà cao tầng trên một đầm lầy. Đất nước càng ngày càng lún sâu vào các loại nhiều loạn xã hội và các loại khủng hoảng: khủng hoảng về đường lối phát triển, khủng hoảng lãnh đạo lãnh tụ, khủng hoảng niềm tin, khủng hoảng việc làm, khủng hoảng kinh tế, khủng hoảng thừa các loại phí, thuế đánh vào túi tiền của người dân đa số là nghèo... Hệ quả là sức mạnh tổng hợp của cả một dân tộc bị suy giảm nghiêm trọng, đến mức có thể dẫn đến (hoặc đã hiện hữu) nguy cơ một đất nước có gần 90 triệu dân nhưng không thể “*hiền ngang*” trước kẻ thù truyền kiếp (Trung Quốc) như một đảo quốc hơn 3 triệu dân sống sát cạnh nó, vốn dĩ được coi là đất của nó (Đài Loan).

Hỡi bạn: **Cộng hết tất cả 14 “*thể lực thù địch*” này sẽ là CÁI GÌ?**

Nhà dân chủ Lê Thăng Long đã ra khỏi nhà tù nhỏ.

Ông Lê Thăng Long, sinh năm 1967 ở Quảng Ngãi, là một kỹ sư doanh nhân. Năm 1990 ông tốt nghiệp Đại học Bách khoa thành Hồ. Năm 1991, công tác tại Phân viện Điện tử và Tin học (Bộ Công thương). Năm 1994, ông cùng với Trần Huỳnh Duy Thức sáng lập Công ty Tin học Duy Việt tại Hà Nội. Năm 2001, chuyển Công ty này thành Công ty Global EIS, ông giữ cương vị Chủ tịch Hội đồng quản trị. Tiếp đó ông lập thêm Công ty Innotech tại Hà Nội hoạt động trong lĩnh vực phát triển đầu tư công nghệ.

Năm 2005, ông cùng Trần Huỳnh Duy Thức lập ra **Nhóm nghiên cứu Chấn** nhằm nghiên cứu tình hình chính trị, kinh tế, xã hội, ở Việt Nam.

Ông bị bắt giam ngày 4-6-2009, cùng vụ với các ông Trần Huỳnh Duy Thức, Lê Công Định, Trần Anh Kim, Nguyễn Tiến Trung. Ngày 20-1-2010, bị tòa án ND thành Hồ xét xử với tội danh hoạt động chính trị nhằm lật đổ chính quyền nhân dân và tuyên án 5 năm tù. Ngày 11-05-2010, tòa phúc thẩm giảm còn 3,5 năm tù và 3 năm quản chế. Ông được trả tự do ngày 4-6-2012. (Theo Đảng Dân Chủ VN)

ĐÔNG ĐÔ ĐẠI PHỐ

China Town ở Việt Nam

—David Thiên Ngọc 08-06-2012—

Đất nước ta có 54 dân tộc anh em đang sinh sống và hình thành một xã hội, một nước Việt Nam. Ngoài dân tộc Kinh nguồn gốc Lạc Hồng, trong số các dân tộc anh em đó thì người Hoa chiếm một phần không nhỏ. Đa số người Hoa có mặt ở VN bắt đầu từ những năm 70s của thế kỷ thứ 17, tuy rằng từ thế kỷ thứ 3 trước công nguyên cũng đã có rồi nhưng con số không đáng kể.

Năm 1671 Mạc Cửu đến vùng Man Khâm nay là Hà Tiên khai khẩn đất hoang lúc này còn quyền kiểm soát của Vương quốc Khmer. Sau đó Mạc Cửu thân phục nhà Nguyễn. Mạc Cửu cũng là một trong thành phần phản Thanh phục Minh.

Năm Kỷ Mùi 1679 tổng binh Thành Long Môn Quảng Tây Dương Ngạn Địch, phó tướng Huỳnh Tấn cùng các tổng binh khác vùng Châu Cao, Châu Liêm, Châu Lôi thuộc Quảng Đông là Trần Thượng Xuyên, Trần An Bình dấy lên phong trào phản Thanh phục Minh và cuối cùng bị quân nhà Thanh đánh tan bỏ chạy, dẫn binh tướng theo đường biển vào Đà Nẵng qui hàng chúa Nguyễn và xin làm dân Việt. Họ được chúa Nguyễn nhận và cho vào khai khẩn vùng đất phương Nam, một vùng trù phú nhưng hoang vu và đầy chướng khí - dưới sông sâu lợi trên bờ cộp kê. Đó là vùng Định Tường - Gia Định (Đông Phố) Đồng Nai, Biên Hòa (Cù Lao Phố)... Cộng đồng người Hoa này chuyên về thương mại và khai khẩn đất hoang và được gọi là người Minh Hương (có nghĩa là hương hóa của nhà Minh). Đến năm 1827 vua Minh Mạng sợ động chạm đến nhà Thanh nên đổi chữ hương trên thành chữ hương khác nghĩa là làng và được gọi là làng trong sáng nên từ đó có câu: "*Gỏi chi ngon bằng gỏi tôm càng. Đố ai lịch sự bằng làng Minh Hương?*"

Từ đó người Hoa sinh sống rải rác các vùng kể trên và một bộ phận không nhỏ tập trung về vùng Sài Gòn-Bến Nghé khi vùng Phiên Trấn-Bến Nghé-Sài Gòn được hình thành vào năm 1698. Khu Gia Thạnh Chợ Lớn được người Hoa khuếch trương thương mại mua bán sầm uất và phần lớn qui tụ nhiều ở khu vực bao gồm Quận 5,11,10,6,8 thuộc Tp Sài Gòn ngày nay. Nơi đây cộng đồng người Hoa sinh hoạt tất cả mọi mặt văn hóa, thương mại, tôn giáo, giáo dục và các dịch vụ khác. Trong quá trình này họ đã xây dựng những ngôi chùa nổi tiếng như chùa Bà Thiên Hậu, chùa Ông, các trường học và các hội quán. Khu thương mại Chợ Lớn sau bị cháy được xây lại và gọi là chợ Bình Tây nhưng dân Sài Gòn vẫn quen gọi là Chợ Lớn mới cùng các dãy phố mua bán sầm uất nhất là trung tâm Quận 5, Quận 6.

Sở dĩ tôi lan man ngược dòng lịch sử người Hoa ở VN là muốn mở ra một tầm nhìn xa hơn về thời gian ban đầu của công cuộc mở đất phương Nam để lượng giá âm mưu Hán hóa Việt Nam của Trung Quốc và những quan tâm cần có đối với những vùng nhạy cảm như trên.

Sau vụ biên giới Việt-Trung 1979 rồi vịnh Bắc bộ, kéo dài đến biên giới Tây Nam, rừng núi Tây Nguyên nóc nhà của đất nước VN và liên tục các trận hải chiến từ năm 1974, 1988 và những năm gần đây khắp vùng biên đông thêm lục địa VN, quần đảo Hoàng Sa, Trường Sa... Lưỡi bò Trung Quốc đã và đang liếm dần da thịt của tổ tiên ta. Từ khi Tây Nguyên một dải điệp trùng tập đoàn CSVN cam tâm bán nước giao cho Trung Quốc khai thác tài nguyên chiếm đóng thì lực lượng người Trung Quốc tràn ngập vùng rừng núi cao nguyên.

Các gói thầu EPC trên cả nước hết 90% là do Trung Quốc thực hiện. Trên cơ sở này Trung Quốc

ngang nhiên đưa nguyên vật liệu (hay vũ khí), đội ngũ kỹ thuật (hay chuyên gia cố vấn chính trị, quân sự) và kê cả lao động phổ thông (hay quân lính) một cách hợp pháp - rải rác chiếm lĩnh tất cả những nơi trọng yếu mà chuyên gia quân sự của Trung Quốc với danh nghĩa chuyên viên kỹ thuật đã định sẵn. Những nơi này phía VN, từ cán bộ đến các thành phần khác và dân chúng đều không được vào, có nghĩa là bất khả xâm phạm. Đây là mối nguy cực kỳ lớn mà đảng CSVN không thấy được hay có thấy cũng không dám hé môi vì chủ trương thân phục Thiên triều.

Tình hình biên đảo, biên giới là vậy. Một mối đe dọa khác cũng không kém phần nguy hại; đó là Trung Cộng đã cài người vào các hải cảng, các vùng bờ biển trọng yếu của Việt Nam trong suốt nhiều năm qua với sự làm nơ hoặc âm thầm hợp tác của một số các quan chức đảng CSVN. Người Trung Quốc đã ngang nhiên tự do thoải mái, lập nên những cơ sở nuôi và bán buôn hải sản ngay bên sườn hải cảng tối quan trọng Cam Ranh, cảng Vũng Rô nổi tiếng là yếu điểm trên vùng biển dọc dài của Việt Nam. Từ đây, với tầm nhìn của các nhà quân sự, gián điệp thì chuyện gì sẽ đến với chúng ta?

Công an CSVN luôn vênh vào khu vực với tất cả các nước trên thế giới là có một trình độ nghiệp vụ cao, nhạy bén, tinh tường. Đối với nhân dân thì một mảnh nhỏ để che chỗ kín công an cũng đều biết rõ. Nồi com xoong cá nhà nào ra sao, ăn gì, sướng khổ đều không qua khỏi cặp mắt cú vọ của an ninh. Nhà nào có người thân đến ở thăm chơi một vài ngày không khai báo là có giấy công an gọi lên tra xét ngay. Thế mà trong một thời gian dài người của Trung Quốc xâm nhập vào vùng trọng yếu, đội lớp ngư dân nuôi hải sản, lấy vợ sinh con đẻ cái ở Cam Ranh mà bộ máy công an không hề hay biết!? Một điều thật vô lý, ngàn lần vô lý.

Bây giờ vỡ lẽ ra, nhân dân cả nước đều biết. Sự kiện bộ trưởng Quốc phòng Hoa Kỳ công du tới VN mà điểm đầu tiên lại là cảng

Cam Ranh cũng cho thấy tầm quan trọng về mọi mặt, nhất là quân sự, của cảng Cam Ranh. Trước sự lên tiếng của dư luận, các quan chức của đảng CSVN mới phải thừa nhận, "vào cuộc" điều tra nhưng vẫn tuyên bố... chuyện không có gì nghiêm trọng, đồng thời dàn xếp cho một vài tên Trung Quốc chuẩn êm như con sâu "Chí Dững" bò đi trong đêm trường lúc mà nhân dân đang chìm trong ác mộng.

Tại Sài Gòn với hơn 500 ngàn Hoa kiều sinh sống, nếu có người của Trung Quốc trà trộn vào, vàng thau lẫn lộn -tuy rằng Hoa kiều đã bao đời gắn bó và xem Việt Nam là quê hương thứ hai- sẽ tạo thêm nhiều hệ lụy.

Ngoài Sài Gòn thì các tỉnh rải rác với số lượng cũng không nhỏ người Hoa sinh sống, như Đồng Nai 95 ngàn, Sóc Trăng 65 ngàn, Bạc Liêu 20 ngàn, Bình Dương 19 ngàn, Bắc Giang hơn 18 ngàn v.v... Tổng cộng dân số người Hoa gần đến 1 triệu người. Số người Hoa này đa phần tập trung ở thành phố, hầu hết kinh doanh thương mại, sản xuất công nghiệp, tiểu thủ công nghiệp và hầu như ít nhiều có đủ trên 63 tỉnh thành cả nước. Xem như thế thì ta cũng thấy cái khó khăn phức tạp một khi Trung Quốc ý đồ manh nha thôn tính nước ta.

Đây chính là mối lo sinh tử của Việt Nam khi tập đoàn bành trướng Bắc Kinh triển khai các mũi xung kích từ Tây Nguyên, Tây Nam, biên giới phía bắc và suốt dọc dài hơn 3000 km bờ biển, kết hợp đoàn binh công nhân trá hình ở các dự án trên khắp nước, cùng với khối người Trung Quốc đang lẫn lộn với những người Việt gốc Hoa - cùng lúc phát pháo báo hiệu giờ "G"... còn tại Ba Đình thì các quan thái thú của đảng CSVN đã sẵn sàng giao nộp bản dự đồ tổ quốc và nhận ân chực hầu. Thôi rồi đất nước VN ta ơi!!!

Những âm mưu mà tập đoàn Bắc Kinh soạn sẵn cho chương trình Hán hóa VN không phải chỉ trong một lúc mà nó kéo dài từng bước một như những sự kiện đã nêu.

Đông Đô Đại Phố: Một China Town ở VN, 1 âm mưu thâm độc.

Đây là một trong những cái vôi

bạch tuột của Trung Quốc len lỏi vào Việt Nam bằng cách kết hợp với tập đoàn tư bản đồ, các quan chức CSVN để xây dựng một China Town tại Bình Dương. Nằm trên một diện tích 26ha trong một thành phố mới, nơi mà dự kiến sẽ là trung tâm đầu não của tỉnh. Trong lúc này xu thế của các tỉnh miền Đông Nam bộ như Đồng Nai, Tây Ninh, Bình Dương... sẽ xây dựng một khu vực thành phố mới đặc biệt để dời các cơ quan hành chính, đầu não của tỉnh về nơi đó.

Riêng Bình Dương thì nơi đó đã sắp đặt sẵn ngay trong dự án, một khu dành riêng cho khu phố Trung Quốc! Đây rõ ràng là một quyết định xuất phát từ một âm mưu có hệ thống. Khi xây dựng các công trình công cộng, hạ tầng cơ sở cho chương trình dời đô thì công trình China Town cũng được song hành!

Đây là một dự án đầu tiên được xây dựng dành riêng cho cộng đồng người Hoa, nhưng thực chất là mượn danh nghĩa Hoa kiều để thực hiện mưu đồ dài hạn của Trung Quốc trong kế hoạch Hán hóa Việt Nam. Khu Đông Đô Đại Phố tập trung nhiều hạng mục như các khu nhà ở, văn phòng, phố ăn uống, thương mại mua sắm cùng các cơ sở giáo dục, thông tin, dịch vụ và các khu liên hợp thể thao tín ngưỡng... Tất nhiên là kiến trúc mang đậm sắc thái văn hóa Trung Hoa. Rõ ràng, từng bước Trung Quốc đã và đang gầy dựng những hạt mầm, những vương quốc riêng cho Đại Hán trên đất nước VN, làm hậu phương cho mưu đồ lớn hơn là thêm sao trên nền cờ bá quyền của chúng.

Nhìn xa hơn, những đặc khu của người Hán-Trung Quốc trên đất Việt sẽ có một đặc quyền và sẽ có luật lệ riêng của nó một khi VN đã là thuộc quốc hoặc vùng lãnh thổ của Thiên triều. Lúc bấy giờ người VN sẽ không được tự do hoặc tuyệt đối không được vào những đặc khu đó. Những nơi giải trí vui chơi sẽ có cửa nhỏ dành riêng cho người VN và thú vật vào. Còn cửa chính là của người Hoa. Giống như tình cảnh người TQ trong thời gian bị Bát Cường xâu xé tã toại trong những năm đầu thế kỷ trước. Với sự tàn

độc và gian manh của Cộng sản Trung Quốc thì không việc gì mà chúng không làm được. Trước mắt tại Đà Nẵng đã có một Casino, và tại Móng Cái nơi địa đầu biên giới phía bắc đã có một sân Golf mà hai nơi này dân VN không được vào từ mấy năm qua.

Bây giờ với những âm mưu thành lập các đặc khu cho Trung Quốc nằm chung trong những nơi mà các tỉnh thành chuẩn bị dời đô cũng là một tính toán của Cộng sản Trung Quốc lẫn Việt Nam. Theo dự tính của bọn cướp nước và bán nước là không trước thì sau, những cơ quan đầu não, hành chính, quân sự, an ninh của tỉnh thành đó cũng phải bàn giao cho các thái thú Thiên triều tiếp quản mà thôi. Vì vậy khi xây dựng khu hành chính mới phải kèm theo một China Town.

Độc hại hơn nữa là trước mắt, khu Đông Đô Đại Phố sẽ có những nơi vui thú như xóm Bình Khang... mà bọn chúng cố tình sử dụng để gieo vào đầu, tiêm vào máu thanh thiếu niên nam nữ VN những chất vô cùng độc và di hại về sau cho nhiều thế hệ để đánh gục bao lớp trẻ VN. Mục tiêu lại giống như cuộc Chiến tranh Nha phiến vào những năm 40s của tk 19 mà Trung Hoa lúc đó đã đắng cay ném phải và kết quả là phải ký 2 điều ước Nam Kinh và Bắc Kinh bán cả Hương Cảng, Tân Giới, Cửu Long cho hoàng gia Anh thời hạn 99 năm dưới triều vua Đạo Quang và Quang Tự.

Những "Đông Đô Đại Phố" này khi màn đêm buông xuống với những cuộc vui bất kể thời gian, tất cả sẽ quay cuồng theo con lóc diên rồ mà quên đi mối thù vong quốc.

"Biết bao bướm là ong loi... Cuộc say đầy tháng, trận cười suốt đêm... Thương nữ bắt tri vong quốc hận. Cách giang do xưởng hậu đình hoa!" (Kiều - Nguyễn Du)

Trong tương lai rất gần, nếu nhân dân VN không nắm tay cùng nhau đứng lên đập đổ độc tài hèn với giặc ác với dân thì họa mất nước sẽ không tránh khỏi. Người dân VN sẽ không còn được làm chủ trên chính mảnh đất chôn nhau cắt rốn của mình.

*****

CON RỒNG TRUNG CỘNG

đã tỉnh giấc và sẽ làm dậy sóng Biển Đông

— Chu Chi Nam 07-06-2012 —

Vào ngày đầu thế kỷ 19 (1802), Napoléon có nói: “Con sư tử Tàu đang ngủ quên. Nếu nó thức giấc, thì thế giới sẽ lay chuyển”. Vào đầu hạ bán thế kỷ 20 (những năm 60), nhà chính trị kiêm binh luận, văn sĩ Alain Peyrefitte, có viết quyển sách bán chạy nhất lúc bấy giờ ở Pháp, mang tựa đề “Khi nước Tàu tỉnh giấc.”

Ngày hôm nay, đầu thế kỷ thứ 21, nhiều người cho rằng con rồng Trung Cộng đã tỉnh giấc và sẽ làm dậy sóng biển Đông. Có phải thế không? Chúng ta cùng nhau xem xét vấn đề.

I- Con rồng Trung Cộng quả thật đã thức giấc.

Không ai chối cãi rằng, từ ngày mở cửa kinh tế tới nay, Trung Cộng có một sự phát triển kinh tế rất nhanh, đã giúp nước này trở thành cường quốc kinh tế thứ nhì trên thế giới, với tổng sản lượng tính theo khả năng mua bán (pouvoir d'achat) là gần 7.000 tỷ Mỹ kim, trên Nhật với gần 6.000 tỷ, chỉ thua Hoa Kỳ là 15.000 tỷ. Tuy nhiên sản lượng tính theo đầu người cũng tính theo khả năng mua bán, thì mới bằng 1/10 Hoa Kỳ, 1/9 của Nhật.

Với tổng sản lượng như vậy, Trung Cộng có thể làm được nhiều chuyện. Ở đây tôi chỉ nêu lên một vài sự kiện như: Hiện Trung Cộng là nước có dự trữ Đôla lớn nhất thế giới với 2.200 tỷ, có số công trái phiếu của Hoa Kỳ đứng nhất nhì là 800 tỷ, có lúc hơn Nhật, nhưng cũng có lúc thua Nhật. Ngân sách quốc phòng hiện nay theo con số chính thức là 100 tỷ, có người dự đoán ở mức thấp là 120 tỷ, có người dự đoán ở mức cao là 140 tỷ; nhưng dù sao ngân sách quốc phòng này cũng đứng thứ nhì trên thế giới, chỉ sau Hoa Kỳ là vào khoảng 600 tỷ, hơn Nhật là vào khoảng 50 tỷ.

Với những con số đó, cộng thêm với chính sách bành trướng truyền thống cố hữu của Tàu, con rồng Trung Cộng đã khuấy quận:

II- Con rồng Trung Cộng quả thật đã khuấy quận, làm dậy sóng biển Đông.

Biển Đông giữ một vị trí chiến lược rất quan trọng đối với Trung Cộng và các nước Đông Á, là nơi quy tụ những nguồn tài nguyên to lớn và là cửa ngõ của lục địa Trung Cộng đi ra thế giới bên ngoài. Khu vực này cũng tập trung nhiều trục giao thông của những tuyến hàng hải quốc tế

quan trọng nối liền Biển Đông với Ấn Độ Dương. Kinh tế của Trung Cộng, Nhật Bản, Nam Hàn phụ thuộc rất nhiều vào những tuyến hàng hải này, chưa kể trữ lượng cá và nhiều hải sản quý.

Những hành động ngông cuồng của Trung Cộng từ thập niên 70 đã ngày càng phơi bày dã tâm độc chiếm biển Đông. Vào ngày 19-01-1974, lợi dụng thời điểm Hoa Kỳ rút quân khỏi miền nam Việt Nam, Trung Cộng đã dùng vũ lực tấn công chiếm đảo Hoàng Sa, vào thời điểm này còn thuộc chủ quyền của Việt Nam Cộng hòa. Ngày 14-03-1988 lại tấn chiếm một số đảo thuộc quần đảo Trường Sa; năm 1995 Trung Cộng cũng dùng vũ lực chiếm đóng đảo Vành Khăn thuộc chủ quyền của Phi Luật Tân.

Trong năm 2011 Trung Cộng càng hung hăng hơn và đã không ngừng liên tục khuấy động Biển Đông. Ngày 26-05, 3 tàu hải giám của Trung Cộng đã công khai xâm nhập lãnh hải Việt Nam, phá hoại thiết bị và cản trở tàu khảo sát địa chấn Bình Minh 2 đang hoạt động tại vùng biển miền Trung. Ngày 09-06, 1 tàu thăm dò dầu khí khác của Việt Nam cũng bị tàu Trung Cộng tấn công và phá hoại thiết bị.

Trung Cộng không giấu được tham vọng bá quyền Biển Đông khi chính quyền tỉnh Quảng Đông đưa ra bản đồ 9 đoạn còn được gọi là “bản đồ lưỡi bò” chiếm gần hết 90% diện tích Biển Đông vào năm 1947 và giờ đây Trung Cộng đang tìm đủ mọi cách kể cả những hành động cón đồ nước lớn, bất chấp luật lệ quốc tế, nhằm mục đích kiểm soát toàn bộ Biển Đông.

Biển Đông lại một phen nổi sóng vào ngày 08-04-2012 khi máy bay do thám của hải quân Phi phát hiện nhiều tàu đánh cá của Trung Cộng xâm phạm khu vực bãi cạn Scarborough nằm trong hải phận của Phi Luật Tân. Tàu chiến lớn nhất của Phi Luật Tân đã được gửi tới kiểm tra tàu Trung Cộng, kết quả là đã phát hiện trên tàu nhiều hải sản quý như san hô, sinh vật biển và cả cá mập còn sống. Ngay lúc đó 2 tàu hải giám của Trung Cộng đã xuất hiện và ngang nhiên chắn giữa tàu chiến của Phi Luật Tân để các tàu đánh cá của Trung Cộng tẩu thoát. Hơn một tuần sau, vào ngày 17-04, tàu nghiên cứu khảo cổ của Phi Luật Tân lại bị tàu

hải giám và máy bay tuần tra của Trung Cộng quấy nhiễu tại bãi cạn Scarborough.

Khi sự việc xảy ra, Trung Cộng lại tiếp tục gửi ra vùng tranh chấp 1 số lượng lớn tàu đánh cá để áp đảo không cho tàu của Phi Luật Tân đến gần bãi cạn Scarborough, đồng thời dùng ngoại giao cảnh báo các cường quốc không được can thiệp, dùng sức mạnh kinh tế, dùng cả mặt trận báo chí hăm dọa có thể xảy ra cuộc chiến vũ trang nhằm áp đảo tinh thần chính phủ và nhân dân Phi Luật Tân. Trung Cộng đã gặp phải phản ứng ngược, chính phủ Phi Luật Tân đã mạnh dạn tố cáo hành vi sai trái của Trung Cộng, các cuộc biểu tình đông đảo, khí thế bất khuất của dân chúng Phi đã làm lộ rõ dã tâm và tham vọng bá quyền của Trung Cộng.

Hành động ngăn chặn nguồn xuất cảng của Phi qua Trung Cộng và không cho dân chúng qua du lịch càng làm cho các nước Á châu e dè và xét lại chính sách và mục tiêu “Phát triển Hòa bình” của Trung Cộng. Song song, mặc dù không chính thức, nhưng các cường quốc cũng có những động thái ủng hộ và yểm trợ Phi Luật Tân. Ngay khi xảy ra tranh chấp, chỉ huy lực lượng thủy quân lục chiến Hoa Kỳ tại Thái Bình Dương, trung tướng Duane Thiessen, tuyên bố công khai sẽ bảo vệ Phi Luật Tân vì Hoa Kỳ và Phi có hiệp ước quốc phòng chung. Ngoài ra Hoa Kỳ tiếp tục tiến hành tập trận chung và cam kết tăng viện trợ quân sự cho Phi Luật Tân gấp 3 lần trong năm nay. Nhật Bản đã bãi bỏ chính sách hạn chế bán vũ khí và có chương trình cung cấp tàu tuần tra và huấn luyện lực lượng bảo vệ biển cho Phi Luật Tân. Ấn Độ cũng gửi 4 tàu chiến đến Biển Đông trên hành trình 2 tháng đến Nhật Bản; Úc cũng có những động thái tương tự.

Trước tinh thần tự chủ của nhân dân và tài lãnh đạo khôn khéo của chính phủ Phi Luật Tân cùng các phản ứng bất lợi của quốc tế, Trung Cộng đã phải dịu giọng xuống nước. Nhưng hiện tại Trung Cộng vẫn còn tranh chấp với nhiều nước về Biển Đông, trong đó có Việt Nam, Brunei, Mã Lai, Phi Luật Tân, Đài Loan và hành động ngang ngược của Trung Cộng đã thúc đẩy các nước Đông Nam Á cũng như các nước Nhật Bản, Ấn Độ, Nam Hàn, Đài Loan gia tăng vũ trang. Ngày nào Trung Cộng chưa hành xử như một cường quốc trưởng thành thì Biển Đông sẽ còn nhiều nguy cơ nổi sóng.

III- Tuy nhiên con rồng Trung Cộng còn mắc nhiều bệnh trong

lục phủ ngũ tạng.

Vì ăn phải lý thuyết Mác Lê, vì đi theo kinh tế thị trường một cách man dại, nên sự quấy quạn của nó cũng rất có giới hạn, có làm dậy sóng, nhưng không phải là những sóng khổng lồ, có thể làm sai lệch bàn cờ thế giới, mà chỉ có thể đe dọa và làm ngộp thờ những tiểu quốc chung quanh.

Thật vậy, con rồng Trung Cộng đã thức tỉnh, nhưng con rồng này vẫn còn nhiều bệnh hoạn, mà theo tôi, thì vì nó ăn phải 2 loại độc dược cực kỳ mạnh: Đó là đi theo chủ thuyết Mác Lê, một thứ cận bã của văn hóa Tây phương và đi theo kinh tế thị trường Tây phương một cách man dại và rùng rú.

1- Vì ăn phải cận bã của văn hóa Tây phương là lý thuyết Mác Lê

Trong bài trước, tôi đã nói tư tưởng Mác Lê chỉ là cận bã của văn hóa Tây phương khi tôi nhắc đến 2 câu nói, một của đại văn hào Victor Hugo: “Bắt con đại bàng thành con chim chích, buộc con thiên nga thành con dơi; bỏ tất cả mọi người vào trong một giỏ rồi xóc, để cho ai cũng như ai, đó là Cộng sản. Và đó là điều mà tôi không thích”; hai là câu nói của J. Proudhon, người đã từng bút chiến với Marx. Khi ông viết quyển “Triết học về sự khốn cùng” (Philosophie de la misère), thì Marx viết trả lời lại “Sự khốn cùng của triết học” (Misère de la philosophie), đầu cũng coi Proudhon là người có cái nhìn về triết lý kinh tế sắc bén. Tuy nhiên Proudhon có nói về lý thuyết Marx rằng: nếu lý thuyết này được áp dụng, thì nó trở thành con sán lãi của xã hội, mà ngày hôm nay chúng ta thấy qua đảng Cộng sản. Ở những nước tự do khác, người ta chỉ thấy 1 chính quyền do dân bầu ra, ăn lương đến từ thuế đóng của dân; nay ở những nước Cộng sản, có 2 chính quyền, một là đảng Cộng sản, 2 là chính quyền chánh thức, đều ăn lương đến từ sự đóng thuế của dân. Đảng Cộng sản không là con sán lãi, thì là cái gì?

Trong bài này tôi xin nói thêm: chủ nghĩa Mác Lê là cận bã của văn hóa Tây phương trên phương diện chính trị, chính thể:

Thật vậy, nước Anh mặc dầu ngày hôm nay vẫn còn nữ hoàng như chúng ta thấy, nhưng trên thực tế nước này đã làm cuộc cách mạng dân chủ từ giữa thế kỷ thứ 17, để tiến tới chế độ quân chủ lập hiến hay đại nghị; nước Hoa Kỳ đã làm cuộc cách mạng dân chủ từ cuối thế kỷ 18 (1776); cuộc Cách mạng Pháp 1789, mặc dầu có sự thăng trầm của nó, nhưng bản chất chính vẫn là đi đến

một chế độ dân chủ.

Trong khi đó, thì Marx, trong quyển Tuyên ngôn Đảng Cộng sản - tôi lấy quyển sách tiêu biểu mà phần lớn những người Cộng sản đều biết - lại chủ trương trở về độc tài; mặc dầu Marx giấu diếm dưới nhãn hiệu là độc tài vô sản (Dictature prolétarienne).

Ở điểm này chúng ta mới thấy lý thuyết của Marx vừa không khoa học, vừa giản tiện hóa mọi việc, hồ đồ và ảo tưởng.

Giản tiện hóa, đó là qui tất cả những nguyên nhân vào nguyên nhân kinh tế, chia xã hội thành 2 giai cấp - trên thực tế thì xã hội gồm nhiều giai tầng- từ đó Marx cho rằng giai tầng thợ thuyền nổi lên làm cách mạng vô sản (độc tài vô sản), để bãi bỏ quyền tư hữu. Một khi quyền tư hữu bị bãi bỏ, thì xã hội không còn giai cấp, nhà nước tức chính quyền sẽ tự biến mất. Danh từ mà Marx và Engels dùng, nhất là Engels, trong quyển Anti-Durhing, là “Nhà nước tự tắt” (L’Etat s’éteint), tự biến mất. Đây là tính chất vô cùng ảo tưởng của lý thuyết Marx.

Cho tới ngày nay, gần 100 năm thực hiện lý thuyết Cộng sản, người ta không thấy Nhà nước tự tắt, mà chỉ thấy nhà nước Cộng sản càng ngày càng phình ra to lớn, hút hết chất béo của dân, của xã hội, như Proudhon đã từng tiên đoán.

Đi theo tư tưởng của Marx, Lénine lập lên Nhà nước độc tài độc đảng. Ở điểm này Lénine cũng đi ngược lại lời nói của Marx là cách mạng Cộng sản chỉ có thể xảy ra ở những nước kỹ nghệ, trong khi nước Nga lúc đó là còn ở trong tình trạng phần lớn là nông nghiệp. Hơn thế nữa Marx không bao giờ chủ trương độc đảng. Chính Marx viết trong Tuyên ngôn : “Người Cộng sản không bao giờ thành lập một đảng khác và trái với những đảng thợ thuyền khác” (Marx – Manifeste du Parti communiste, trang 42 –www.librio.net).

Về việc nắm quyền của Lénine, những người Cộng sản, chuyên viên về vấn đề đã bóp méo và làm sai lệch lịch sử, cứ rêu rao là Lénine làm cách mạng cộng sản, với sự tham dự của thợ thuyền và lật đổ chế độ Nga hoàng. Nhưng không phải như vậy. Nga hoàng đã thoái vị và nhường ngôi cho Hoàng tử Lvov từ tháng 03-1917 sau đó Hoàng tử Lvov cũng thoái vị và nhường chức thủ tướng cho Kérenski vào tháng 05-1917. Chính quyền bị Lénine lật đổ qua cuộc đảo chánh của Trotski là Kérenski.

Lénine và Trotski, sau khi lật đổ Kérenski, đã thành lập lên một chính quyền độc tài đảng trị, là một chế độ

độc tài tàn bạo và xấu xa nhất trong những chế độ độc tài, vì chế độ độc tài quân chủ chỉ phần lớn quanh quẩn ở triều đình và những người theo chế độ quân chủ còn là những người tôn trọng nghĩa khí, danh dự. Đảng này chế độ quân chủ độc đảng đi tận xuống thôn cùng, ngõ hẻm; và những người độc tài phần lớn là những kẻ du thủ du thực, đâm cha chém chú, không có một tí gì là đạo đức căn bản của con người.

Chúng ta chỉ nhìn những tin tức mới nhất về 2 chế độ Cộng sản còn lại là Tàu và Việt Nam, qua internet, thì chúng ta thấy rõ bản chất của chế độ độc tài này: từ vụ Bạc Hy Lai, mà vợ của hắn giết một người Anh vì vấn đề tiền bạc, rồi chính họ Bạc định giết ngay tay em của mình là Vương Lập Quân, khiến ông này phải bỏ trốn vào tòa Tổng lãnh sự Hoa Kỳ, đến sự việc hàng ngày như một em bé bị dùng xe mà mọi người làm ngơ, tay tài xế kế tiếp không ngần ngại cán lên người em bé để chạy tiếp. Ở Việt Nam cũng không khác, con gái cựu Tổng bí thư Nông Đức Mạnh mới viết thư tố cáo bố và người vợ lẽ của bố mình (theo Danlambao ngày 29-5), đến bị việc một cô gái, Trần Thị Cẩm Thu (áp Tân Phú, xã Tân Hương, Việt Nam) vì ghen tỵ, vì một vài lý do nhỏ khác, đã không ngần ngại cầm dao giết người bạn từ hồi nhỏ của mình, và thân nhiên điện thoại về cho mẹ: “Con đâm chết nó rồi” (Theo Cali Today ngày 31-05). Theo như nhiều người kể, thì cô Thu này, sau khi cầm dao đâm bạn, lại còn lau dao và gọt trái cây ăn.

Quả thật là man dại và rùng rú. Phải chăng đây là sản phẩm đỉnh cao trí tuệ của xã hội Cộng sản ?

Trở về sự nắm quyền của Cộng sản, từ Lénine cho tới các nước Đông Âu, Trung Cộng và Việt Nam, đều là do ngoại bang đưa về, lợi dụng tình thế chiến tranh. Lénine cướp quyền được là vào lúc cuối Thế chiến Thứ nhất (1914-1918). Lúc đó đế quốc Đức đang phải đương đầu với 2 mặt trận: mặt trận phía đông với Nga của chính quyền Kérenski, mặt trận phía tây, mặt trận quan trọng, với Pháp. Đức muốn dồn lực lượng vào mặt trận này, nên đã đưa Lénine từ Thụy Sĩ, trong một toa xe lửa bọc sắt, trong đó có ba người tình báo Đức nói tiếng Nga rất giỏi, về để cướp chính quyền.

Lénine về cũng mang những cái cận bã của nền chính trị, thể chế Tây phương. Như trên đã nói, Tây phương lúc đó là đã có hay trên con đường tìm kiếm thể chế dân chủ như Anh, Hoa Kỳ, Pháp. Ngay cả những chế độ quân chủ như đế quốc Đức (Phổ), hay đế quốc Áo Hung hoặc xa

hơn nữa là để quốc Thổ Nhĩ Kỳ, sau Thế chiến Thứ nhất, những chế độ quân chủ này đều phải cáo chung, nhường chỗ cho chế độ dân chủ.

Ngược lại, thì Lénine tái lập chế độ độc tài quân chủ, mặc dầu lấy danh nghĩa là độc tài vô sản, nhưng trên thực tế còn độc tài, ác ôn, hiểm độc, vô danh dự, vô nhân cách gấp cả trăm lần độc tài quân chủ.

Đến sau Đệ nhị Thế chiến, thì những chế độ Cộng sản được dựng lên ở Đông Âu dưới gót giày quân đội chiếm đóng Liên Xô. Ở Trung Cộng và Việt Nam, đảng Cộng sản cướp được chính quyền phần lớn là nhờ Cộng sản Liên xô.

Chính vì vậy mà Đức Đạt Lai Lạt Ma có viết: "Cộng sản là loài cỏ dại mọc trên hoang tàn của chiến tranh, là loài trùng độc sinh sôi nảy nở trong rác rưởi của cuộc đời."

Ông Yakolek, cựu Ủy viên Bộ Chính trị đảng Cộng sản Liên xô: "Giới lãnh đạo Cộng sản là loài sâu bọ. Con mới đẻ nằm lên xác con già. Con già đẻ lên xác con trẻ. Nhưng trong đó có con khỏe nhất, leo lên được chỗ cao nhất. Tuy nhiên để đạt đến địa vị này, nó đã phải dẫm lên xác không biết bao con khác."

Không nói xa, vừa qua ông Tập Cận Bình, nhân vật thứ nhì, sắp lên nhân vật thứ nhất Đảng Cộng sản Trung Cộng, cũng nói: "Đảng Cộng sản hiện nay là nơi qui tụ những thành phần xấu xa, vô trách nhiệm, ích kỷ nhất của nước Tàu."

Sự kiện vợ vợ Bạc Lai Hy lạm quyền, ức hiếp, giết rồi thủ tiêu một người Anh đã từng chuyển cả tỷ \$ ra nước ngoài cho bà, nhưng sau đó có sự xích mích; sự kiện con cựu Tổng Bí thư đảng Cộng sản Việt Nam, Nông Đức Mạnh, bà Nông Thị Bích Liên, viết thư tố cáo người vợ lẽ của bố tham nhũng hối lộ, lạm dụng quyền thế; chỉ cần những sự kiện này cũng đã nói lên quá đủ sự thối nát, thối rữa từ trong xương tủy của chế độ Cộng sản.

2- Vì đi theo kinh tế thị trường Tây phương một cách man dại và rùng rú

Đây là đề tài tôi đã viết nhiều lần, nhưng tôi nghĩ vẫn cần phải nhắc lại, vì hiện nay Trung Cộng và Việt Nam vẫn tiếp tục đi theo một đường lối chính trị thương mại man dại rùng rú, không những với nước ngoài mà ngay cả chính với dân họ.

Một nhà nghiên cứu về Tàu, ông Jean Luc Domenach, hiện là giáo sư hợp tác (professeur associé) của trường Đào tạo Cán bộ cao cấp của Trung ương đảng Cộng sản Tàu, có viết về giới lãnh đạo Tàu từ Trần Độc

Tú, Lý Đại Siêu, Mao Trạch Đông, là những người này có một trình độ văn hóa thấp vào đầu thế kỷ 20, chưa hiểu thấu đáo cái hay, cái dở của cả văn hóa đông lẫn tây, chỉ nghĩ cần phải theo tây phương để theo kịp khoa học kỹ thuật, vứt bỏ cái hay của văn hóa đông phương. Chính Mao nói câu: "Không Từ chỉ là con chó giữ nhà cho chế độ phong kiến". Điều không may lại cho rằng lý thuyết của Marx là khoa học. Nhưng thực ra lý thuyết này chẳng khoa học chút nào, mà lại là cặn bã của văn hóa Tây phương.

Sau đó đến thời Đặng Tiểu Bình thì lại chủ trương đi theo kinh tế thị trường một cách quá lố, không coi trọng đạo đức nhân bản tối thiểu, theo khẩu hiệu: "Làm giàu là vinh quang", "Mèo trắng, mèo đen, mèo nào cũng được, miễn sao bắt được chuột", khiến dân Tàu hiện nay làm giàu bằng bất cứ giá nào, bất cứ thủ đoạn nào.

Đây là 2 độc dược làm cho con rồng Trung Cộng, mặc dầu đã tỉnh giấc, nhưng còn bị đau trong lục phủ ngũ tạng, qua những cuộc đấm đá nội bộ, tranh quyền, giết ngôi.

Quả thật con rồng Trung Cộng đã thức dậy, đã quấy quận. Sự quấy quận này đến từ 2 nguyên do chính:

Một là chính sách bành trướng cố hữu của người Tàu, mà nạn nhân thường là những tiểu quốc chung quanh như Tây Tạng, Việt Nam, Nam Dương, Phi Luật Tân v.v...

Hai là vì con rồng Trung Cộng còn đang mắc phải nhiều bệnh trong lục phủ ngũ tạng, vì ăn phải độc dược là lý thuyết Mác Lê, chủ trương độc tài vô sản với Marx, rồi độc tài độc đảng với Lénine, vì ăn phải cặn bã của kinh tế thị trường, cho rằng để buôn bán, để kiếm lời thì bất chấp thủ đoạn, ăn gian, nói dối, lường gạt, làm hàng giả, bỏ hết những nguyên tắc căn bản của đạo làm người.

Chính vì lẽ đó mà sự quấy quận của con rồng này cũng có giới hạn, có làm dậy sóng biển Đông, song những cuộn sóng này cũng chưa có thể làm sai lệch bàn cờ thế giới. Mặc dầu vậy, nó cũng đe dọa trầm trọng những nước chung quanh. Bằng có là Việt Nam và Phi Luật Tân hiện nay. Trung Cộng xâm đất, lấn biển Việt Nam và hiện giờ cả trăm tàu chiến đến vùng Biên Cạn (Scarborough) giữa Phi Luật Tân và Trung Cộng.

Nhưng giới lãnh đạo Phi đã có một đường lối chính trị đối phó rất là khôn ngoan từ quốc nội họ đến quốc ngoại. Về quốc nội, họ đã trồng cấy vào lòng yêu nước của dân, để cho dân được tự do bày tỏ lòng yêu nước

của mình qua những cuộc biểu tình chống Trung Cộng. Về quốc ngoại họ đã biết chọn bạn mà chơi, chọn đồng minh mà liên kết.

Chỉ có Việt Nam hiện nay, vì xui xẻo nhất thời, mắc vào nạn Cộng sản, với những lãnh tụ vọng ngoại như Hồ Chí Minh: "Tôi không có tư tưởng gì cả. Tư tưởng của tôi đã có Staline và Mao Trạch Đông nghĩ hộ". Hay một số sĩ phu trí thức hèn mạt, kiêu: "Hôn cho anh nền tảng đá công trường, nơi vĩ đại Lénine thường dạo bước."

Chính vì vậy mà Việt Nam mới bị lâm vào cảnh bán đất nhượng biển, giới lãnh đạo xu phụng Trung Cộng, như trường hợp Hội nghị Thành Đô vào tháng 3-1990. Giới lãnh đạo Cộng sản Việt Nam bắt bỏ tù ngay cả những nhà yêu nước, những người biểu tình chống sự bành trướng của Trung Cộng.

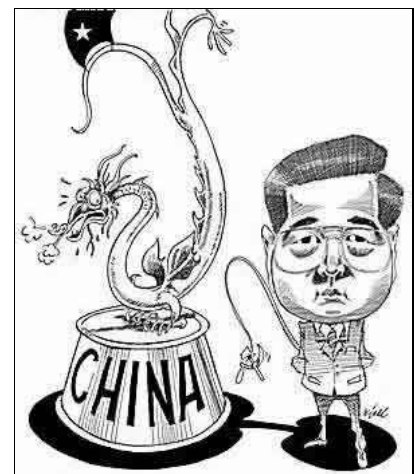
Tuy nhiên lịch sử gần 5.000 năm dựng nước và giữ nước, dân Việt đã bao lần đánh Tống, bình Chiêm, kháng Minh, đuổi Thanh, đã từng đánh bại đế quốc Mông Cổ mạnh nhất vào thế kỷ thứ 13, cũng nhờ chính sách lấy lòng dân làm gốc qua hội nghị Diên Hồng, lấy giới sĩ phu yêu nước làm cột trụ qua hội nghị Bình Than.

Ngày nào còn chế độ Cộng sản, ngày đó dân Việt còn phải chịu nhiều đau khổ, trong đó có những đòn do sự quấy quận của con rồng Trung Cộng.

Dân Việt và nhất là giới sĩ phu yêu nước hãy ý thức rõ điều này. (1)

Chu Chi Nam
Paris 07-06-2012

(1) Xin coi thêm những bài phê bình lý thuyết của Marx và về Trung Cộng, trên <http://perso.orange.fr/chu chinam/>

là saorủa tội cho Thủ tướng

.....**Nhật Bình 01-06-2012**.....

Dưới bằng hiệu những “quả đấm thép” cho sự nghiệp hiện đại hóa, công nghiệp hóa nền kinh tế mà “quốc doanh là chủ đạo”, bắt đầu từ năm 2006 Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng ra quyết định thành lập các tập đoàn kinh tế và tổng công ty với nguồn vốn dựa vào ngân sách nhà nước và vay mượn nước ngoài. Kể từ đó đến nay đã có tất cả 91 tập đoàn và tổng công ty được thành lập, chiếm 70% nền kinh tế và tài chính của cả nước, và bao trùm hầu hết mọi ngành nghề và lãnh vực công nghệ vẫn được xem là “béo bờ”.

Còn cụ thể mục tiêu và trách nhiệm của 91 thực thể kinh tế đó là gì? Có lẽ các giải thích rườm rà, và nhiều khi mâu thuẫn, cho đến nay của nhà nước có thể tóm gọn trong 2 câu của blogger Trần Hoàng (1): “Tập đoàn làm ăn cuối năm có lời thì chia lợi cho đảng và nhà nước, và họ lấy số tiền này làm gì, cụ thể ra sao, không một người dân nào được biết. Tập đoàn nào làm ăn thua lỗ, thì chính phủ cấp vốn thêm”.

Thế là cứ mỗi “quả đấm thép” ra đời, niềm hồ hởi trong hàng ngũ cán bộ kinh tế lại dâng lên vì ngành nào, cấp nào cũng có ăn -từ phong bì nhỏ cho từng nhà báo đến đưa tin tại các buổi cất băng khánh thành đến những phong bì lớn đi thẳng vào trương mục của các quan chức lớn tại các ngân hàng nước ngoài. Thậm chí cả các “cán bộ tư tưởng” cũng tự hào lấy vì sự thành công của “nền kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa” đã được chứng minh qua các tên tuổi lớn như Vinashin (Tập đoàn công nghiệp Tàu thủy VN), Vinalines (Tổng công ty Hàng hải VN), Petro-Vietnam (Tập đoàn Dầu khí Quốc gia VN), EVN (Tập đoàn Điện lực VN), Vinacomin (Tập đoàn Công nghiệp Than-Khoáng sản VN) v.v...

Đặc biệt Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng được báo đài ca tụng là người sáng lập các tập đoàn “tâm cỡ thế giới” này. Ông lập tức trở thành ngôi sao sáng trên bầu trời kinh tế Việt Nam. Nhiều vòng quan chức lớn nhỏ rời bỏ các ô dù khác để chen nhau đầu quân dưới trướng ông Dũng... và các con của ông Dũng. Làn sóng tung hô này cũng có lúc đi quá đà, như việc thuê trang mạng của một công ty xử lý rác tận bên nước Đức để đăng bài khen ngợi ông Dũng là vị Thủ tướng giỏi nhất Á châu. Tuy nhiên, với số đàn em như cát bãi biển đó,

quyền lực của ông Nguyễn Tấn Dũng thực sự lấn át vai trò của cả Tổng bí thư Nông Đức Mạnh lẫn Tổng bí thư Nguyễn Phú Trọng. Có lẽ bằng chứng rõ ràng nhất là sự vững chắc của chiếc ghế Thủ tướng mà ông Dũng nắm giữ đã 2 nhiệm kỳ, bất kể hàng loạt những tố cáo tham nhũng và bắt tài, từ các đối thủ muốn hất ông xuống, ngay trước và trong đại hội đảng lần thứ 11. Các thư tố cáo, dù minh danh hay nặc danh, dù có chứng cứ hay không, đều rơi vào hư không hay bị đập dẹp như ruồi muỗi. Chiếc ghế Thủ tướng của ông Nguyễn Tấn Dũng vẫn vững như bàn thạch.

Nhưng... từ năm 2010, vết nứt đầu tiên đã xuất hiện, lan dần thành sự sụp đổ toàn diện của quả đấm thép Vinashin. Và tập đoàn đóng tàu biển “đứng hàng thứ tư” trên thế giới này khởi động một chuỗi rơi rụng của các tập đoàn và tổng công ty khác như những chiếc lá mùa thu. Chỉ cần gom góp tin tức tiết lộ trên các báo lẻ phải, chứ chưa cần dùng đến dữ kiện trên báo chí ngoại quốc và làng dân báo, người ta đã đếm được 81 trong số 91 tập đoàn và tổng công ty đang bị thua lỗ nặng: Tập đoàn Dầu khí (PVN) bị chỉ ra “sai phạm tài chính” 18,000 tỷ đồng; Tập đoàn Sông Đà “sử dụng sai mục đích” 10,676 tỷ đồng; Tập đoàn Điện lực năm 2011 lỗ 17,000 tỷ đồng... Mười tập đoàn còn lại được giới quan sát tin là có ô dù quá lớn hoặc nợ nhà nước là chính (chứ nợ ngoại quốc không nhiều), nên các báo cáo thua lỗ chưa bị đưa ra ánh sáng công luận mà thôi. Một chiếc lá lớn rụng gần đây nhất là Tổng công ty Hàng hải Việt Nam (Vinalines). Khi tin hàng tỉ mỹ kim bị đổ xuống biển xuất hiện trên mặt báo thì ông Cục trưởng Cục Hàng hải Dương Chí Dũng, trước đó là Tổng giám đốc Vinalines, đã biến mất!

Sự xiêu vẹo hàng loạt và theo nhau sụp đổ của các tập đoàn Vina cũng đến từ lý do các thực thể kinh tế này rất giống nhau về cấu trúc và mục tiêu. Điều này đã được chính ông Phan Trung Lý, Chủ nhiệm UB Pháp luật QH, thừa nhận trong buổi thảo luận về tình hình kinh tế xã hội hôm 24-05. Khi đề cập đến sự phát triển tràn lan vô tội vạ của các tổng công ty nhà nước, ông cho biết: “Ban đầu, chủ trương chỉ là thí điểm nhưng chưa tổng kết, đánh giá thì đồng loạt các tập đoàn kinh tế đã thành lập từ các tổng công ty 90, 91. Hệ quả của

việc hoạt động tràn lan, không quản lý được là những sự việc sai phạm liên tục bị phát hiện, lập đi lập lại ở nhiều đơn vị như hiện nay” (2).

Có người dễ tính cho rằng đây là hệ quả của tình trạng kinh tế suy sụp trên toàn cầu, chứ không riêng gì VN. Nhưng cũng có ý kiến không đồng ý và cho rằng tình trạng kinh tế thế giới chỉ làm tiến trình phá sản nhanh lên hơn mà thôi. Vì nếu chịu khó đọc lại các tài liệu đã được công khai –và có lẽ phải đọc gấp vì loại bài này sẽ bị lấy xuống bất cứ lúc nào– người ta có thể thấy ngay từ ngày đầu thành lập, hầu hết các tập đoàn kinh tế và tổng công ty này không nhằm kinh doanh kiếm lời –và lại càng không kiếm lời cho đảng và nhà nước– mà chỉ nhắm vào 2 mục tiêu sau đây:

Mục tiêu lớn số 1: kiếm quà “lại quà”.

Chỉ cần nhìn vào 2 trường hợp lớn Vinashin và Vinalines người ta đã đủ thấy các bằng chứng. Cũng chẳng cần phải là nhà kinh tế mới thấy sự quái đản trong việc bỏ hàng tỷ đôla ra thu mua tàu phế thải của các nước cực nghèo đem về “sửa chữa để đi biển”. Trước hết, những con tàu mà cả các nước nghèo cũng không còn dùng nổi, phải bán đi, thì đủ biết xác tàu đã rệu rã tới mức nào. Thế mà ban giám đốc 2 tập đoàn này vẫn mua và mua với “giá thị trường” của loại tàu đang hoạt động, chưa tới tuổi phế thải. Kể đến, ai cũng biết nền công nghiệp đóng và sửa tàu biển của Việt Nam chỉ mới chập chững ở bước đầu tiên, nghĩa là còn đang xây dựng đội ngũ tay nghề, đang học hỏi kinh nghiệm, và đang học cả cách dùng những dụng cụ sửa chữa. Ban giám đốc cả 2 tập đoàn dư biết họ không có khả năng sửa chữa những chiếc tàu mà ngay cả các nước tân tiến trong ngành này cũng không đụng đến. Thí dụ như tàu Sông Gianh, sửa xong đi biển được một lần duy nhất rồi neo đậu suốt 4 năm trời trên sông Sài Gòn thuộc địa phận quận Nhà Bè; hay như việc mua ụ nổi do Nhật Bản chế tạo từ năm 1965. Ụ nổi này có tuổi thọ 25 năm, tức đến năm 1990 bị xem là dụng cụ phế thải. Nhưng 18 năm sau ngày hết hạn sử dụng đó, vào năm 2008, Vinalines mua khối sắt vụn này về với giá bằng 2/3 một ụ mới. Tổng cộng tiền mua, sửa, vận chuyển lên đến 24 triệu mỹ kim. Ụ nổi này liền bị bỏ xó, không ai đụng đến suốt từ đó đến nay đậu tại cảng Gò Dầu B, Đồng Nai. Và còn nhiều thí dụ khác nữa để cộng lại thành con số từ 4 đến 5 tỷ mỹ kim tại mỗi tập đoàn đã không cảnh mà bay.

Không có câu giải thích thoả đáng

nào cho hiện tượng toàn bộ các ban quản trị của các tập đoàn và tổng công ty lũ lượt kéo nhau đi mua đủ loại hàng phế thải nhưng trả gần bằng với giá của hàng tốt, ngoài lý do: để được hưởng các gói "lại quả" rất lớn mà phía bán hàng đồng ý đã ngược vào túi riêng của các quan chức đứng đầu.

Mục tiêu lớn số 2: vay tiền từ nước ngoài.

Các quyết định thu gom tất cả tập đoàn kinh tế và tổng công ty vào vòng kiểm soát trực tiếp từ văn phòng Thủ tướng đồng nghĩa với sự bảo kê của nhà nước để các thực thể này đi vay các khoản tiền lớn –tới mức mỗi lần vài trăm triệu mỹ kim– từ các ngân hàng và định chế tài chính quốc tế. Các nguồn quốc tế xem đây là các tập đoàn của nhà nước (quốc doanh) hoặc chí ít là nhà nước có cổ phần và thẩm quyền kiểm soát lớn (hợp doanh), vì thế mức rủi ro chày nợ rất nhỏ. Từ đó các nguồn này cho vay các món nợ lớn với lãi suất tương đối nhẹ và ít đính kèm các điều kiện khó khăn như đối với các công ty của tư nhân hoàn toàn.

Ban giám đốc các tập đoàn và tổng công ty biết rõ điều đó là lũ lượt kéo nhau đi mượn nợ trong cùng tinh thần như các đại biểu QH Trần Bá Thiệu, Trần Đình Long: "Người ta cho vay thì mình cứ vay, có nơi cho vay là tốt quá... Mai sau thế hệ con cháu tài giỏi hơn chúng ta sẽ trả". Nghĩa là các món nợ này luôn được xem là "nợ của nhà nước". Nhà nước có nhiệm vụ lấy tiền công quỹ mà trả. Các ban giám đốc đều xem đó là thông lệ áp dụng cho mọi công ty quốc doanh xưa nay. Và cũng từ tư duy đó, các tập đoàn này đẻ ra hàng trăm công ty con để mượn thêm tiền từ các ngân hàng nội địa nhà nước.

Liền sau đó, các món nợ vừa vay mượn được 1) trở thành "khoản thu nhập" trong mắt các ban giám đốc để chia thành nhiều phong bì cho cấp trên, cấp giữa, cấp dưới... dài đến tận cấp "ký giả" như đã nêu bên trên; và 2) được dùng trả các khoản tiền lời từ các món nợ trước đã đến ngày đáo hạn để các chủ nợ không "đòi nợ" trước công luận. Nghĩa là cứ mượn thêm nợ mới để trả tiền lời của nợ cũ, và trả lương cho một số nhân viên ngồi chơi cho có vẻ công ty đang hoạt động, rồi chia nhau phần còn lại. Chuyện kinh doanh thực sự để kiếm lời đã trở thành viễn vông.

Tiến trình này kéo dài suốt 6 năm qua và tích lũy thành con số khổng lồ hiện nay. Các món nợ đáo hạn nhỏ nhoi cũng không còn có thể trả nổi vì không mượn thêm được nữa. Các

chủ nợ quốc tế bắt đầu đòi tiền công khai, đòi đưa ra tòa án ngoại quốc. Nhờ đó công luận mới biết được tầm vóc khủng khiếp của sự sụp đổ hàng loạt này. Xin nhắc lại, 91 thực thể kinh tế này chiếm 70% nền kinh tế và tài chính của cả nước.

Tóm lại, các chứng cứ đang xuất hiện ngày một ào ạt cho thấy ngay từ ngày đầu thành lập, các tập đoàn và tổng công ty được các quan chức điều hành với tinh thần: đây là 91 con bò để xẻo thịt ăn dần và trước sau gì rồi cũng chết!

Ai chịu trách nhiệm?

Hiển nhiên, mọi cặp mắt từ thượng tầng lãnh đạo đảng đến hàng ngũ quan chức ra đến quảng đại nhân dân đều hướng vào ông Nguyễn Tấn Dũng để chờ nghe câu trả lời. Biết được điều đó nên từ rất sớm, khi vại chiếc lá lớn đầu tiên có chỉ dấu sắp rơi rụng, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng liền hộ trước Quốc hội rằng: "Các tổng công ty phải làm nhiệm vụ chính trị và điều tiết kinh tế vĩ mô nên có khi phải chịu lỗ". Nhưng ông không nói thêm các tổng công ty đó đã làm gì ích quốc lợi dân.

Đến khi số tiền lỗ là tại mỗi tập đoàn lên đến mức hàng tỉ mỹ kim và tin tức về các vụ mua hàng phế thải bằng giá hàng mới ở mức hàng vài chục triệu mỹ kim mỗi vụ bắt đầu lan tràn, Thủ tướng bắt đầu nhích xa ra thêm 1 bước: "Tôi nhận trách nhiệm chính trị với tư cách người đứng đầu chính phủ, chứ tôi cũng không ra quyết định nào sai". Nhưng ông không nói gì thêm về cái quyết định gom tất cả các tập đoàn và tổng công ty vào vòng kiểm soát của văn phòng Thủ tướng.

Dư luận lại phùng lên từ bên trong lẫn bên ngoài Đảng. Ông Nguyễn Tấn Dũng đành cho ông Nguyễn Sinh Hùng, lúc đó là phó Thủ tướng và nay là chủ tịch Quốc hội, đem lá bùa "Bộ Chính trị" ra bịt miệng tất cả trong phiên họp bế mạc Quốc hội khoá XII hôm 21-3 năm ngoái rằng: "Thực hiện kết luận của Bộ Chính trị, thường trực và một số thành viên Chính phủ đã kiểm điểm trách nhiệm về công tác quản lý nhà nước và thực hiện quyền chủ sở hữu với Vinashin. Tuy nhiên, trách nhiệm của các cá nhân và tập thể chưa đến mức phải kỷ luật".

Và khi một số chủ nợ lấy thái độ quyết liệt, đưa việc quit nợ ra trước tòa án Anh Quốc, thì Thủ tướng tuyệt tình hẳn. Văn phòng Thủ tướng tuyên bố: nợ của các công ty "tư" thì họ phải tự lo!

Nhưng nỗ lực của Thủ tướng không ngừng ở việc "đóng nút" dư luận và tránh xa các tập đoàn đang ra

tòa, ông và các cố vấn cũng ráo riết chặt nhỏ các tổng công ty thua lỗ nặng còn lại và giấu bên dưới các công ty quốc doanh khác. Khi một công ty không còn danh tính nữa, thì đương nhiên các khoản lỗ lỗ và chuyện "có ý làm sai trái" của các quan chức cũng biến mất.

Một thí dụ điển hình của cách tẩu tán nợ nần và trách nhiệm này là trường hợp của công ty cổ phần Jetstar Pacific Airlines (JPA). Hãng hàng không giá rẻ lỗ quanh năm suốt tháng này đột nhiên vào ngày 16-01-2012 được Vietnam Airlines mua lại theo lệnh của Thủ tướng.

Kiểu tẩu tán này cũng đã được áp dụng cho Vinashin trong những hy vọng câu giờ sau cùng, với nhiều lớp sơn phết màu sắc: "Thủ tướng chiêu qua (19-11-2010) đã ký quyết định phê duyệt Đề án tái cơ cấu Vinashin, với mục tiêu sớm ổn định sản xuất kinh doanh, giảm lỗ, từng bước củng cố uy tín, thương hiệu và tiến tới có lãi, trả được nợ, tích lũy và phát triển." (3). Việc "tái cơ cấu" này cũng được chính phủ của ông NTD thận trọng tiến hành: "Vi thể, Chính phủ đã thảo luận thận trọng việc chuyển quyền trạng một số đơn vị của Vinashin sang Vinalines, trên tinh thần cùng ngành nghề kinh doanh, với hai nguyên tắc: một là đảm bảo hài hòa lợi ích của các doanh nghiệp, không làm ảnh hưởng đến các đơn vị giữa chuyên đi và chuyển về; hai là các doanh nghiệp được chuyển sang đều được hạch toán và xử lý riêng, không lẫn vào nhau." Những dữ kiện hiện nay cho thấy ông Ng. Tấn Dũng dư biết Vinalines cũng đang sắp chìm, nhưng áp suất phải tẩu tán gấp các thua lỗ của Vinashin trước đại hội đảng thứ 11 quá lớn.

Một nỗ lực khác trong đối sách của Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng –tuy cũng là cách khá thông thường xưa nay– là lôi những con dê ra tế thần, từ việc đưa ra tòa toàn ban giám đốc Vinashin, ra lệnh truy nã cục trưởng Cục Hàng hải (nguyên là chủ tịch Vinalines), đến lôi cả đại gia kiêm đại biểu QH Đặng Hoàng Yến ra khỏi Quốc hội, "cơ quan quyền lực cao nhất nước",... vì các tội kinh tế. Nhưng tuyệt nhiên không ai được nhắc đến tên Thủ tướng Ng. Tấn Dũng.

Chỉ các quan sát viên nước ngoài như Giáo sư Carl Thayer, chuyên gia về VN thuộc Đại học New South Wales (Australia) và Học viện Quốc phòng Úc mới dám chia sẻ với BBC những nhận xét về Thủ tướng Ng. Tấn Dũng: "Rõ ràng là phong cách lãnh đạo tùy hứng của Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, vốn khiến cho

quyền lực tập trung ngày càng nhiều vào tay Thủ tướng, đã khiến Đảng và các cơ quan của Đảng bị giảm quyền lực để có thể giám sát và kiểm soát hiệu quả. Mạng lưới sâu rộng của Thủ tướng vừa là cầu thủ vừa là trọng tài trong nền kinh tế VN" (4)

Hiển nhiên, không phải là ông Nguyễn Tấn Dũng không có kẻ thù. Một số đối thủ của ông đã tỏ ra mạnh mẽ hơn trong vài tháng qua. Khi Hội nghị Trung ương 5 bế mạc vào ngày 15-5, một quyết định nặng ký được công bố: kể từ nay Ban chỉ đạo phòng chống tham nhũng trung ương sẽ trực thuộc Bộ Chính trị. Ông Dũng bị gạt khỏi Ban chỉ đạo mà chính ông lập ra khi bước vào nhiệm kỳ Thủ tướng thứ hai. Hơn thế nữa, một Ban Nội chính trung ương được tái lập sau nhiều năm đóng băng. Dự luận trong và ngoài đảng, với sự khuyến khích của phe cánh ông Nguyễn Phú Trọng, Trương Tấn Sang, đang truyền tai nhau: mục đích của Ban Nội chính là để nhắm vào ông NTD.

Nhưng liệu các đòn phép có hề hấn gì đối với gia đình ông Nguyễn Tấn Dũng không khi mạng lưới ủng hộ và bảo vệ quanh ông vẫn đầy kín và chặt chẽ. Ngay cả việc kiểm soát pháp luật để tấn công ông cũng không phải dễ. Có thể nói trong mặt làm ăn, ông Dũng có nhiều điểm "khôn hơn người", đó là ngay cả trong giai đoạn vàng son nhất, cô "công chúa" Nguyễn Thanh Phượng của Thủ tướng vẫn chỉ nắm các nguồn tiền, đặc biệt là tiền từ các định chế tài chính nước ngoài – Cô hiện đứng đầu Ngân hàng Bản Việt và đứng đầu cả bốn công ty con của tổ hợp tài chính có vốn điều lệ 200 triệu đô la – chứ không ngồi vào chiếc ghế nào của các con "dê té thần dự khuyết" như những người lớn hơn cô hàng chục tuổi vẫn tranh nhau.

[Khi có tin cô gái 24 tuổi lên làm Chủ tịch Hội đồng quản trị công ty Vinaconex-PVC, người ta càng khen cha con ông Nguyễn Tấn Dũng – Nguyễn Thanh Phượng khôn hơn bố con ông Tô Huy Rứa – Tô Linh Hương rất xa!]

Chính vì vậy mà câu hỏi "làm sao rửa tội cho Thủ tướng?" là dư thừa. Không những không ngăn sợ các cáo buộc trách nhiệm trước sự suy sụp của 91 tập đoàn và tổng công ty hiện nay, ông còn đẩy tiếp các dự án lớn hơn nữa, từ việc xây dựng 2 nhà máy điện hạt nhân với món nợ hơn 10 tỷ mỹ kim đến dự tính xây hệ thống đường tàu cao tốc bằng món nợ 56 tỷ mỹ kim, bất kể biểu quyết đã có của Quốc hội. Nghĩa là mỗi dự án mới sẽ còn lớn bằng mấy tập đoàn hay tổng

công ty cũ cộng lại. Và với số tiền khổng lồ đó để vung vãi, chắc chắn số quan chức bao quanh ông Dũng chỉ tăng chứ không giảm, và quyền lực của ông sẽ còn tăng nhanh hơn cả hiện nay.

Còn ai còn dám coi thường "cựu y tá" nữa không? Chỉ khốn khổ cho những con người đang sống ở nơi mà "70% nền kinh tế và tài chính của cả nước" đang suy sụp... một cách vô trách nhiệm.

Ghi chú:

1. Sự thất thoát và lỗ lã của các tổng công ty và tập đoàn quốc doanh tiếp tục diễn ra (<http://hoangtran204.wordpress.com/2...>)
2. Vinashin, Vina-lines chứng tỏ tham nhũng nghiêm trọng hơn thời PMU18 2, (<http://dantri.com.vn/c728/s728-5996...>)
3. Duyệt để án tái cơ cấu Vinashin, (<http://vnexpress.net/gl/kinh-doanh/...>)
4. www.bbc.co.uk/vietnamese/vie...

tâm và cái tâm của họ... như thế nào, thông qua thực tế đang diễn ra.

Chẳng hạn, trong lĩnh vực y tế, bộ trưởng là bà Nguyễn Thị Kim Tiến, về học vấn, nghiệp vụ chuyên môn là tiến sĩ y khoa, học hàm giáo sư, được nhà nước VN phong tặng danh hiệu Thầy thuốc Nhân dân...

Thế nhưng kể từ ngày bà Tiến lên làm bộ trưởng y tế cho đến nay, những vấn đề đã tồn đọng từ lâu của ngành y như nạn quá tải ở các bệnh viện lớn tại các thành phố, tình trạng y đức sa sút, nạn phong bì nhan nhân ở mọi nơi... tiếc thay, vẫn chưa được cải thiện.

Bên cạnh đó, qua hàng loạt dịch bệnh từ dịch tay chân miệng, bệnh "lạ" ở Quảng Ngãi... đã cho thấy cách xử lý rất quan liêu, kém cỏi của ngành y tế.

lại nói về các **QUAN LỚN** ở Việt Nam .....**Song Chi 01-06-2012**.....

Nếu nhìn vào tiểu sử của các nhân vật lãnh đạo cao cấp trong bộ máy đảng và nhà nước Cộng sản VN người ta phải thừa nhận họ lắm bằng cấp. Người nào cũng vài ba mảnh bằng vất vai, học vị tiến sĩ, phó tiến sĩ, học hàm giáo sư, phó giáo sư... Nhưng đến lúc họ làm việc, sao mà tệ. Chẳng cần "thế lực thù địch" nào bôi xấu, cứ đọc, xem thông tin trên chính báo chí, TV trong nước thì thấy, hiện tình đất nước dưới sự lãnh đạo của họ ra sao.

Không ngày nào mà không có những thông tin, sự kiện xấu, đáng buồn, đáng lo trên mọi lĩnh vực từ kinh tế, giáo dục, văn hóa, xã hội, y tế, nông-ngư nghiệp, cho đến đời sống của nhân dân, viễn cảnh tương lai của đất nước...

Chỉ tính riêng trong thời điểm hiện tại, với thành phần nhân sự vừa mới được "cơ cấu, sắp xếp lại" sau Đại hội đảng Cộng sản lần thứ XI kết thúc vào tháng 1-2011 và sau kỳ họp thứ nhất vào tháng 8-2011 của Quốc hội khóa XIII (nhiệm kỳ 2011-2016). Nhân dân cũng đã có thể nhận ra khoảng cách giữa lời nói và việc làm, năng lực thực sự, cái

Khi bệnh tay chân miệng đã lan rộng ở nhiều tỉnh, thành trong năm 2011, với gần 80,000 ca nhiễm bệnh, 137 trường hợp tử vong, toàn là trẻ em. Nhưng đến lúc họp báo vào ngày 25-10-2011, bà bộ trưởng vẫn cho rằng "chưa đến mức công bố dịch" (Bộ trưởng Y tế: "Chưa đến mức công bố dịch tay chân miệng," VNExpress).

Bước sang năm 2012, dịch tay chân miệng vẫn tiếp tục diễn biến phức tạp và ngành y tế vẫn không thể kiểm soát, không chế tình hình!

Trường hợp bệnh "lạ" ở Quảng Ngãi, với hàng trăm người mắc bệnh, vài chục người tử vong, rất nhiều "chuyên gia các loại" của ngành y tế đã vào cuộc điều tra. Nhưng rồi "một năm truy tìm 'bệnh lạ' vẫn chưa rõ nguyên nhân" (VietnamNet), mặc cho người dân lo lắng. Vậy mà bộ Y tế vẫn "sĩ diện," không chịu mời các tổ chức, chuyên gia y tế thế giới vào cuộc giúp đỡ!

Mới đây nhất, là hàng loạt vụ tai biến sản khoa chết người tại nhiều bệnh viện khác nhau... Người dân đang rất lo lắng, hoang mang nhưng những động thái của lãnh đạo các sở

Y tế và bộ Y tế mới chỉ dừng ở mức “đang yêu cầu báo cáo” (“Đã có 7 sản phụ chết: Không thể im lặng mãi,” VietnamNet)

Và sau khi bài báo này ra đời thì... “Lại một sản phụ tử vong sau khi sinh” (VietnamNet) tại bệnh viện Nhân Dân Gia Định, TP HCM vào ngày 26-05!

Quả là một sự vô cảm đến lạ lùng trước sinh mệnh của người dân. Ở nước ngoài, chỉ cần một vụ như dịch tay chân miệng, là hàng loạt lãnh đạo cao cấp của ngành đã tự động từ chức đồng thời lên tiếng xin lỗi nhân dân vì sự bất tài, bất lực của mình rồi.

Khi mới lên nhậm chức, 2 ông Bộ trưởng bộ Tài chính Vương Đình Huệ và Bộ trưởng bộ Giao thông-VT Đinh La Thăng được báo chí nhà nước dành cho những lời khen ngợi hết sức nồng nhiệt. Thế rồi cho đến nay người dân thấy gì?

Ông Vương Đình Huệ, sau những lời phát biểu “có cánh” rằng sẽ đứng về phía quyền lợi của 80 triệu người dân, nhất quyết không cho phép xăng được tăng giá, thì chẳng bao lâu giá xăng dầu lại tăng và tăng. Chỉ tính từ đầu năm 2012 đến nay giá xăng dầu đã được điều chỉnh đến 4 lần, trong đó 3 lần tăng cao, chỉ có 1 lần giảm nhỏ giọt, khiến giá cả tăng theo, đời sống người dân thêm khổ.

Còn ông Bộ trưởng GTVT Đinh La Thăng thì quả là “chuyện dài nhiều tập.” Từ những tuyên bố đánh trống bỏ dùi, hàng loạt chủ trương, chính sách vừa mới áp dụng đã bị phá sản như cán bộ công nhân viên chức phải dùng xe bus đi làm tuần mấy lần, cấm cán bộ nhân viên trong ngành chơi golf... Hoặc thay đổi giờ làm việc và giờ học ở Hà Nội với nhiều bất hợp lý, gây xáo trộn giờ giấc của nhiều người, nhưng cuối cùng vẫn không giảm thiểu được tình trạng ùn tắc. Tiếp theo là hàng loạt đề xuất thu phí lưu thông ô tô và xe máy bị người dân phản ứng dữ dội v.v...

Trong khi nạn tham nhũng, lãng phí nặng nề trong ngành giao thông từ bao lâu nay vẫn không thấy cải thiện, giải quyết, Bộ GTVT lại đề

xuất dự án hiện đại hóa, công nghiệp hóa ngành trong đó có cả chuyện xây mới trụ sở, lên đến 12 nghìn tỷ đồng VN tức khoảng 600 triệu đôla Mỹ!

Có vẻ như tư duy ông bộ trưởng này chỉ xoay quanh chữ “tiền”, làm thế nào để móc tiền trực tiếp từ túi người dân, hay gián tiếp thông qua ngân sách nhà nước, chứ không bận tâm gì đến cách giải quyết những vấn đề tồn đọng của ngành giao thông cả nước.

Chưa hết, trong quý I-2012 khi Thanh tra Chính phủ có kết luận thanh tra tại một số tập đoàn lớn đã phát hiện sai phạm, thiếu sót về kinh tế. Trong đó, có Tập đoàn Sông Đà và Tập đoàn Dầu khí Quốc gia Việt Nam, nơi Bộ trưởng Thăng từng là người đứng đầu!

Mới đây, ông Thăng lại bị dư luận chất vấn về việc đã ký bỏ nhiệm ông Dương Chí Dũng, người đã trôn mắt tiêu sau vụ Vinalines đổ bê hàng nghìn tỷ đồng, vào chức vụ cục trưởng Cục Hàng hải VN. Khi ông này còn đang trong quá trình bị điều tra về hàng loạt sai phạm nghiêm trọng từ thời còn là tổng giám đốc Tổng Công ty Xây dựng Đường thủy cho tới tổng giám đốc Tổng công ty Hàng hải VN (Vinalines).

Đó là chỉ mới nêu lên hai, ba người, còn các bộ trưởng khác cũng không có gì khác hơn, nếu chúng ta nhìn vào thực trạng xã hội VN trong mọi lĩnh vực. Mà ngay cả 4 vị trong “Tứ trụ triều đình” thì cũng có thể thấy năng lực của họ ra sao.

Ông Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng làm người dân hết sức ngán ngảm vì những tư duy cũ mèm không thay đổi, cứ kiên định một con đường đi lên xã hội chủ nghĩa theo tư tưởng, học thuyết Mác Lênin và tư tưởng Hồ Chí Minh.

Ông Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Sinh Hùng thời còn là phó Thủ tướng thường trực đã nổi danh với hàng loạt câu phát biểu bỗ bã, vô trách nhiệm. Đây cũng là nhân vật trưởng ban chỉ đạo tái cơ cấu Tập đoàn Vinashin sau khi Vinashin bị vỡ nợ 5 tỷ USD không có khả năng thanh toán. Tái cơ cấu như thế nào

thì nay đã rõ, khi sự đổ bể của Vinalines một phần là do gánh nợ cho Vinashin.

Ông Trương Tấn Sang cũng chưa thể hiện được gì, do vai trò có phần nặng về hình thức mà ít quyền lực của Chủ tịch nước.

Được cho là nhiều quyền lực nhất, phe cánh mạnh nhất là ông Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng. Nền kinh tế sau 5 năm nhiệm kỳ đầu tiên của ông Dũng đã nát bét như tương, lạm phát phi mã, đồng tiền mất giá... nhưng ông Dũng vẫn trụ tiếp một nhiệm kỳ.

Nếu cứ theo dõi trên báo chí, người ta có cảm giác ông Dũng làm rất nhiều việc, việc gì cũng phải có Thủ tướng chỉ đạo chỗ này chỗ kia... Nhưng thật lạ lùng, ông Dũng chỉ đạo thì cứ chỉ đạo, còn cấp dưới có thi hành, việc có chạy hay không là chuyện khác. Từ vụ cưỡng chế đất ở Tiên Lãng mà đích thân ông đứng ra giải quyết cũng vậy, cho đến vụ cưỡng chế đất ở Văn Giang, vụ Vinalines... lại thấy Thủ tướng lên tiếng, TT yêu cầu báo cáo...

Người dân tự hỏi, ông N.T.Dũng có thực sự có quyền như người ta tưởng, hay ông bắt lực không trị được đám tay chân nay đã trở thành yêu ma phù thủy hết cả? Hay tất cả những trò hề báo cáo, giải quyết, xử lý này cũng chỉ là “diễn,” để xoa dịu lòng dân còn bên trong ai cũng biết thừa không thể giải quyết được vì mọi chuyện đều hành kinh tế vĩ mô ở nước này đã rối ren trật đường rây, càng gỡ càng rối?

Một đất nước được điều hành bởi toàn những con người như vậy mà không ngày càng tiến nhanh tiến mạnh xuống hố mới là lạ!

Nông dân bị cướp ruộng đất ! Công nhân bị cướp lương tiền ! Tín đồ bị cướp nơi thờ ! Đoàn kết lại ! Xuống đường đông đảo đòi quyền lợi và công lý !

VỀ CHUYÊN QUẢN LÝ ĐẤT NƯỚC

— **Lm Nguyễn Hồng Giáo 03-06-2012** —

Báo *Tuổi Trẻ Chủ nhật* ngày 27-5-2012 chạy tít lớn: “**Phá nát danh thắng Đà-lạt**”, và vào đề với mấy câu “thảm thiết” như sau: “Thác Cam Ly bốc mùi, hồ Than Thở... thở than, thung lũng Tình Yêu rỗng ruột... Hàng loạt thắng cảnh nước tiếng từng làm nên sự kỳ diệu của ‘xứ sở ôn đới trong lòng nhiệt đới’ đều đang trong thảm cảnh”. Chuyện về thác Cam Ly và hồ Than Thở bị ô nhiễm nặng có lẽ không gây ngạc nhiên và thắc mắc nhiều lắm, nhưng việc dân đào thiếc đã đào ngay dưới thung lũng Tình Yêu “những đường hầm nhiều cửa ăn thông với nhau, dài hàng trăm mét, bên trong có đầy đủ điện nước”, cũng gần 7 năm rồi (*Tuổi Trẻ Chủ nhật số*, tr. 6; x. *Thanh Niên* 2-6-2012, tr. 1 và 12) mà chính quyền “không biết” (?) cho đến khi báo chí phanh phui... thì thật là không tin nổi!

Từ núi, ta xuống biển nghe chuyện : **Người Trung Quốc (TQ) lập bè nuôi thủy sản ở Cam Ranh**. Ở vịnh Cam Ranh, cách quần cảng không xa, có hàng chục bè nuôi cá của người TQ, với những ngôi nhà lợp tôn được thiết kế kiên cố, mỗi bè rộng khoảng 100 m² (x. *Thanh Niên* 1-6-2012, tr. 4). Có người ở P. Cam Linh (TP Cam Ranh) cho biết ông ta làm thuê cho người TQ từ khi bè nuôi cá của họ mới lập vào năm 2001 đến nay, nghĩa là đã 11 năm rồi! Người này còn cho biết: “Những người TQ này thực chất rất ít nuôi cá mà chủ yếu mua cá mú ở Cam Ranh và các tỉnh Phú Yên, Bình Thuận, Kiên Giang... về vỗ béo, sau đó chờ tàu từ TQ qua chở về. Cứ khoảng một tháng có một tàu loại lớn của TQ qua lấy hàng, trên tàu có gần mười người đều là người TQ” (*Tuổi Trẻ* 2-6-2012, tr. 6). Việc nuôi và xuất khẩu hải sản như thế đều không đặt dưới sự quản lý nào của chính quyền địa phương, và tất nhiên họ không phải trả đồng thuế nào cả! Mãi đến chiều 1-6 ông Nguyễn Văn Hoàng –phó bí thư Thành uỷ Cam Ranh– mới cho biết quan điểm của chính quyền về vụ này như sau: “Thành uỷ yêu cầu kiểm tra có bao nhiêu người nước ngoài đang nuôi trồng, mua bán thủy sản trong vịnh Cam Ranh, có đăng ký kinh doanh hay không, có đăng ký tạm trú ở địa phương hay không... Việc người TQ nuôi hải sản trong vịnh Cam Ranh đã xuất hiện mấy năm nay rồi nhưng đúng là anh em quản lý ở các địa phương lơ quá, theo dõi

không kỹ. Anh em cứ tưởng họ tới mua hải sản rồi đi chứ không nắm chắc họ trụ lại đó để làm ăn là dở quá. Mấy năm nay họ mượn danh nghĩa người VN để nuôi cá mà không đóng đồng thuế nào cả” (*Tuổi Trẻ*, 2-6-2012, tr. 6). Theo cách nói rất “trơn tru” của ông phó bí thư Thành uỷ Cam Ranh, thì “*anh em*” chỉ “*lơ quá*”, chỉ “*cứ tưởng là...*”, chỉ “*theo dõi không kỹ*” (nghĩa là có theo dõi), anh em chỉ “*dở thôi*”, tất một lời các người anh em của ông phó bí thư chả có lỗi gì hết! Xin nhắc lại: người Tr. Quốc làm ăn ở đây đã là những ông chủ lớn ngay từ năm 2001.

Cũng như vụ thiếc tặc ở thung lũng Tình Yêu, ở Cam Ranh cũng thế, chỉ sau khi sự việc được báo chí đưa ra dư luận thì chính quyền TP mới biết những người dựng bè cá trên vịnh là phi pháp và quyết định trực xuất họ (x. *Tuổi Trẻ* 2-6-2012, tr. 6).

Sau vụ Cam Ranh, báo *Thanh Niên* ngày 2-6-2012 lại có bài viết về “**Người TQ ở Vũng Rô**”. Bài báo tóm tắt: “Ở Vũng Rô (Phú Yên) hàng chục người TQ liên kết với một số công ty tư nhân VN để đầu tư nuôi trồng thủy sản nhưng lại hợp thức hoá dưới vỏ bọc chuyên gia kỹ thuật”. Mánh lới của họ cũng không mới lạ gì: lúc đầu người VN đứng tên nuôi, họ làm chuyên viên, rồi nhờ có vốn, họ thuê lại và ăn chia với người VN, cuối cùng toàn bộ chi phí đầu tư nuôi thủy sản đều do tư thương TQ bỏ ra. Họ cũng nhập luôn cá giống từ TQ. Công nhân làm việc trên bè đều do tư thương TQ trả tiền công. Họ đã thực sự trở thành những ông chủ rồi. Các ngành chức năng tỉnh Phú Yên cũng chẳng biết được nguồn cá xuất bán đi đâu, chỉ biết nguồn cá đó rất lớn” (*TN, số*, tr.13). Nghĩa là chính quyền không cho phép, không quản lý, không thu thuế! Ông trưởng thôn Vũng Rô chỉ bức xúc cho biết: “Họ nuôi theo quy trình khép kín vì con giống cũng từ TQ nhập về. Đến khi cá lớn, tàu của TQ vào tận bè mang đi. Toàn bộ việc mua bán, vận chuyển đều qua đường biển cả. Ngư dân mình mà lái tàu đến gần thì họ yêu cầu tránh xa, trong khi mặt nước vùng này là của mình quản lý. Xe chuyên chở thức ăn của họ gây ô nhiễm môi trường chỉ có người dân ở đây lãnh đủ” (*Thanh Niên, nt*).

Ba sự việc trên đây (tôi chọn chúng chỉ vì tính thời sự của chúng trên báo chí miền Nam rất gần đây

thời) đều liên quan tới sự yếu kém của giới lãnh đạo các cấp về quản lý và tinh thần trách nhiệm trong những lãnh vực thuộc trách nhiệm của họ. Loại sự việc như thế, ở những tầm mức khác nhau, thì nhan nhản khắp nơi. Sự yếu kém của nhà quản lý biểu lộ ra theo nhiều cách.

- “**Không biết!**”. Cách thứ nhất là: “Tôi (chúng tôi) không biết”. Cách nói này có khi là đúng sự thật nhưng vẫn không đủ để chạy tội cho anh nếu do nhiệm vụ của anh, anh phải biết. Song câu nói quen thuộc đó rất lắm khi là một câu dối trá. Sự thật là anh biết rõ nhưng anh chối phất vì sợ trách nhiệm bởi anh đã dung túng, đã nhắm mắt làm ngơ, hoặc anh thông đồng hay anh bị mua chuộc (tham nhũng)... Vì lý do gì đi nữa, anh vẫn thiếu tinh thần trách nhiệm, thiếu đạo đức, chỉ ít anh cũng là người hèn nhất. Trong trường hợp trách nhiệm quản lý trực tiếp thuộc cấp dưới, thì khi được hỏi, cấp trên thường trả lời: “Tôi (chúng tôi) không nghe (hay chưa được) báo cáo”. Cấp trên thường cảm thấy mình đã được “an toàn” với câu trả lời đó, nhưng họ có dễ dàng phủi trách nhiệm như thế không nếu chính họ phải quản lý cấp dưới của mình? Chuyện xảy ra ra cả “bàn dân thiên hạ” đâu cũng bàn tán, chỉ có “ông chính quyền” sờ tại không biết vì chưa nghe báo cáo lên!

- **Đùn đẩy trách nhiệm cho nhau**. Đó là cách “chạy tội” quen thuộc thứ hai rất quen thuộc khi nhiều người, nhiều tổ chức đều có liên quan nhiều hay ít tới vụ việc. Hỏi người này, tổ chức này thì nghe trả lời: Không phải trách nhiệm của tôi. Hỏi người kia, lại được “đẩy” qua người thứ nhất, hoặc thứ ba nào đó, v.v... Lòng vòng, rồi cuối cùng chẳng thấy ai chịu trách nhiệm cả. Trở lại chuyện người TQ nuôi trồng hải sản ở Vũng Rô, tỉnh Phú Yên. Chính UBND tỉnh cấp phép “tràn lan”. Nhưng bây giờ thấy báo chí và dư luận đặt vấn đề về những bất thường trong việc này, các cơ quan chức năng ở Phú Yên loanh quanh đổ lỗi cho nhau: Ủy ban thì bảo hãy hỏi sở Nông nghiệp-Phát triển Nông thôn. Sở lúng túng, bảo đợi kiểm tra lại! (Đó là tin đăng trên báo *TN, Chủ nhật* 3-6-2012, tr. 18).

Đây là “chuyện thường ngày” trong xã hội ta. Bộ máy chính quyền công kênh, thiếu hiệu năng vì chồng chéo, không phân nhiệm rõ ràng; cán bộ thì được huấn luyện nhiều về chính trị hơn nghiệp vụ chuyên môn, để rồi cuối cùng họ chỉ phải trách nhiệm trước đảng đã đưa họ ra làm việc hơn là trước nhân dân. Đây phải chăng là hậu quả của chính sách từ

thời “bao cấp” để lại, rất tiêu biểu cho chế độ: “tập thể lãnh đạo, cá nhân phụ trách”? Mới nghe qua, có vẻ rất dân chủ, tránh được nạn “tôn sùng cá nhân” hoặc “cá nhân chuyên quyền”. Các cái nạn đó có tránh được hay không, chưa bàn, thực tế chỉ cho thấy rõ là khi mọi sự không xuôi chầy, chẳng ai đứng ra chịu trách nhiệm cả, người lãnh đạo chạy núp dưới bóng tập thể tìm sự an toàn cá nhân; lúc đó chuyện chung, chuyện đất nước bị bỏ bê, bị đổ vỡ, mà người chịu thiệt hại là người dân. (Có những ông lớn thiếu đức, thiếu tài, trách nhiệm khiến cho những tổ chức, những xí nghiệp, tổng công ty, tập đoàn họ lãnh đạo chìm ngập trong nợ nần hoặc có khi bị phá sản, nhưng họ thì “hạ cánh an toàn” với đồng tiền của ăm theo mà chẳng thấy công lý để mắt tới (!?).

Thỉnh thoảng có người hỏi tôi: “Tại sao trong xã hội ta, không có cái văn hoá từ chức như ở nhiều nước khác?” Có lẽ mấy phân tích gợi ý trên đây có thể cung cấp một vài yếu tố cho câu trả lời. Câu hỏi này liên quan tới một thực tế (cũng được nhắc tới trong bài), là tinh thần trách nhiệm, nói chung rất kém trong giới cầm quyền của chúng ta. *****

thiên tài đảng ta thiết kế một cái đập nửa tây, nửa ta (không giống ai vì thiếu van xả ở đáy đập), xài đồ (dòm) made in China. Y như rằng 3 lần 7 là 21, đập 5 ngàn tỷ bác Hồ nứt toè loe như cái xi-líp rách, nước chảy từa lưa như thác Bà. Các thiên tài đảng ta dùng giẻ rách trộn chất chống thấm nhét vào, chờ xuất thêm 5 chục tỷ bác nữa để kêu anh Ba qua vá đập theo kiểu Tàu. Và trong tương lai, dân Quảng Nam phía hạ lưu sẽ sống vô cùng hồi hộp, lo âu, vì không biết lúc nào người và của được trôi ra biển.

Còn trong chuyện làm ăn, các thiên tài đảng ta vay tiền tây (Crédit Suisse) mua tàu Ý, những mong vươn ra biển Đông làm quả đấm thép. Ngờ đâu tiền lại quả làm mờ mắt, các thiên tài đảng ta vội không thấy đáy tàu bị nứt, rước về cục nợ 65 triệu euro (sau khi hàn chấp vá), dẫn đến cái chết từ trong trứng của (cái quái thai) Vina-xinh, do y tá “3 Dê (dại, dở, dốt)” đỡ đẻ. Khi đèn hạn bị tắt chà đời tiền, các thiên tài

than hiện nay là 130 đô/tấn, thì Mã Lai 117 đô, ta 13 đô). Chưa kể than cốc bán rẻ cho Tàu bao lâu nay mà đồng xỉ chất cao như núi (vừa bị xói lở, chôn vùi gần chục ngôi nhà và người chết). Trong khi đó, nguồn than trong nước sắp cạn kiệt, EVN (Điện lực) chuẩn bị trong tương lai gần sẽ phải nhập than cao theo giá thị trường để chạy các tổ máy phát điện. Và chắc chắn là VN ta sẽ được hưởng điện giá cao xứng với IQ cao (như đại biểu Hà “Lam” biểu VN phải có tàu cao tốc cho xứng IQ).

Vì “chủ trương lớn”, nên thiên tài đảng ta –ngài “3 dê”– đã ký cho hàng ngàn dân TQ vào mỏ nhà máy khai thác mỏ bô-xít trên Tây Nguyên, bất chấp môi trường, đường sá, nguồn nước bị hủy hoại lâu dài do hóa chất trong quá trình khai thác nhôm, (sông Đông Nai là sự sống còn của miền Đông Nam bộ và Sài Gòn) bất chấp “quả bom bùn đỏ” treo lơ lửng đã được các nhà khoa học cảnh báo.

Với “dự án lớn” Điện hạt nhân, các thiên tài đảng ta lại chuẩn bị rước về vài lò hạt nhân (mà nước Nhật thái ra sau vụ sống thần năm 2011 đã làm nổ và rò rỉ phóng xạ) để dân VN có dịp tiếp xúc với cái chết được báo trước.

Còn nữa, khi các báo lẻ dân đưa lên mạng về việc người TQ “đóng bè” trên vịnh Cam Ranh (có cảng quân sự trọng yếu, cửa ngõ vào VN từ biển), thì dân ta mới té ngựa ra là từ 7 năm trước, các thiên tài đảng ta đã cho phép người Trung Quốc ra vào vịnh như vào nhà không chủ, thu gom tận cùng hải sản, thậm chí đóng bè ăn dằm ở dề cận cảng, dòm ngó bao nhiêu chiến hạm ra vào vô tư (mà ta chắc mười mươi là có người của tình báo Hoa nam nằm vùng). Ở cảng Vũng Rô thì người TQ đã vào từ 10 năm trước.

Vậy nên mới có bài thơ kết như sau: Vịnh Thiên tài đảng ta : CS đảng ta thật lắm tài. Độc quyền tham nhũng chẳng nhường ai. Chủ trương Bô-xít lời đâu thấy. Quả đấm Việt-sinh lỗ miết mài. Tàu cũ mua về chùng quá mắc. Mỏ than đem bán rẻ như khoai. Một mai Hoa cải về, chui cống. Ôm đồng tiền đô, để gút-bai! ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

ĐẢNG THIÊN TÀI

.....*Võ Việt Vinh (Danlambao) 03-06-2012*.....

Đề biểu dương thành tích do đảng chỉ đạo trong sản xuất nông nghiệp, dân gian có truyền miệng 2 câu lục bát đậm tính châm biếm: “Mắt mùa là tại thiên tài. Được mùa là bởi thiên tài đảng ta”. Mà nói về thiên tài của đảng thì... vô thiên lủng, nói hoài không hết.

Còn nhớ sau 75, ta vào tiếp quản đập thủy điện Đa Nhim với 2 đường ống dẫn nước bằng hợp kim đường kính 2m, trước kia bị ta đặt chất nổ phá hoại thủng một mảng to. Đề phục hồi lại, các thiên tài đảng ta dùng tôn thép uốn cong và dùng giẻ đá hàn kín như vá lốp xe. Nhưng sau khi mở van đập cho nước vào thì chỗ hàn vá ống bị phụt to lên như ruột xe đạp bị chửa, phải tức tốc gọi điện lên trên hồ cho khóa nước. May mà ống chưa bị vỡ toang và nước chưa kịp cuốn trôi đường sá, nhà cửa, ruộng vườn dưới hạ lưu (Ninh Thuận) ra biển. Còn gần đây là đập thủy điện Sông Tranh 2. Các

đảng ta liền giờ trò trây lì, quít nợ, (không trả làm gì được nhau nào!) mà quên mau bài học quá đắt của Vina-E-lai (Năm 1984, bị tòa án nước Ý phạt 4 triệu đôla, Vina E-lai định xù không trả, nhưng không may là tài khoản tiền bán vé máy bay ở ngân hàng Pháp bị Ý phong tỏa theo định chế luật của châu Âu, đành vừa móc bóp, vừa khóc).

Giờ tới lượt Vina-lai, các các thiên tài đảng ta lại rước về một con Ụ sửa chữa tàu của Nhật đã quá hạn sử dụng do sản xuất từ năm 1965, với giá hơn 26 triệu đô để làm... sắt vụn, kéo dài danh sách hàng đồng sắt vụn (77 tàu) đã có trước đó.

Nói đến tài nguyên đất nước, từ hơn chục năm nay, các thiên tài đảng ta đã ký hợp đồng cho Mã Lai vào khai thác một mỏ than cám, lộ thiên (nằm khơi khơi trên mặt đất, chỉ việc đem xe cuốc mức lên, chở mang đi) ở Cẩm Phá mà tỷ lệ ăn chia là Mã Lai 90, ta 10 (theo giá

DÂN nâng thuyền có thể lật thuyền

.....**Thanh Quang, RFA 04-06-2012**.....

Blogger Nguyễn Thế Thịnh trích dẫn lời Khổng Tử rằng “Dân nâng thuyền, dân có thể lật thuyền? Dân không định lật thuyền nhưng tự mỗi ông trong các ông đã đục một lỗ thủng dưới đáy thuyền đang chở chính mình”.

Kiên cáo trong tuyệt vọng

Qua bài tựa đề “Hố Đen”, blogger Thùy Linh báo động rằng “Sự kêu gào, đề nghị khẩn thiết, kiên cáo tuyệt vọng của người dân trước sự bất công khủng khiếp mà họ phải gánh chịu, cụ thể là những vụ khiếu kiện kéo dài nhiều tháng năm, thậm chí cả tự tử và lật trường trước mắt thiên hạ trong tuyệt vọng điên cuồng cũng không làm chính quyền động lòng và cũng bị “hố đen” vô hình nuốt chửng”.

Tình trạng giới cầm quyền trong nước không một mây may động lòng trước “sự bất công khủng khiếp” mà người dân phải gánh chịu ấy hẳn là chuyện dài quê hương, nhưng một trong những sự bất công hấy còn đậm nét nhất, gây xôn xao công luận nhất –và khó phai nhòa– là biến cố Đoàn Văn Vươn diễn ra cách nay 5 tháng, qua đó –nói theo lời blogger Thùy Linh– “Luật pháp không đứng về dân đen, kẻ thất thế, không quyền lực. Trong khi chính quyền được bảo trợ rất nhiều bởi các nghị định, kể cả luật pháp. Các quyết định ở cấp nào cũng có thể sáng tác và thực thi, từ TW, tỉnh, huyện, thậm chí là xã dựa trên cái gọi là pháp luật, cụ thể là sở hữu toàn dân về đất đai. Và người ta coi đó là làm đúng pháp luật”.

Rồi “Tiên Lãng chưa qua Văn Giang đã tới” làm “đau nhức tâm can mọi người” khi thậm chí cả tỉnh lần bộ Công an vào cuộc hợp sức với địa phương thành lực lượng hùng hậu hàng ngàn người ra tay đàn áp, cướp nguồn sữa đất mẹ của dân lành ở Văn Giang qua một cuộc cưỡng chế đầm máu, bạo tàn – mà quan chức địa phương cho là một kỳ công “đúng luật, đảm bảo an

toàn về người và tài sản, được đông đảo nhân dân đồng tình ủng hộ”.

Khi ngọn lửa Văn Giang chưa tắt thì –nói theo lời blogger Thùy Linh– các mặt báo đang “nóng lên” vụ Cục trưởng Cục Hàng hải Dương Chí Dũng bị khởi tố và bỏ trốn. Qua bài “Cái ụ nổi của ông chủ tịch Vinalines”, tác giả Phạm Xuân Cần có đề cập nhân vật D. Chí Dũng:

“Ngay cả người khó tính nhất cũng phải công nhận ông Dũng giỏi. Thua lỗ như thế, làm ăn bậy bạ như thế mà vẫn cứ lên chức, lên quyền như đã lập trình sẵn. Tháng Hai kết luận thanh tra sai phạm, thua lỗ hàng nghìn tỷ, thì tháng Một đã được đề bạt rồi. Mấy lần liền như thế. Không phải giỏi, mà phải nói là “cha của giỏi”! Mới đây, trong cuộc họp báo của Chính phủ, khi được hỏi về việc đề bạt ông Dũng lên chức Cục trưởng Cục Hàng hải có gì sai trái không, ông Chủ nhiệm Văn phòng Chính phủ đã đồng ý trả lời: việc đề bạt là đúng quy trình, thủ tục. Xin thưa, nếu tôi được đứng ở vị trí đó, tôi cũng sẽ trả lời như thế. Vì đơn giản, mọi quy trình, thủ tục là không sai!”

Nhắc tới chuyện “đúng quy trình, đúng thủ tục”, blogger Thùy Linh chua chát rằng “quy trình bổ nhiệm cán bộ của đất nước này chưa bao giờ sai”. Nhà văn Thùy Linh nhận thấy dân tình hiểu ra điều này mỗi khi có một quan chức bị vào vòng lao lý, “mỗi khi núi tiền đóng thuế và tiền nợ nước ngoài oằn trên lưng dân đen đổ vào túi các quan và đổ vào thùng rác”. Qua bài “Đúng quy trình?”, blogger Thùy Linh nêu lên một loạt câu hỏi: “Vậy thì sai từ đâu, ở chỗ nào? Liệu có thể hỏi: nếu qui trình đúng mà vẫn ra kết quả sai thì có nghĩa qui trình sai mà cứ khẳng khẳng là đúng? Ai là người “lắp đặt” và đề ra nguyên tắc cho qui trình này vận hành? Từ bao lâu rồi qui trình này đã đưa vào thực tế cuộc sống? Đã bao nhiêu “đinh, ốc, vít” lắp đặt để qui trình

vận hành cho đến lúc này? Bao nhiêu sản phẩm được tạo ra từ qui trình này? Hoặc có thể qui trình đúng nhưng cách điều hành, quản lý sai không?” Và tác giả nhấn mạnh:

“Dù sai hay đúng thì vẫn là từ một nguồn điều hành duy nhất: chính phủ. Đến lúc này, kết quả điều tra ban đầu ở Vinashin lẫn Vinalines đều nói rằng: họ tự ý làm khi chưa được sự đồng ý của Thủ tướng. Mà hai nơi đều nằm trong sự điều hành, quản lý của Thủ tướng cùng các tập đoàn và tổng công ty nhà nước. Vậy người điều hành, quản lý có bị qui là “thiếu tinh thần trách nhiệm gây hậu quả nghiêm trọng” không?... Vì thực tế cho thấy dù đã có PM18, Vinashin mà đến cuối năm 2011, Dương Chí Dũng vẫn được tiến cử... để rồi có quyết định khởi tố bị can. Dân tình từ lâu đã hiểu, chỉ chính phủ không hiểu “qui trình luôn đúng” đó là thế nào? Nếu không tháo bỏ qui trình luôn đúng này để thay thế bằng lối làm việc khác thì chính phủ chỉ còn mỗi việc chạy theo xử lý các kết quả sai của “qui trình đúng” của mình cả về tiền bạc và con người. Hay nói theo kiểu dân dã là qui trình bổ nhiệm cán bộ hiện nay là cách tạo nguồn cho các nhà tù về tội phạm kinh tế...”

Làm sao hạ cánh an toàn?

Nhưng, nói theo lời blogger Đào Tuấn, “Nhân dân, cử tri không cần những ông giám đốc đi tù, vì mất mát thua lỗ mấy trăm, mấy ngàn tỷ thì bao nhiêu năm tù, bao nhiêu ông giám đốc có thể đổi lại được”. Tác giả lưu ý rằng “miếng bánh ngân sách vốn đã teo tóp giờ lại càng teo tóp”, và người dân đang chịu sự cao thuế nặng giờ cũng đã hiểu ra rằng vì sao các quan chức, như trong lãnh vực giao thông, “luôn nhòm ngó đồng tiền còn sót lại trong túi người dân”. Blogger Đào Tuấn nhân tiện nhắc đến doanh nghiệp nhà nước:

“Nhưng sự teo tóp của ngân sách, vài ngàn tỷ đồng nợ thuế thực ra chẳng thấm tháp gì so với mức độ và tốc độ chi tiêu công và đặc biệt là so với khả năng tiêu tiền “có năng khiếu” của doanh nghiệp Nhà nước (DNNN)... Bộ trưởng Bộ Tài

chính Vương Đình Huệ đã nói đến... “Cơ chế giám sát đặc biệt” đối với các DNNN làm ăn thua lỗ, có dấu hiệu mất vốn nhà nước... Sự giám sát này cũ mềm. Và làm sao mà giám sát cho xuể khi hàng năm có bình quân 12% đơn vị của Nhà nước bị thua lỗ, với mức lỗ bình quân cao hơn 12 lần so với các khu vực khác. Và nếu chỉ giám sát đặc biệt khi các DN lỗ, nợ đến mức sắp “đắm” thì phải chăng quá bất công cho những đồng thuế của dân? Đến đây, không thể không nói về hàng ngàn tỷ phân bổ cho các tập đoàn, DNNN mỗi năm. Bởi trong khi các tập đoàn, tổng công ty có nguồn vốn tới 30-40 tỷ USD nhà nước “không lấy một đồng xu tiền lãi” thì mỗi năm nhà nước vẫn phải ném ra thêm hàng ngàn tỷ... Nói thẳng ra là việc sử dụng đồng vốn với lợi nhuận chưa bằng lạm phát, các DNNN đang ăn dần vào đồng vốn, cũng là tiền thuế của dân.”

Cảnh nhiều nhường như vậy, nói theo lời blogger Nguyễn Thế Thịnh, người dân biết hết, chẳng qua họ không được nói, không có điều kiện nói. Vì vậy cách giải thích đầy nguy hiểm của các quan chỉ làm cho xã hội bức xúc thêm khi xã hội vốn đã có quá nhiều bức xúc rồi.

Thưa quý vị, nhắc tới các quan làm cho xã hội thêm bức xúc, blogger Huỳnh Ngọc Chênh có bài “Nói với đại quan gia văn hóa lùn”, lưu ý rằng ở VN hiện nay, “một khi đã là đại quan thì nghiêm nhiên trở thành đại gia”. Riêng các “xếp” ở các tập đoàn nhà nước thì trong điều kiện “đại quan và đại gia tuy hai mà là một”, tức vừa là đại gia vừa là đại quan. Còn các đại gia thuần tuý, theo nhà báo Huỳnh Ngọc Chênh, một khi nổi hứng muốn làm đại quan cũng dễ thôi vì người ta thường nói “có tiền mua tiên cũng được”. Và 2 thành phần này trong nước hiện nay, tác giả nhận thấy, “đang trở thành đồng minh của nhau, đang gắn bó với nhau về nhiều thứ và phần lớn họ tương đồng với nhau ở một điểm: Bằng cấp trung ra rất cao nhưng văn hóa thì rất lùn”. Blogger Huỳnh Ngọc Chênh lưu ý rằng các đại gia “lùn văn hoá” cũng không thua kém các

đại quan trong cách trưng bày, tiêu thụ các sản phẩm khiến nhiều loài thú hiếm quý cùng các loại danh mộc –hay nói cách khác– cả núi rừng bị huỷ diệt. Tác giả cho biết:

“Các quan chức của ta từ cấp huyện, cấp tỉnh, cấp bộ trở lên hầu như đều được thuộc cấp hoặc các đại gia biếu tặng quà cáp. Trong các loại quà ấy thì bìn hồ, cao hồ, ngà voi, sừng tê, cây cổ thụ và vô số những sản phẩm làm ra từ thú quý hiếm sẽ được đón nhận và sử dụng vô tư. Vào các nhà đại quan và đại gia thiếu văn hóa thường không thiếu những thứ được khoe ra một cách hãnh diện làm khó chịu những vị khách có chút hiểu biết. Nào bộ đồ gỗ khủng làm từ các gốc cây cổ thụ mà phải đào tan nát hết một khu rừng già mới mang về được một gốc. Nào cái đĩa văng làm từ một tấm gỗ duy nhất mà để có nó phải hạ một cây cổ thụ gần ngàn năm tuổi có chu vi phải trên 10 người ôm. Nào bộ ngà voi, nào đầu bò tốt, nào cạp nhồi bông... khoe ra khắp mọi nơi. Rồi đồ bổ dưỡng là các bình rượu ngâm bìn cạp, cao cạp, tay gấu, mật bò tốt, rắn hổ mang chúa, bào thai khỉ, bào thai cạp, bào thai huow, sừng tê giác... trưng bày đầy trên các kệ rượu cách hãnh tiến. Ngoài vườn thì trồng những cây cổ thụ hàng trăm năm tuổi chỉ có thể bứng trộm từ rừng già.”

Như vậy các đại quan kiêm đại

gia đang sở hữu nguồn tài sản ăn bao giờ mới hết, vẫn cứ giàu lên bất thường dù Hội nghị Trung ương 5 mới đây phán quyết: từ nay Ban chỉ đạo Trung ương phòng, chống tham nhũng trực thuộc Bộ Chính trị. Qua bài “Phản pháo”, blogger Bùi Văn Bồng kể lại rằng:

“Tôi có một người quen. Chỉ là dừng lại ở quen thôi, không thân nổi. Khi anh ta nghỉ hưu được hơn hai năm, tôi hỏi: “Này, khi đó ông đương chức đương quyền, ông biết rất rõ sai phạm của ông X. tham nhũng mười mươi ra đó, sao ông không phê bình?” Ông cán bộ hưu trí ấy đã trả lời rất tình queo: “Chỗ trung thực và tin cần như ông, tôi nói thật, mình cũng có sai, thẳng cha X. cũng biết cái sai của mình, nếu như phê nó, nó sẽ phản pháo, cả hai cùng “chết”. Cho nên, tốt hơn hết là “án bình bất động”, nó sai hơn mình nhiều lắm, nhưng đụng đến nó, nó phản pháo, làm sao mà hạ cánh an toàn được!”.

Hành động nhiều nhường ngày càng đáng ngại của đại quan gia hẳn không phải vì dân, khiến blogger Nguyễn Thế Thịnh trích dẫn lời Không Tử rằng “Dân nâng thuyền, dân có thể lật thuyền? Dân không định lật thuyền nhưng tự mỗi ông trong các ông đã đục một lỗ thủng dưới đáy thuyền đang chở chính mình”. Tạp chí Điểm Blog xin tạm dừng. ☆☆☆☆☆☆☆☆☆

XÂY LÒNG THÙ HẬN XÂY NỔ HÒN CẮM

.....**Hoàng Thanh Trúc 13-06-2012**.....

Mừng tân gia nhà người Bác ruột ở giáo xứ Trà Cổ huyện Thống Nhất, Biên Hoà, Đồng Nai. Tàn tiệc, ngồi uống trà, rì mọ trên bàn phím vi tính của ông anh họ, gặp trang web có cái tin “Ngày 10-06, chính quyền và Đảng ủy Nghệ An đã tổ chức buổi lễ động thổ xây dựng đền thờ “**cho những người trong gia đình” ông Hồ Chí Minh tại Núi Chung (Nam Đàn, Nghệ An)**”, tôi đọc to cho bác tôi nghe, ông giật mình bước tới đeo mắt kính nhìn cái mô hình phối cảnh khu xây dựng đền thờ rồi ông gọi giật ngược bác gái tôi từ dưới bếp lên chỉ cho bác ấy xem còn ông ngửa mặt thốt lên: “Lạy Chúa tôi! Sao luân thường đạo lý cứ lộn ngược ngả nghiêng mãi như thế này!? Cái kẻ đầu sỏ là tiền đề gây ra biết bao nhiêu là tội ác, nợ máu với nhân dân thì hết xây lăng tẩm cho y, rồi đến cha mẹ, bây giờ lại xây tiếp đền đài thờ tự giòng tộc anh em gia đình hẳn ta, nhưng một cái nơi để tưởng niệm tiếc thương gần 200.000 oan hồn lương dân vô tội chết không kịp ngáp dưới bàn tay chỉ đạo của hắn trong CCRĐ tại miền Bắc thì không hề, dù là cái hóc cây với cái bát cắm hương. Xây như thế là “xây lòng thù

hận, xây nổi căm hờn” khắc sâu thêm vào lòng người dân trăm họ, chứ xây cái gì?”

Bác gái tôi cũng lắt đầu: “...Làm như thế này là ác nhân, thất đức lắm, tội lỗi đáng trời tru đất diệt. Ai chủ trương hôm nay nếu chưa nhận hậu quả thì cháu con kế tiếp của chúng cũng sẽ lãnh thôi! Có cái đạo lý nào bắt nhân bắt nghĩa tới mức bắt cháu con người ta phải góp công góp của bằng chính mồ hôi nước mắt mình đóng thuế, để xây dựng đền đài lăng tẩm thờ tự cả giòng tộc cha mẹ anh em của cái kẻ mà trước đây đã dày da giết chết ông bà cha mẹ mình? Thù trả chưa xong mà phải thấp hương vái lạy thờ tự chúng à? Không ai mà nuốt nổi cái nhục như thế trước vong linh tổ tiên ông bà cha mẹ mình đang ngậm hờn nơi chín suối, trừ cái lũ tham phú phụ bản vì miếng đĩnh chung mà quên nghĩa mẹ tình cha, quên nỗi đau một thời của quê hương, dân tộc. Cả cái xứ Nghệ An, làng quê của tôi đấy, biết bao nhiêu người đã chết không nhắm mắt trong “đấu tố” CCRĐ! Tôi còn lạ gì! Hết xà này đến xà khác trong khắp các huyện toàn tỉnh Nghệ An lúc ấy, cán bộ Cộng sản ở trên về cử giao chỉ tiêu “giết người” như giết gà vịt cho đủ con số. Hỏi Bác trai nhà anh xem, ông ấy còn nhớ đấy: năm 1954 trước khi nhà ta xuống tàu trốn Cộng sản vào Nam thì tại tỉnh Nghệ An chúng còn gông đầu cả chủ tịch huyện đương nhiệm là ông Vương Quan, *chủ tịch huyện Nam Đàn*, ra đấu tố rồi tử hình, bởi ông ấy còn chút lòng nhân, chùng tay ngại ngần, không muốn giết oan, nên thiếu “chỉ tiêu”.

Tôi lục lại Wikipedia tiếng Việt. Đúng vậy! Trong 5 đợt CCRĐ, từ 1-4-1954 đến 30-07-1956, toàn tỉnh Nghệ An có 3 đợt với 242 lượt xà tổ chức đấu tố giết hại mấy ngàn nông dân vô tội, khiến 20.000 nhân dân huyện Quỳnh Lưu, tỉnh Nghệ An, liêu chết nổi lên chống lại rất dữ dội, nhà cầm quyền cộng sản Bắc Việt phải dùng tới quân đội, cả sư đoàn 325 tấn công giết hại dân lành để vãn hồi tình thế khiến các phái đoàn giám sát đình chiến LHQ phải cực lực lên án.

Trong cuốn hồi ký của Võ Nguyên Giáp (“Điện Biên Phủ, điểm hẹn lịch sử”, Hà Nội, Nxb. Quân Đội Nhân Dân, 2000, tr. 86.) có nhắc đến và theo tài liệu của CSVN **số người chính thức bị giết hại là 172.008 người**, trong đó hầu hết là do sai lầm, oan uổng, đến nỗi để lòng dân bốt nao núng, bỏ chạy vào miền Nam, Bộ chính trị đảng Lao Động (CS) phải ra nghị quyết dừng lại sửa sai và chính Võ Nguyên Giáp đã đại

diện (cho Hồ Chí Minh lánh mặt) đọc “lời ai điều” chia buồn trên đài phát thanh ngày 29-10-1956. Và các học trò của “Bác” phải vui vẻ hy sinh một chút vì Bác, chấp nhận để Bác “ngậm máu phun vào người”, cho Bác phải tay vô tội trước nhân dân!?: **Trưởng Chính** mất chức tổng bí thư, chỉ còn làm Ủy viên BCT, **Hoàng Quốc Việt** và **Lê Văn Lương** mất chức Ủy viên BCT, **Hồ Việt Thắng** bị đưa ra khỏi TƯ/đảng LĐVN... Những người đã thừa hành chỉ đạo CCRĐ trực tiếp từ “Bác”.

Ngoài cái công lao “soi đường và chỉ đạo CCRĐ” “Bác” còn có một công trạng khác lớn hơn nhiều. Là CT/Nước kiêm luôn “CT/Đảng”, nhờ cái nhất trí cao, cái gạt đầu dứt khoát của “Bác” mà ông Phạm Văn Đồng cũng “dứt khoát” ký luôn vào cái công hàm ngày 14-9-1958 công nhận Hoàng Sa-Trường Sa thuộc lãnh hải Trung Quốc (dù lúc ấy chế độ Miền Nam VN đang quản lý), để rồi hôm nay “đảng ta” chối bai bãi, nói lại rằng: Lúc đó, nó thuộc miền Nam không phải của mình! Nhưng TQ lại cười mỉm chi hỏi lại: “Nhưng bây giờ thì anh thử chặt bớt một cánh tay anh đi, nếu anh nói tay trái, tay phải, không cùng là một cái thân thì chúng tôi tin!”

Không biết gần nửa thế kỷ nằm trong lăng, “Bác” có nghiệm ra chưa? vì cái CNXH mà giết hại đồng bào và bán nước như thế nó thuộc cái nào? “cái đại hay cái khôn”?

Lật lại chuyện năm ngoái. Sáng 3-6-2011, tại chân núi Động Tranh thuộc dãy núi Đại Huệ, xã Nam Giang, huyện Nam Đàn (Nghệ An), Tỉnh uỷ, UBND Nghệ An đã tổ chức lễ khánh thành công trình bảo tồn, tôn tạo khu mộ bà Hoàng Thị Loan, thân mẫu ông Hồ Chí Minh.

Nhắc lại một chút di lụy để nhân dân “suy ngẫm” lịch sử lăng mộ này:

- Sau khi gặp ông Hồ Chí Minh ở Hà Nội trở về (03-11-1946), ông Nguyễn Sinh Khiêm đã chỉ cho những người thân trong dòng họ biết “*Đây chính là mộ của mẹ tôi*”.

- Ngày 05-7-1983, Ban Thường vụ tỉnh ủy Nghệ Tĩnh ra Nghị quyết số 03/NQ.TU tôn tạo, nâng cấp mộ bà Hoàng Thị Loan.

- Ngày 19-5-1984, Đảng bộ nhân dân tỉnh Nghệ Tĩnh và Lực lượng vũ trang Quân khu 4 đã tổ chức lễ khởi công. Ngày 16-5-1985 một khu phức hợp mộ phần khang trang đẹp đẽ của bà Hoàng Thị Loan được khánh thành.

- Ngày 11-8-2004, UBND tỉnh Nghệ An ra Quyết định số 3006/QĐ.UB.CN phê duyệt dự án bảo

tồn, tôn tạo lại khu mộ Bà Hoàng Thị Loan.

- Ngày 21-7-2010 Đảng bộ nhân dân tỉnh Nghệ An tổ chức Lễ khởi công tôn tạo khu lăng mộ.

- Ngày 03-6-2011 (tức ngày 02/5 Tân Mão) tổ chức Lễ khánh thành công trình Lăng mộ.

Từ một mộ phần giản đơn, được nâng cấp lần thứ I (1985), mộ phần bà Hoàng thị Loan trở thành “khu mộ phức hợp” như quan lại triều đình.

Nâng cấp lần thứ II (2011) như lăng tẩm của hàng “vương phi, thái hậu” sự bề thế của nó vượt qua cả khu lăng mộ của Mai Hắc Đế, gần khu vực (một vị vua có công đánh tan quân xâm lược nhà Đường đô hộ Việt Nam năm 713, giành lại độc lập).

Và hôm nay nối tiếp cái “khí thế lăng mộ bà Hoàng Thị Loan” của năm 2011 rêu gọi, ngày 10-06-2012, chính quyền và Đảng ủy Nghệ An lại hào hứng tổ chức buổi lễ động thổ tiếp theo để xây dựng đền thờ cho “**những người trong gia đình**” ông Hồ Chí Minh tại Núi Chung (Nam Đàn, Nghệ An) bao la hùng vĩ hơn!!!

Cần nhắc lại cho toàn nhân dân hình dung, nếu ai chưa từng biết:

Ngoài hai cái “công trình” gần đây đã và sẽ xây dựng nói trên thì cũng tại xã Kim Liên huyện Nam Đàn, Nghệ An (một vùng rất hạn hẹp, không đủ đất canh tác nông nghiệp, bởi dân số đông) đã tồn tại một quần thể rộng tới trên 205 ha gọi là **Khu di tích lịch sử Kim Liên** để tưởng niệm ông Hồ, trong đó gần như có đủ sự hiện diện của “bộ máy sản xuất” ra ông Hồ Chí Minh và những người thân trong gia đình ông.

Toàn bộ khu di tích bao gồm nhà tranh xưa của ông Nguyễn Sinh Sắc và bà Hoàng Thị Loan; ngôi nhà của ông bà ngoại của ông Hồ; nhà thờ chi họ Hoàng Xuân (thuộc cụm di tích Hoàng Trù); nhà ông Phó bảng Nguyễn Sinh Sắc; nhà cụ cử Vương Thúc Quý (thầy học khai tâm) của ông Hồ; nhà thờ họ Nguyễn Sinh (tổ tiên Nguyễn Sinh Hùng); nhà cụ Nguyễn Sinh Nhâm (ông nội của ông Hồ); khu trưng bày các hiện vật, tài liệu và nhà tưởng niệm ông Hồ (thuộc cụm di tích Làng Sen); phần mộ bà Hoàng Thị Loan ở Động Tranh trên dãy Đại Huệ.

Phải nhắc lại như thế để chúng ta những người dân Việt Nam mới thấm đấm nỗi đau, lẫn sự hổ thẹn, gọi là “Quốc nhục” cũng không sai, khi mà chính vị tổng thống đương nhiệm nước của Nga Medvedev đã mạnh mẽ lên án, gọi cổ lãnh tụ đảng CS Liên Xô Stalin, kẻ gây nên vô vàn cái chết cho dân Nga và cả Đông Âu là:

BIỂU TÌNH CHỐNG TRUNG QUỐC đã làm lộ rõ bản chất Lãnh đạo đảng —Hoàng Việt 05-06-2012—

“Kẻ giết người”. Cũng thế, ông Mikhail Gorbachev, cựu tổng thống Liên Xô, xác nhận: “Stalin đã tắm máu đồng loại và là kẻ giết người nằng nỏ nhất”. Trong khi “Bác ta” Hồ Chí Minh, –trong tàng thư tư liệu lưu trữ trong và ngoài nước, kể cả nhiều chứng nhân một thời “đắm máu” còn sống xác định, không thể nào khác được— cũng có một thành tích “nằng nỏ” thay thần chết lên danh sách nhân dân mình không kém gì 4 “tử thần” Lenin, Stalin, Mao và Pol Pot mà cả thế giới quen tên... thì cả nước gần như không sót tỉnh thành nào mà đảng và nhà nước CSVN không bắt xây dựng “đền thờ Bác” để nhân dân “thờ”! Và hôm nay lên một tầm cao “vinh hiển” mới là “thờ” luôn “**những người trong gia đình**” ông Hồ Chí Minh!?? Buộc lòng chúng ta phải tự hỏi: Họ có khác biệt gì không về tố chất nhân cách và thông minh của con cháu Rồng Tiên Âu Lạc và thế giới còn lại!

Người ta cũng tự vấn: không biết giá trị của mùa màng “lại quả” bội thu trên các công trình vinh danh thờ tự “Bác ta” và dòng họ bà con của “Bác ta” ở tỉnh Nghệ An và khắp nước nó béo bờ quyền rũ như thế nào mà thu nhập trung bình của người dân VN (GDP) còn héo hơn như thế này (kể từ lập quốc XHCN) tới nay: Chỉ 1.061 USD/năm (2010). Còn lâu lắm mới được như Thái Lan: 8.479 usd, Đài Loan 25.000 usd, Hàn Quốc 27.000 usd... Thế mà họ cứ hào hứng phấn khởi động thổ xây dựng hết lăng tẩm này đến đền thờ khác cho phụ mẫu của Bác và luôn “**cho những người trong gia đình**” Bác nữa! Chẳng biết họ còn chút liêm sỉ nào không? hay là ngoại hạng vô liêm sỉ rồi?

Hoàng Thanh Trúc
danlambaovn.blogspot.com

Sự kiện xuống đường biểu tình chống Trung Quốc cách đây một năm có nhiều ý nghĩa. Một trong những ý nghĩa quan trọng nhất, và là một khía cạnh rất thành công của phong trào này, đó là: **biểu tình chống Trung Quốc là liều thuốc thử lộ rõ bản chất của lãnh đạo Đảng CSVN.**

*

Cách đây tròn một năm phong trào biểu tình chống Trung Quốc thôn tính Trường Sa, Hoàng Sa đã nổ ra rộng lớn đặc biệt là ở Hà Nội và Sài Gòn. Qua một năm phong trào có sự lắng dịu đi nhưng dư âm cũng như các sự kiện trên Biển Đông không vì thế mà bớt nóng hổi. Điều này khẳng định rằng mọi biến động của tình hình sẽ không chỉ dừng lại mà chắc chắn sẽ có bùng phát quyết liệt.

Trước hết tranh chấp Biển Đông không bó hẹp trong một quốc gia, nó trở thành vấn đề quốc tế mà có rất nhiều nước, nhiều bên đều đòi hỏi lợi ích cho riêng mình. Tình hình càng trở nên phức tạp khi các bên tranh chấp lại có nhiều điều khác biệt về thể chế chính trị, về tiềm lực kinh tế, quân sự về sự ràng buộc trong các mối quan hệ phụ thuộc khác. Đặc biệt gần đây sự quay lại của Mỹ về lợi ích tại Châu Á–Thái Bình Dương, trong đó có Biển Đông làm tình hình có xu hướng bị lung đoạn và các nước yếu hơn sẽ khó có quyền tự chủ quyết định, xu thế liên minh cùng lợi ích với các nước lớn sẽ xảy ra, và đương nhiên sự thay đổi chính sách của những nước nhỏ để phù hợp là không thể tránh khỏi.

VN là một nước nhỏ, nhưng Biển Đông lại là phần lãnh thổ gắn liền với chủ quyền địa lý quốc gia cho nên không thể bỏ rơi được. Đây là điều đau đầu nhất của lãnh đạo CS ở Hà Nội, vì quyền lợi dân tộc đất nước thì phải đối đầu với Trung Quốc, không muốn đối đầu với Trung Quốc thì phải đối đầu với sự phản kháng của nhân dân.

Lãnh đạo CSVN đã lên bán đất và tài nguyên từng phần cho TQ trước khi có các cuộc biểu tình công khai cách đây một năm như thác Bán Giốc, cho TQ thuê hàng vạn hecta đất rừng với thời hạn 50 năm, bôxít Tây nguyên... và mêm nhũn khi tàu TQ bắt bớ ngư dân Việt và trong những tháng, năm. Tuy vậy, họ vẫn to mồm tự hào về bảo vệ chủ quyền đất nước, tìm mọi cách che giấu trong vô vọng bộ mặt bán nước chỉ vì quyền lợi của cá nhân họ.

Cho nên có thể nói sự kiện xuống đường biểu tình chống Trung Quốc cách đây một năm có nhiều ý nghĩa mà trong phạm vi bài viết này không thể đề cập hết, mà chỉ nói đến khía cạnh rất thành công của phong trào này, đó là: **biểu tình chống Trung Quốc là liều thuốc thử lộ rõ bản chất của lãnh đạo Đảng CSVN.**

Chúng ta hãy nhớ lại, cách đây hơn một năm sau hàng loạt các vụ gây hấn, bắt bớ ngư dân VN trên biển Đông và đỉnh điểm là vụ cắt cáp và phá hoại các thiết bị của hai tàu Viking và Bình Minh của tập đoàn dầu khí Quốc gia VN ngay trên vùng biển không phải tranh chấp mà thuộc chủ quyền của VN. Do không thể bùng phát được nên sau một thời gian chính phủ VN mới lên tiếng yêu cầu Trung Quốc phải chấm dứt các hành động tương tự và bồi thường cho Tập đoàn Dầu khí Quốc gia VN. Tuy nhiên, cũng như bao lần, Trung Quốc không bao giờ coi chuyện đó là quan trọng cả, và cũng như bao lần lãnh đạo CSVN phản ứng cho qua chuyện, để tránh sự phản ứng từ Nhân dân về sự quá nhu nhược của họ.

Và ngày 5-6-2011, như tức nước vỡ bờ, các cuộc biểu tình chống TQ dưới mọi hình thức nổ ra ở mọi nơi nhất là hai thành phố lớn Hà Nội và Sài Gòn, lôi kéo hàng nghìn người dân tham gia với đầy đủ các thành phần và kéo dài hàng tháng, khiến lãnh đạo đảng CSVN hoàn toàn bị động. Sau vài tuần lễ bị sức ép rất

manh của Trung Quốc, đảng cầm quyền CSVN đã tung lực lượng công an, quân đội, cảnh sát chống bạo động đàn áp quyết liệt người biểu tình. Hệ quả là rất nhiều người bị bắt, bị đánh đập và giam cầm mà không hề được xét xử công khai. Đây là một vết nhơ mãi không rửa gột được của lãnh đạo đảng CSVN, họ lộ rõ nguyên hình là những kẻ hèn hạ, sợ mất quyền lợi của đảng hơn mất chủ quyền Dân tộc, sợ Trung Quốc hơn sợ Nhân dân. Nhưng có một cái sợ hơn nữa là họ sợ biểu tình chống Trung Quốc là một cái cớ để bạo loạn lật đổ chính quyền của họ, điều này làm cho họ thật sự run sợ.

Lãnh đạo CSVN như con thoi đi lại giữa Hà Nội và Bắc Kinh để nhận chỉ thị và kết quả là lãnh đạo Hà Nội cam kết sẽ không bao giờ để cho các cuộc biểu tình chống Trung Quốc xảy ra nữa, và các vụ bắt bớ tiếp tục một cách dã man hơn. Qua việc đàn áp cuộc biểu tình này, lãnh đạo Hà Nội đã hiện nguyên hình sự thần phục trước đồng Nhân dân tề mà họ đã nhận được từ việc bán đất, bán tài nguyên, bán hải phận cho Trung Quốc và đã bị những nhà lãnh đạo Bắc kinh trối lại để tự cam tâm dâng đất nước cho giặc Tàu thống trị và nô dịch.

Trung Quốc sau khi bình ổn được Việt Nam, đã yên tâm một phía, quay sang tranh chấp với Philippin và Biển Đông lại dậy sóng. Philippin không phải là Việt Nam và hai bên đã đối đầu quyết liệt. Dân Philippin xuống đường biểu tình, chính phủ Philippin cử tàu chiến đến vùng tranh chấp, Thủ tướng Philippin lên đường sang Mỹ, không khí rất khẩn trương quyết liệt, không bên nào chịu bên nào. Việt Nam im lặng vì bị Trung Quốc khóa miệng. Tại Phnom Penh, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng không mở mồm được trong hội nghị thượng đỉnh ASEAN khi Campuchia là chủ tịch kiên quyết không đưa vấn đề biển Đông vào nghị sự, không biến biển Đông thành tranh chấp quốc tế, mà là song phương của từng nước. Tàu Trung Quốc tung hoành ở Biển Đông và Việt Nam im lặng không méch lòng Trung Quốc, nhưng cũng

canh cánh trong lòng vì trong thời đại thông tin bùng nổ, dân VN sẽ lại xuống đường vì họ không thể bề mặt với dân Philippin được. Thế là Lãnh đạo đảng lại đứng đưa, mời Bộ trưởng Bộ Quốc phòng Mỹ sang thăm và dư luận kém hiểu biết thì cho là chuyên đi này có nhiều vấn đề hệ trọng như thế là Mỹ sắp nhảy vào VN đến nơi. Có mà còn lâu nhé! Mỹ nó chơi với thằng Tàu còn lâu nó chơi với tập đoàn CSVN và dân VN sẽ không bị mắc lừa, Trung Quốc vẫn lẩn tránh, biểu tình có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

TQ không dừng lại trong chiến lược của họ. Việc chiếm Trường Sa, Hoàng Sa chỉ là thời gian, và biển Đông sẽ là sân nhà của họ nếu sự nhu nhược của đảng CSVN tiếp tục và nhân dân ta im lặng. Lãnh đạo đảng CSVN có thể đàn áp Văn Giang, Tiên Lãng, Thái Hà... vì đó là bức xúc mang tính cục bộ, có thể lắng nhặng giải thích này nọ, nhưng Trung Quốc mà tiến thêm nữa, đảng CSVN mà vẫn im lặng thì biểu tình

chống Trung Quốc sẽ chắc chắn diễn ra trên toàn quốc, và công an, quân đội cũng có thể sẽ vào cuộc với nhân dân. Kịch bản này có thể xảy ra lắm chứ, vì như tức nước vỡ bờ của bao nhiêu chuyện đè nén từ bất công tham nhũng, lạm phát, đói nghèo... sẽ dồn hết vào một trận chiến cuối cùng cuốn phăng thể chế độc tài, hèn với giặc ác với dân. Nội bộ lãnh đạo Đảng đã mâu thuẫn càng mâu thuẫn, theo Tàu thì dân xuống đường, theo Mỹ thì mất Đảng, Mà theo ai bây giờ, khi tất cả trong TƯ Đảng cũng đầy sự tham lam dối trá, chẳng còn bụng dạ nào lo cho nước cho dân, nay tính theo Mỹ, mai tính theo Tàu mong sao được yên thân đã muộn quá rồi. Tất cả sẽ chết chìm mang theo một mớ lý thuyết, học thuyết, tư tưởng rỗng tuếch - Tất cả đều trống rỗng và thối nát đến tận cùng không cứu vớt được nữa.

Hãy tiếp tục xuống đường, chúng đang rối bời và run sợ!
danlambaovn.blogspot.com

11 cuộc biểu tình... rồi sao nữa ? ..... Vũ Thạch 08-06-2012.....

"11 cuộc biểu tình, rồi sao nữa?", có người hát hàm hỏi như thế.

Theo họ, các cuộc biểu tình đã chấm dứt. Nhiều người bị bắt, bị trả thù... rồi làm gì nhau. Họ chỉ thấy các tuyên bố "giải quyết triệt để việc tụ tập đông người" của những kẻ như Nguyễn Chí Vịnh đã được thực hiện.

Nhưng "11 cuộc biểu tình, rồi sao nữa?" cũng là câu hỏi trầm ngâm trong lòng nhiều nhà yêu nước, đặc biệt trong dịp kỷ niệm 1 năm ngày xuống đường biểu tình đầu tiên 5-6-2011.

Có lẽ sự đấn đo này hàm chứa 2 phần suy tư: Có đạt được gì không qua bằng đó cuộc biểu tình? Và cần làm gì nữa trong những ngày tháng tới?

Đạt được nhiều lắm!

Trước hết, chuỗi liên tiếp 11 cuộc biểu tình là hiện tượng chưa từng có trong lịch sử đất nước, và lại càng chưa từng có dưới sự cai trị của đảng CSVN từ 1945 đến nay. Hàng ngàn con dân Việt xuống đường hoàn toàn vì lòng yêu nước và uất hận thấy Tổ quốc bị làm nhục. Hàng ngàn con người đã liên tục dấn thân với đầy đủ ý thức - ý thức về cả lý do của việc mình làm và ý thức về các đòn trả thù của nhà cầm quyền sau đó.

Vì vậy, trong lịch sử dân tộc tương lai, 11 cuộc biểu tình này sẽ là một dấu mốc lịch sử nói lên quan điểm của dân tộc, như mốc điểm mà 74 chiến sĩ Quân lực Việt Nam Cộng hòa đã để lại trên vùng biển Hoàng Sa năm 1974 và 64 chiến sĩ Quân đội Nhân dân Việt Nam đã để lại trên quần đảo Trường Sa năm 1988.

11 cuộc biểu tình chống xâm lược cũng đang tạo nhiều tác động lên những kẻ cầm quyền. Nếu so thái độ của lãnh đạo đảng CSVN hiện nay với thời gian từ tháng 5-2011 trở về trước, chúng ta mới thấy họ đang bị buộc phải đổi một số thái độ. Kiểu nói "tàu lạ", "nước lạ" ngay trong quân sự và trên mặt báo một cách không ngưng ngừng đã gần như biến mất. Những nỗ lực chôn vùi tên tuổi những người đã hy sinh bảo vệ đất nước trong các cuộc chiến chống Trung Quốc phần lớn đã phải dừng lại. Ngay cả những giọng điệu phỉ báng Quân lực Việt Nam Cộng hòa cũng phải ngưng lại vì tạo quá nhiều phản cảm trong dân

chúng khi mọi người đem ra so sánh.

Ở mức tối thiểu, có thể nói 11 cuộc biểu tình đã chặn được cơn lũ bán nước ào ạt diễn ra suốt những năm 2000-2010. Nhìn lại khoảng thời gian từ tháng 5-2011 trở về trước, chúng ta sẽ thấy chi chít những ký kết nhượng đất, nhượng biển, nhượng rừng, nhượng những khu biệt lập ở khắp các tỉnh và giữa cả những thành phố lớn, nhượng truyền thanh, truyền hình và các trang mạng, nhượng luôn quyền in sách ca tụng các “liệt sĩ” Trung Quốc đã vượt biên giới bắn giết người Việt... Hiện nay, tuy xác suất có những triều cống ngầm, đặc biệt về khai thác dầu khí xa tập ngoài khơi, vẫn rất cao, nhưng những bàn tay ký kết bán nước và dâng nhượng quá trắng tráo ngay trên đất liền đã phải rút lại vì cả dân tộc đang ghi sớ cho tương lai từng tên tuổi lẫn ngày tháng và địa điểm của từng vụ chặt nhỏ chủ quyền đất nước đem bán. Ngay cả những tuyên bố đầy ô nhục theo kiểu “miệng Việt óc Tàu” như của Nguyễn Chí Vịnh cũng đã phải dè dặt lại để khỏi bị ghi vào sử sách ngàn đời như một phần “sự nghiệp” của cả đảng.

Kể đến, 11 cuộc biểu tình và các phản ứng hung bạo của nhà cầm quyền đã giúp dân tộc kiểm chứng được nhiều điều quan trọng:

Kiểm chứng được mức độ lệ thuộc Tàu của thành phần lãnh đạo đảng. Đây là một nhận thức rất cần thiết vì trước 11 cuộc biểu tình này, vẫn có những nhà dân chủ lão thành khuyên bảo sinh viên “hãy đứng sau đảng và nhà nước để chống Tàu”. Chỉ sau khi hàng loạt các thứ trưởng gốc Việt công khai sang Tàu rước lệnh đàn áp thẳng từ Bắc Kinh về chấp hành, dân tộc Việt mới thấy dựa vào các lãnh đạo CSVN để chống Tàu không phải là chọn lựa khôn ngoan.

Kiểm chứng được mức độ sẵn sàng ra tay tàn độc của lãnh đạo đảng đối với dân chúng, từ đập mặt, đánh đập trên đường phố đến bắt nguội, đuổi học, đuổi nhà, đuổi sở những người tham gia biểu tình. Trước đó ai cũng nghĩ giới lãnh đạo dù sao cũng còn lòng yêu nước và vì thế không thể nào họ lại hung bạo với những người dân chỉ muốn bày tỏ lòng yêu nước như họ.

Kiểm chứng được trong hàng ngũ đảng viên CSVN vẫn có nhiều con người chấp nhận bị mất đặc quyền đặc lợi để nói lên tiếng nói lương tâm, để đứng với những người dân yêu nước cho dù việc làm đó làm lãnh đạo đảng khó chịu và hứa hẹn trừng phạt. 11 cuộc biểu tình cũng kiểm

chứng được mức độ chấp nhận dị biệt quá khứ giữa các thành phần dân tộc để cùng đối diện với hiểm họa chung của đất nước.

Kiểm chứng được giá trị của giới sĩ phu Việt Nam, những con người dám đi đầu trong những ngày tháng căng thẳng. Ở các nước dân chủ, nơi mà cảnh sát bị ràng buộc bởi đủ loại luật lệ và nếu vi phạm cũng phải đi tù như ai, thì việc đứng lên đi đầu đã là điều đáng quý. **Tại những nước độc tài, nơi mà “miệng công an là luật”, thì những bước chân đi đầu lại càng đáng kính phục hơn gấp nhiều lần.**

Và 11 cuộc biểu tình đã để lại nhiều bài học kinh nghiệm quý báu cho các cuộc đấu tranh quần chúng kế tiếp:

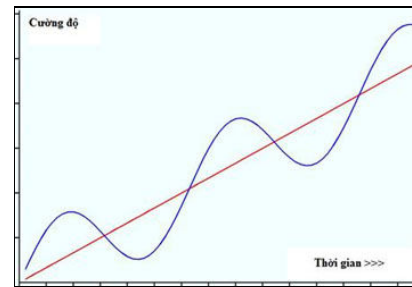
Rõ ràng kinh nghiệm xử dụng các kỹ thuật thu thập hình ảnh, âm thanh; kinh nghiệm chuyển tải nhanh chóng lên mạng Internet; kinh nghiệm tiếp tay nhịp nhàng và hiệu quả giữa các con dân Việt trong và ngoài nước trong 11 lần biểu tình đã được áp dụng trong hầu hết các cuộc phản đối chống cướp đất của bà con dân oan từ đó đến nay, như Tiên Lãng, Văn Giang, Vụ Bản...

Hơn thế nữa, những kiến thức đấu tranh bất bạo động bằng số đông, không để lộ thành phần điều động, ghi nhận chứng tích các công an bạo hành, liên kết bảo vệ nhau chứ không chịu thua khi có đồng đội bị công an bắt, thuyết phục con em trong hàng ngũ công an không tiếp tay đàn áp đồng bào v.v... đã được chứng minh qua thực tế và đang lan truyền sau 11 cuộc biểu tình với vận tốc nhanh hơn trước gấp nhiều lần.

Đang đi đúng diễn trình!

Bên cạnh những kết quả nhiều mặt kể trên còn cần phải nói thêm: những ai xem 11 cuộc biểu tình năm 2011 là chuyện hoài công vô ích và đã vĩnh viễn chắm dứt là những người không tìm hiểu kinh nghiệm tại các nước khác.

Không có cuộc tranh đấu thành công nào chỉ diễn ra chỉ một lần là xong hay luôn luôn tiến lên theo đường thẳng tắp ($y = ax + b$). Thường thì thế giới qua các cơ quan truyền thông chỉ biết đến khúc chót mà quên mất những nỗ lực nhiều năm trước đó và vì vậy dễ tạo những hiểu lầm về diễn trình. Thực tế cho thấy, nỗ lực của mọi dân tộc trong các cuộc tranh đấu thành công đều phải đi qua một số giai đoạn thẳng trảm như đường màu xanh ($y = axsin(x) + bx$) trong biểu đồ sau đây:

Không có cuộc đấu tranh thành công của dân tộc nào trên thế giới tiến lên theo đường thẳng

Nghĩa là sau mỗi giai đoạn nỗ lực tranh đấu của người dân, giới cầm quyền sẽ hung hãn phản công để cố gắng đè bẹp. Nhưng nếu đã hiểu đó chỉ là diễn trình bình thường và không bỏ cuộc, quần chúng sẽ tạm lùi nhưng không lùi về lại lần ranh cũ. Cùng lúc, người dân tụ sức lại để vùng lên cao hơn lần sau đó. Sức bật này đến từ việc rút được nhiều kinh nghiệm hơn, biết rõ hơn các cách đối phó của bạo quyền, và có được nhiều sự tham gia tiếp tay hơn. Nỗ lực đấu tranh để bảo vệ đất nước của dân tộc Việt Nam cũng không khác và đang tiến lên trên diễn trình bình thường đó.

Điều quan trọng là phía người dân biết tận dụng các giai đoạn “tạm thoái trào” vì:

1- Đây là những lúc dễ thuyết phục nhau nhất. Trước hết, những nghi ngờ về giá trị thực tiễn của các bài học lý thuyết, những tranh luận về cách làm nào hay nhất v.v... vừa được trả lời bằng thực tế ngay trước mắt mọi người. Nhiều tranh luận, do đó, không còn cần thiết nữa. Kể đến, đây là giai đoạn mà lực lượng quần chúng đang đùm bọc lẫn nhau trước các đòn phép trả thù của bạo quyền. Tinh thần cũng giúp nhiều trong việc thuyết phục lẫn nhau.

2- Đây là những lúc có thể âm thầm mở rộng lực lượng vì sự uất ức của nhiều người đang bị đè nén khi công an cấm ngặt sự bày tỏ đó qua các cuộc biểu tình. Không cần vội vã với những hình thức hệ thống hóa hàng ngũ trong lúc tạm thoái trào, mà chỉ cần duy trì liên lạc và cùng nhau loan truyền đến các vòng quen biết kế tiếp về hiểm họa mất nước và các kiến thức đấu tranh bất bạo động.

3- Và đây cũng là những lúc cho những phân tích chân thành về những khiếm khuyết của giai đoạn cao trào trước đó; cho việc tìm kiếm các cách đối phó cho tương lai; và quan trọng hơn cả, cho việc nhận dạng đâu là các chỗ bẻ tắc của lực lượng quần chúng ở hiện tại.

Đâu là chỗ bẻ tắc hiện nay?

Tại Hà Nội, thật may mắn và quý báu đã có được sự kết hợp của nhiều nhà yêu nước thuộc nhiều thành phần, từ các vị trí thức xã thân đi đầu, đến các vị lão thành đã trải qua nhiều giai đoạn khó khăn của đất nước, đến các văn nghệ sĩ góp phần duy trì tinh thần chung, đến các anh chị thanh niên sinh viên sôi sục lòng tự trọng của dân tộc. Chính sự kết hợp phong phú này đã duy trì được sự liên lạc mật thiết của một số những người đã tham gia các cuộc biểu tình năm 2011 qua nhiều loại sinh hoạt. Tuy nhiên, việc mở rộng ra hơn vòng tròn này ngay tại Hà Nội vẫn còn là một thử thách. Và nếu không mở ra được, nhà cầm quyền sẽ tiếp tục thủ đoạn tĩa dần từng người như đang thấy.

Cái may mắn của Hà Nội, như đã nêu trên, cũng rất khó lập lại tại các nơi khác, đặc biệt tại Sài Gòn. Cả nước đã cảm động theo dõi nỗ lực và sự hy sinh của chị Bùi Minh Hằng từ Hà Nội vào Sài Gòn để cố gắng lập lại các bước chân yêu nước tại đây. Nhưng kết quả mong đợi đã không xảy ra.

Có lẽ các bế tắc nêu trên đều đến từ một khó khăn cơ bản khiến cho việc mở rộng đến nhiều tầng lớp dân chúng không tiến tới được; đó là chưa nghĩ ra cách nào để quảng đại quần chúng khắp nơi có thể tham gia mà nhà cầm quyền không ngăn chặn được và bà con cũng không cảm thấy quá rủi ro... như đi biểu tình trên đường phố.

Kính đề nghị một vài loại nỗ lực

Trong tinh thần chia sẻ nỗi lo lắng chung, người viết kính đề nghị một số gợi ý sau đây:

1- Tạo những việc đơn giản tới mức tối đa để quần chúng có thể tham gia.

Ba tiêu chuẩn cho loại việc này là: (1) dễ lập lại ở nhiều nơi, (2) khó ngăn chặn bởi công an, và (3) rất ít rủi ro.

Một thí dụ cho loại việc này là cùng nhau tạo những tiếng động bất thường vào đúng một thời điểm đã định trước. Cụ thể như vào đúng khoảng thời gian 8g đến 8g5' mỗi sáng chủ nhật, mọi người cùng làm 2 loại hành động tạo tiếng động: gõ thìa gỗ dũa vào ly chén nếu đang ngồi trong nhà, trong tiệm; và đứng lại dậm chân xuống vỉa hè nếu đang ở ngoài đường. Đây là những tiếng động mà bình thường bà con không làm.

Ý nghĩa của mỗi việc này đã được định nghĩa từ trước và được quảng bá rộng rãi, chẳng hạn như gõ ly chén mang ý nghĩa "bảo động mất nước";

dậm chân xuống đất để xác định "đất này không thể dâng nhượng!"....

Giá trị của loại việc này đến từ sự kỷ luật rất nghiêm về giờ giấc và các hành động đã định. Không ai khởi động trước 8g và đến đúng 8g5' là hoàn toàn im bật. Cũng không ai làm loại tiếng động gì khác ngoài cách gõ ly chén và dậm chân như đã cùng định trước. Kỷ luật đó nói lên mức độ đồng lòng, quyết tâm, nghiêm túc của những người tham gia.

Một câu hỏi dễ bật lên: "Làm thế thì tạo tác động gì?"

Xin thưa đây chính là một hình thức biểu tình – tức biểu lộ sự đồng tình của mình với mọi người chung quanh về một vấn đề. Và trên căn bản đó, loại biểu tình này cũng có cùng tính chất với 11 cuộc xuống đường năm 2011.

Hai đối tượng quan trọng nhất, mà những người biểu tình theo cách này muốn gọi thông điệp đến, là nhà cầm quyền và phần còn lại của dân tộc Việt. Chắc chắn giới lãnh đạo sẽ được báo cáo về mức độ cảm phần tràn lan của dân tộc qua những tiếng động bất thường đồng loạt vang lên tại mọi miền, mọi vùng, mọi ngõ ngách trên cả nước mà các công cụ của họ không thể ngăn chặn. Hình thức biểu tình này cũng dễ dàng tạo tò mò nơi người chung quanh để người Việt có cơ hội trình bày cho nhau về hiểm họa mất nước.

Từ đó lượng những người quan tâm đến hiểm họa mất nước sẽ mở rộng nhanh chóng và cơ hội kết hợp với nhau để làm những việc kế tiếp cũng gia tăng. Chính sự gia tăng lực lượng sẽ bảo vệ tập thể những người yêu nước không bị tĩa dần.

Tóm lại, đây là loại ngưỡng cửa đầu tiên dễ dàng cho quảng đại quần chúng vượt qua để tiến lên các hành động chung kế tiếp.

2- Chọn một biểu tượng riêng của những người yêu nước.

Ba tiêu chuẩn chọn biểu tượng là: (1) đặc thù, khó lẫn lộn với các ý nghĩa khác, (2) không thể bị tịch thu, và (3) ít rủi ro cho người mang biểu tượng.

Một thí dụ cho loại biểu tượng có các tiêu chuẩn trên là **vỗ tay sau lưng**.

Thường thì mỗi người chỉ vỗ tay trước mặt hay ngực của mình để bày tỏ sự ủng hộ. Do đó vỗ tay sau lưng là hành động đặc thù và có thể gắn liền với ý nghĩa khác.

Ý nghĩa của biểu tượng được định trước và quảng bá rộng rãi: Vỗ tay sau lưng để khinh bỉ và phản đối những hành động dâng nhượng chủ quyền đất nước sau lưng dân tộc.

Biểu tượng này giúp những người thiết tha với đất nước nhận ra nhau và khi cùng làm thì chính là một hình thức biểu tình để nối tiếp 11 lần xuống đường trong năm 2011. Sự khác biệt là với hình thức này sẽ có đông người hơn, có thể làm ở bất cứ nơi nào, kéo dài vô hạn định, và vô cùng khó cho công an trấn áp hay tịch thu.

3. Tạo những kho chung về đấu tranh bất bạo động.

Để giúp gia tăng nhanh sức lực của dân tộc, đã đến lúc những nhà yêu nước tận dụng mạng Internet để lập ra những kho chung, chứa đựng các kiến thức lý thuyết, kinh nghiệm của các dân tộc khác, và nhất là các sáng kiến về đấu tranh bất bạo động thích hợp với tình hình Việt Nam. Đây sẽ là nơi mà mọi người Việt đều có thể đóng góp, tìm hiểu, và tùy nghi lấy ra ứng dụng. Nói cách khác, các kho này sẽ là vốn trí tuệ chung của dân tộc Việt Nam trong giai đoạn xây dựng Sức Mạnh Nhân Dân.

Ngày 8-6-2012

Kính tặng những Nhà Yêu Nước đã có mặt trong 11 cuộc biểu tình lịch sử năm 2011

vuthach.dtbdd@gmail.com

Trong lịch sử dân tộc tương lai, 11 cuộc biểu tình này sẽ là một dấu mốc lịch sử nói lên quan điểm của dân tộc, như mốc điểm mà 74 chiến sĩ Quân lực Việt Nam Cộng hòa đã để lại trên vùng biển Hoàng Sa năm 1974 và 64 chiến sĩ Quân đội Nhân dân Việt Nam đã để lại trên quần đảo Trường Sa năm 1988.

KHỎA HÂN ĐỂ GIỮ ĐẤT

.....*Tường An, RFA 07-06-2012*.....

Câu chuyện dân oan lại một lần nữa làm dư luận xôn xao qua hình ảnh trần truồng của hai phụ nữ bị kéo lê trên nền đất.

Đó là câu chuyện của hai mẹ con bà Phạm Thị Lài cỡi quần áo để phản đối đội cưỡng chế đến cướp đất gia đình bà ở quận Cái Răng, thành phố Cần Thơ.

Hình ảnh hai người phụ nữ trần truồng bị kéo lê trên nền đất đã gây xôn xao và phẫn nộ trong dư luận. Đó là hai mẹ con bà Phạm Thị Lài và cô con gái tên Hồ Nguyễn Thủy.

Ngược dòng thời gian

Để tìm hiểu vụ việc này, chúng tôi mới quý vị ngược dòng thời gian, bắt đầu từ năm 1992, khi vợ chồng ông Hồ Văn Tư và bà Phạm Thị Lài mua 3008 m² đất vườn khu vực 6 phường Hưng Phú, huyện Châu Thành, tỉnh Cần Thơ cũ, nay là khu vực 2, phường Hưng Thạnh, quận Cái Răng, Tp Cần Thơ. Năm 1994, bà cất nhà cấp 4, diện tích 100 m².

Tháng 11-2002, UBND xã Hưng Thạnh (thành phố Cần Thơ cũ) thông báo triển khai việc quy hoạch và thu hồi đất để làm dự án lô 49 khu đô thị mới Nam sông Cần Thơ (do Cty Xây dựng số 8, gọi tắt là CIC8 làm chủ đầu tư).

Đầu năm 2003, công ty xây dựng số 8 phát bảng giá bồi thường là 44.000 đ/m² cho đất vườn và 40.530 đ/m² cho đất ruộng. Cả nhà và vườn chỉ được bồi thường 197 triệu đồng. Lúc đó giá đất ngoài thị trường trên 3.000.000 đ/m².

Gia đình không đồng ý. Đến ngày 8-2-2003 gia đình nhận được quyết định cưỡng chế do phó chủ tịch Tp Cần Thơ là ông Võ Văn Đồi ký. Nội dung là bác đơn khiếu nại của gia đình, nhưng thực ra khi đó các hộ dân chưa ai nộp đơn khiếu nại cả.

Suốt 6 tháng sau, gia đình không hề biết chuyện gì xảy ra giữa UBND Tp Cần Thơ và công ty xây dựng số 8. Bất ngờ, đến ngày 8-1-2003, gia đình nhận được quyết định áp dụng biện pháp cưỡng chế hành chính, thi hành quyết định 2702/QĐCTUB ký ngày 13-6-2003 đối với ông Hồ Văn Tư, trong khi đó cả nhà chưa hề nghe nói đến quyết định 2702 này.

Ngày 4-7-2003, gia đình nộp đơn khiếu nại lần 1 về việc áp dụng biện pháp cưỡng chế hành chính nói trên. Đơn bị ông Võ Văn Đồi bác và giữ y quyết định 118/QĐ-CT.UB. Trong khi

đó gia đình cũng không hề biết quyết định 118 này là gì!

Sau đó ngày 1-9-2003, gia đình gửi đơn khiếu nại lần 2. Nội dung 44.000/m² là quá thấp so với thực tế và đòi cứ 1000 m² thu hồi phải bố trí tái định cư 100 m², công ty 8 chỉ bố trí 60 m² cho 1 hộ 8 người là bất hợp lý. Điều kỳ lạ là khi nhận đơn khiếu nại, bà Hồ Thị Thanh Hà, cán bộ Phòng tiếp dân của UBND tỉnh Cần Thơ (cũ) buộc gia đình bà Lài phải viết cam kết (và ký tên): "Không gửi đơn khiếu nại đến tòa án".

Ngày 10-03-2011, Đoàn cưỡng chế của UBND quận Cái Răng đã tiến hành đập căn nhà cấp 4, đốn hạ toàn bộ cây cối hoa màu, cho xe công trình vào san lấp cát toàn bộ diện tích hơn 3.006,8m² đất. Họ cũng không giao bất cứ văn bản hay quyết định nào cho gia đình mà lập tức vào cưỡng chế.

Gia đình bà Lài buộc lòng phải di chuyển về phần đất 705m² do ông bà để lại, thuộc khu vực 2 phường Hưng Thạnh (cũng quận Cái Răng) để cất nhà ở tạm. Nhưng khu đất này lại tiếp tục bị quy hoạch cho dự án Khu Dân cư đô thị mới của công ty Nam Long. Tại đây, họ bị ép nhận mức giá chỉ 420.000 đồng/m², trong lúc đó giá thị trường là hơn 3 triệu/m².

Ngày 15-3-2011, công ty Nam Long tiếp tục cưỡng chế khu đất ông bà mà gia đình bà Lài gồm 8 nhân khẩu đang sinh sống.

Trong khi giá cả chưa được thỏa thuận thì công ty đã đuổi gia đình bà Lài ra khỏi căn nhà đang ở, công ty 8 và công ty Nam Long rào hàng rào chung quanh 2 khu đất để tiến hành thi công, họ mượn cho gia đình bà Lài một căn hộ khác trong vòng 6 tháng. Sau đó, thời hạn 6 tháng đã qua mà công ty vẫn chưa giải quyết nên chủ nhà nghe theo quyết định của công ty 8 đuổi gia đình bà Lài.

Quá phần uất

Bà Lài tóm tắt lý do tại sao bà có hai ngôi nhà gạch mà sau đó phải cất chòi mà ở và bây giờ phải đi ở nhà mượn như sau:

"Trong khi nhà bên Nam Long thì đang ở, nhà có 8 nhân khẩu. Nhà đang ở, đang sinh sống thì chính quyền quận Cái Răng kéo lực lượng tới lấy kéo cất nhà (chòi), cất cửa sắt rồi dọn nhà đi xuống khu 586 vậy hà! Trong khi đó vợ chồng tôi không có ở nhà tại vì trong vòng 56 ngày mà nó

đập 2 cái nhà thì không còn tinh thần nào nữa mà ở nhà, hai vợ chồng bị lên máu mới đi nằm bệnh viện, bỏ nhà cho con cháu, rồi tự động chính quyền với chủ đầu tư dọn đồ đi xuống mượn nhà dưới 586 vậy đó!

Rồi 6 tháng hết hạn hợp đồng mượn nhà, chủ nhà mới hỏi công ty còn mượn hay không, công ty nói không mượn nữa. Bên Nam Long nói cho thời hạn 3 ngày sẽ trả lời mà nó cũng không trả lời luôn. 15 ngày sau, chủ nhà nói không dọn thì người ta liệng đồ ra sân. Chủ đầu tư kêu liệng đi, nó trả tiền chi phí cho. Chủ nhà cho 3 ngày để dọn, nếu không họ sẽ liệng đồ ra sân tức là tôi phải đi mượn tôi ở. Cho đến ngày nay tôi ở cái nhà nhỏ xíu, mượn 1 triệu rưỡi, tôi ở cho tới bây giờ đó!"

Ngày 09-12-2011, khoảng 7g sáng, một đoàn cán bộ khoảng gần 20 người, gồm Công an, các ban ngành Đoàn thể... vào nhà bà Lài để vận động di dời. Bà Lài yêu cầu gặp chủ đầu tư để thương lượng, sau đó sẽ chấp hành việc di dời. Đoàn cán bộ yêu cầu gia đình rời khỏi nhà và ra phía trước công (nơi Đoàn cưỡng chế đóng trú) để gặp Chủ đầu tư. Tường được đáp ứng yêu cầu chính đáng, ông Tư và bà Lài ra phía trước để gặp chủ đầu tư thương lượng. Tại đây, ông Nguyễn Hữu Xuân (trưởng phòng quản lý đô thị quận Cái Răng) phát loa, lớn tiếng khẳng định: "Đoàn cưỡng chế đến đây rồi, không cần gặp chủ đầu tư nữa...".

Uất ức trước sự tráo trở của những cán bộ này, ông Hồ Văn Tư đã chạy vào phía sau nhà, lấy chai thuốc trừ sâu đang dùng cho rầy cải, uống hết để tự tử. Ông Tư được khiêng lên xe cứu thương, trong khi đó, hơn 50 người gồm Công an, Bảo vệ Cty 8, cán bộ Phường... xông vào giật sập căn chòi của 2 ông bà. Ông Hồ Văn Tư nhớ lại như chuyện mới hôm qua:

"Nó vô chòi rồi nó kêu qua gặp chủ đầu tư, rồi qua gặp trưởng văn phòng quản lý đô thị. Ông Nguyễn Hữu Xuân nói là ở đây không giải quyết gì hết, tôi mới giận quá, tôi nói không nên lời tôi mới trở về bưng chai thuốc uống luôn, uống cho chết cho rồi đi để tài sản cho tụi nó cướp hết."

Đó là câu chuyện thương tâm của ông Hồ Văn Tư, người đã dùng mạng sống của mình để giữ lại mảnh đất mà gia đình ông đã khổ công gây dựng. Trước hành động bạo ngược của những kẻ có thể, có tiền, vợ con ông đã phải quên cả sự xấu hổ, dùng phương tiện chống động đùng để bày tỏ sự phẫn uất của mình. Chúng tôi sẽ trình bày trong phần 2 của loạt bài này. Kính mời quý vị theo dõi.

• Sau khi ông Hồ Văn Tư, chồng bà Phạm Thị Lại đã phải uống thuốc rầy để phản đối hành động ngang ngược của nhà cầm quyền địa phương thì câu chuyện vẫn chưa chấm dứt.

Con giun xéo mãi cũng oằn

Kể từ năm 2002, khi đoàn đo đạc của Tp Cần Thơ đến đo đất các hộ gia đình của khu quy hoạch cho đến nay, thì sóng gió đã ập xuống 8 nhân khẩu trong gia đình bà Lại. Suốt 10 năm ròng rã, vợ chồng bà đã viết hơn 20 lá đơn, nhận trên dưới 30 công văn, quyết định, thông báo v.v... từ chính quyền địa phương, nhưng không một lá thư nào giải quyết vấn đề một cách minh bạch và công bằng.

Phần lớn những công văn đó là chỉ để bác đơn kiện của bà Lại với lập luận mơ hồ là "Bác đơn khiếu nại vì không có cơ sở xem xét" (công văn ngày 8-10-2003 chủ tịch UBND Tp CT) rồi khẳng định một chiều "đây là quyết định giải quyết cuối cùng của UBND tỉnh Cần Thơ" bất chấp sự phản đối của người trong cuộc. Đó chính là giọt nước làm tràn ly, đưa đến sự phẫn uất tột cùng để bà Lại và con gái không còn giải pháp nào hơn là phải khỏa thân để giữ đất :

"Sau khi bị công ty 8 cưỡng chế, vợ chồng tôi có trở vào công ty 8 cất chòi để ở. Ở 6-7 tháng trời, rồi đến tháng 12, chính quyền huyện Cái Răng tiếp tục cưỡng chế lần nữa là 3 lần, công ty 8 cưỡng chế 3 lần. Sau đó tôi tiếp tục gửi đơn hoài mà không thấy ai trả lời gì hết trơn, rồi đến nay công ty 8 nó càng ngày càng rào đất lại hết trơn hà! Nó đem xe vô đóng cọc, cất nhà.

Ông chồng thì đã uống thuốc tự vận lúc bị cưỡng chế lần ba, ông uống thuốc tự vận, ông đi nhà thương rồi, bây giờ không biết làm gì. Mẹ con tôi thì sức yếu thể cô, chỉ muốn lột quần, lột áo ra để cho mấy thằng vệ sĩ, mấy thằng thanh niên nó mặc cỡ nó bỏ đi thôi, nó không lôi, không kéo mình. Mà ai dè đâu nó cũng lôi, cũng kéo mình.

Cũng nhiều lần lắm, nó vô là nó khiêng tôi mấy lần chứ không phải 1 lần này đâu. Có lần tôi cũng lột quần thôi, có khi tôi không lột áo. Mấy lần đầu chỉ có mình tôi chứ không có con gái. Lần sau nó vô 8-9 người đóng quá, nhỏ con gái thấy vậy nó mới trản vô, nó thấy quá trời đông rồi! Làm không lại nên nó mới lột quần lột áo theo tôi chứ mấy lần trước có mình tôi thôi, không có con gái."

Đơn thư không ai giải quyết

Trong khi mọi việc đang chờ giải quyết của các cơ quan chức năng thì ông Nguyễn Thái Bảo, trưởng phòng

Tài nguyên Môi trường ký thông báo số 61/TB-PTNMT yêu cầu gia đình bà Lại "giao nộp giấy chứng nhận quyền sử dụng đất" trong vòng 20 ngày, nếu không giao thì họ sẽ hủy giấy chứng nhận quyền sử dụng đất của vợ chồng bà Lại.

Thế cùng, phải tự lột trần truồng để phản đối. Vậy mà mẹ con bà Lại lại bị cáo buộc ngược trở lại là hành hung vệ sĩ:

"Thì vệ sĩ nó trản vô nó lôi, nó kéo nó xóc hai cánh tay tôi nó lôi trên cát, cát với đá xẻ hai bàn đít tôi chảy máu, còn con gái cũng vậy, 4-5 đứa nó xúm lại nó lôi. Vậy mà ông Cử trả lời tờ báo Thanh Niên, Tuổi Trẻ, ông nói là Mẹ con tôi đem sắt nhọn vô đâm mấy thằng vệ sĩ. Sự thật là Mẹ con không có quần áo, tay đâu mà cầm sắt cầm gì để mà đâm đâu mà ông Cử ông nói như vậy."

Ngày 22-9-2011, ông Phạm Chánh Nhân, cán bộ Phòng TN-MT quận Cái Răng, cùng ông Lê Minh Trí, cán bộ Địa chính phường Hưng Thạnh, ông Trần Văn Thử, trưởng Khu vực 2 Phường Hưng Thạnh đến nhà bà Lại tự rào đất xung quanh nhà, ghi chép rồi đi về...

Những người này cho biết hộ của bà lấn chiếm đất của Công ty Đầu tư Xây dựng số 8 và Cty CP Nam Long. Câu chuyện trở thành ngược đời khi những người bị cướp đất bị kiện lại thành những người đi cướp đất.

"Nó nói hộ của ông vô cất chòi chiếm, rồi nó làm đơn thưa mình, nói là mình chiếm đất của nó nữa, tại vì mình vô mình cất chòi để ở. Nó nói mình chiếm đất của nó nên nó cưỡng chế lần 3 đó! Cưỡng chế lại lần 3 dỡ chòi nên ông tức quá ông mới uống thuốc tự vận ông chết đó, chứ có phải khi không mà ông uống thuốc tự vận đâu! Ông Nguyễn Thái Bảo, trưởng phòng Tài nguyên Môi trường quận Cái Răng đòi hủy quyền sử dụng đất của gia đình tôi nữa. Nó thấy gia đình tôi ngu dốt rồi nó gài nó ăn hiếp đủ thứ hết trơn, khổ dữ lắm luôn!"

Đơn của họ gửi khắp các cơ quan công quyền từ trung ương đến địa phương mà không ai giải quyết, không ai xem xét lại vụ việc để bảo vệ quyền lợi và sự công bằng cho dân. Điều này cho thấy Chính quyền đã đứng bên ngoài, thậm chí cố ý nghiêng hẳn về phía lợi ích của Doanh nghiệp. Họ lợi dụng sự kém hiểu biết của người dân để xâm phạm lợi ích của người dân một cách trắng trợn. Ông Tư chỉ biết than: "Mình là dân dốt, không ai biết làm hơn cái gì bây giờ. Quyền lực mà, bây giờ chỉ làm đơn yêu cầu giải quyết thôi."

Lâm cảnh túng quần

Năm 2004, Phó Thủ tướng Chính phủ Nguyễn Tấn Dũng ký Công văn 1701, yêu cầu "nhà đầu tư phải tự thỏa thuận với người dân có đất bị thu hồi về giá bồi hoàn...". Nhưng, vào năm 2003 và 2004, Chính quyền lại ra Quyết định thu hồi đất của dân (toàn bộ khu vực này) để giao cho chủ đầu tư bất chấp người dân có quyền "thương lượng về giá cả". Nói cách khác, chính quyền đã tiếp tay chủ đầu tư, tước đoạt quyền thỏa thuận về giá bồi hoàn của người dân với chủ đầu tư.

Bao nhiêu phong bì đã được chuyển tay để chính quyền cấu kết với doanh nhân đưa người dân đến bước đường cùng này? Sau bao nhiêu năm vất vả chỉ vì muốn giữ lại mảnh đất đã thấm mồ hôi của mình, bà Lại chỉ mong:

"Nói chung là từ hồi cưỡng chế đến nay đã 1 năm rồi, tiền thì không có, không làm gì ra tiền, vợ chồng bây giờ sức khỏe cũng yếu lắm. Bây giờ không làm gì ra tiền, cũng mong chính quyền ở đây giải quyết cho tôi cho rồi mà sao không thấy ai giải quyết cho tôi sống. Yêu cầu chính quyền trả lại công bằng, lẽ phải cho tôi thôi, mười mấy tháng qua là tôi quá trời vất vả rồi. Tôi có nhà có đất mà để cho tôi ở nhà mượn như vậy tôi bức xúc dữ lắm luôn đó, thật là bức xúc luôn đó."

Đất là nền tảng của gia đình, là khúc ruột của dân, dù có gì đi chăng nữa, người dân cũng phải bám đất để sống, miếng đất mà họ đã tạo nên bằng mồ hôi, bằng chiếc lưng còng chứ không phải dễ dàng có được qua con đường tham nhũng, hối lộ. Vì vậy, bà Lại cương quyết: "Bây giờ nếu vợ chồng tôi có chết thì chết chứ không bỏ miếng đất."

Thái Hà, Tiên Lãng, Hưng Yên, Cần Thơ... và còn những địa danh nào nữa sẽ là nạn nhân dưới bàn chân của đoàn cưỡng chế để trở thành những cái tên mỹ miều "khu đô thị mới" hay "làng sinh thái"?

Danh từ "đoàn cưỡng chế" và những hành động đàn áp thô bạo, cách cư xử bất nhân khiến người ta không khỏi liên tưởng đến sự tàn ác của các "đoàn cải cách ruộng" đất vào thập niên 40-50. Nhưng, tk 21 không phải là tk 20 nữa và sự phẫn uất của những người dân oan mất đất bị dồn nén như một nồi áp suất đang sôi sục chỉ chờ ngày bùng nổ.

